

Agatha Christie
POIROT MUNKÁBAN

(Tartalom)

A „Nyugat Csillagának” kalandja

Ott álldogáltam Poirot szobájának ablakában és unatkozva bámultam az utcára.

- Felettébb különös - fakadtam ki végül meglepetten.

- Mi olyan különös, mon ami? - érdeklődött Poirot egykedvűen kényelmes karosszéke mélyéről.

- Következtessen Poirot a következő tények alapján! Látok egy elegánsan öltözött ifjú hölgyet... divatos kalappal, csodálatos bundában. Lassan sétál, s közben alaposan megnézi a házakat. Anélkül, hogy tudna róla, három férfi és egy középkorú nő követi. E pillanatban csatlakozott hozzájuk még egy férfi, aki szélesen gesztikulálva a lány felé mutogat. Vajon miről szólhat ez a dráma? Netán valami bűnöző ez a lány, és az őt követő detektívek éppen a letartóztatására készülődnek? Vagy éppen ők a gazemberek, és egy ártatlan áldozat megtámadását tervezik? Mi erről a mesterdetektív véleménye?

- A mesterdetektív, mon ami, a legkézenfekvőbb megoldást választja. Odamegy az ablakhoz, és maga is szemügyre veszi a dolgokat. - Azzal a barátom csatlakozott hozzám az ablaknál. Egy pillanattal később derűsen felkacagott.

- Meg kell mondjam, hogy mint általában, a nézőpontját ezúttal is a krónikus romanticizmus befolyásolta. Ez a hölgy ugyanis Mary Marvell, a filmszillag. Néhány rajongója szegődött a nyomába, akik természetesen felismerték. És kedves Hastingsem, a kisasszony nagyon is tisztában van a ténnyel. Jót derültem a dolgon.

- Minden meg van magyarázva! Bár ezért nem kap jó pontot, Poirot. Elvégre csupán a felismerésen múlt az egész.

- És hányszor látta Mary Marvellt a filmvászonon, mon cher?

Elgondolkodtam a dolgon.

- Legalább egy tucatszor.

- Én pedig... mindössze egyszer! Mégis én ismertem fel, nem maga.

- Így olyan másnak látszik - válaszoltam kissé elbizonytalanodva.

- Ah! Sacré! - kiáltott fel Poirot. - Netán azt várná tőle, hogy cowboy kalappal, mezítláb parádézzon London utcáin göndör fürtökkel, mint valami ír farmerlány? Maga mindig a lényegtelen részletekre figyel! Emlékezzen csak Valerie Saintclair táncosnő esetére! Enyhe méltatlankodással vontam vállat.

- De ne vegye a szívére, mon ami - békítgetett a barátom. - Jól tudom, hogy nem lehet mindenki Hercule Poirot.

- Széles ismeretségi körömből magának van a legjobb vélemény önmagáról! - fakadtam ki félig csodálkozva, félig dühösen.

- Miért, mit vár tulajdonképpen? Ha valaki páratlan, azzal sajátmagának is tisztában kell lennie! Arról nem beszélve, hogy mások is osztják ezt a véleményét... ha nem tévedek, maga miss Mary Marvell is.

- Micsoda?

- Kétségtelenül, hiszen éppen ide igyekeznek.

- Erre miből jött rá?

- Végzetlenül egyszerű, mon ami. Ez az utca nem túl arisztokratikus. Itt nem lakik neves orvos vagy divatos fogorvos... divatos kalapos még kevésbé! Lakik itt viszont egy divatos detektív. Oui, barátom, ez az igazság... híres és divatos lettem. Azt mondja az egyik ember a másiknak: „Elvesztette az arany töltőtollát? El kellene mennie ahhoz a kis belgához. Olyan csodálatos ember! Mindenki hozzá fordul!” És jönnek! Egész falkákban, mon ami. A legneveltségesebb

problémákkal! - Odalent megszólalt a csengő. - Na mit mondtam? Miss Marvell megérkezett. Mint mindig, Poirot-nak most is igaza volt. Néhány pillanattal később bevezették az amerikai filmsztárt, mi pedig udvariasan felálltunk az üdvözlésére.

Mary Marvell kétségkívül az egyik legfoglalkoztatottabb filmszínésznő volt. Csak nemrégiben érkezett Angliába, a férje, Gregory B. Rolf társaságában, aki ugyancsak filmszínész. Alig egy esztendeje házasodtak össze az Államokban, és most első ízben látogattak Angliába. A fogadtatás óriási volt. Mary Marvell szinte megőrjítette az embereket csodás ruháival, szőrméivel, ékszereivel, de legfőképpen a páratlan, óriási gyémántjával, melyet tulajdonosához illően a „Nyugat Csillagának” neveztek. Rengeteg igazságot és még több valótlanságot firkáltak már össze erről a híres ékkőről, melyet a híresztelések szerint óriási summára, ötvenezer fontra biztosítottak.

Ezek a gondolatok sorjáztaak végig az agyamban egymást kergetve, miközben csatlakoztam Poirot-hoz, hogy köszöntsük a neves vendéget.

Miss Marvell apró termetű és karcsú volt, nagyon szép, lányos alakú, egy gyermek ártatlan, tágra nyílt szemével.

Poirot felkínált neki egy kényelmes széket, miss Marvell pedig azonnal beszélni kezdett.

- Bizonyára bolondosnak tartanak, monsieur Poirot, de Lord Cronshaw a múlt este elűjságolta, milyen csodálatosan tisztázta az unokaöccse titokzatos halálát, és úgy éreztem, hogy nekem is szükségem van a tanácsára. Eleve kijelentem, hogy csakis bolondos mendemondáról van szó... Gregory is azt mondja... de engem mégis halálra idegesít.

Elhallgatott, hogy vegyen egy mély lélegzetet, miközben Poirot biztatóan mosolygott rá.

- Folytassa csak, madame! Ugye megérti, hogy az a legjobb, ha a lehető legtisztábban látok.

- Itt vannak ezek a levelek. - Miss Marvell kinyitotta a kezitáskáját, kivett belőle három borítékot és átadta Poirot-nak. A detektív alaposan szemügyre vette őket.

- Olcsó papír... gondosan nyomtatott név és címzés. Nézzük csak, mi van benne! - Kihúzott a borítékból egy papírlapot.

Odaléptem a barátom mögé és a válla fölött áthajolva elolvastam. Az üzenet egyetlen mondatból állt, ugyanolyan gondosan nyomtatva, akár a boríték címzése, így szólt:

„Az óriás gyémántnak, mely Isten bal szeme, vissza kell kerülnie oda, ahonnan származik!”

A második levél lényegében ugyanezt tartalmazta, de sokkal nyíltabban.

„Nem engedelmeskedett a figyelmeztetésünknek. A gyémántot tehát elveszük magától.

Holdtöltekor a két gyémánt, Isten jobb és bal szeme visszatér, így van megírva.”

- Az első levelet még tréfának vettem - magyarázta miss Marvell. - De amikor megkaptam a másodikat, gondolkodóban estem. A harmadik levél tegnap érkezett, és mindezek után úgy tűnt számomra, hogy az egész ügy jóval komolyabb lehet, mint eleinte képzeltem.

- Úgy látom, a levelek nem postán érkeztek.

- Nem, egy... kínai hozta őket. Éppen ez az, ami megrémít.

- Miért?

- Mert Gregory egy kínaitól vásárolta a követ három évvel ezelőtt San Franciscóban.

- Értem, madame, és úgy gondolja, hogy az említett gyémánt...

- A „Nyugat Csillaga” - fejezte be a mondatot miss Marvell. - Így igaz. Gregory emlékezett rá, hogy egy időben néhány történet kapcsolódott a köhöz, de a kínai nem szolgált semmiféle bővebb felvilágosítással. Gregory szerint halálra rémültnek látszott és félelmetes gyorsasággal igyekezett megszabadulni a kőtől. Csupán az értékének a tizedét kérte. Ez volt Greg nászajándéka.

Poirot elgondolkodva bólintott.

- Szinte hihetetlenül romantikusnak tűnik a történet. Ámbátor... ki tudja? Hastings kérem, adja csak ide a kis naptáramat! Eleget tettem a kérésnek.

- Voyons! - mondta Poirot a naptárban lapozgatva. - Lássuk csak, mikor lesz holdtölte? Aha, pénteken. Azaz három nap múlva. Eh bien, madame, a tanácsodat kéri... hát megkapja. Ez a szép kis história vaklárma is lehet... bár előfordulhat, hogy még sem az. Ezért azt tanácsolom, hogy hagyja nálam a gyémántot, míg az ominózus nap elmúlik. Aztán már tetszésünk szerint cselekedhetünk.

Halvány felhő suhant át a színésznő arcán és meglepő választ kaptunk tőle.

- Attól tartok, hogy ez lehetetlen.

- Magánál van... ugye? - Szavai közben Poirot feszülten figyelte a hölgyet.

Ő pedig pillanatnyi tétovázás után a blúzába csúsztatta a kezét, s egy hosszú, vékony láncot húzott elő. Aztán kissé előrehajolva kinyitotta az ujjait. A tenyerén, finom platinafoglatban mint fehérén izzó tűz, ott feküdt a kő és álmosan kacsintott ránk.

Poirot mély sóhajtással szívta be a levegőt.

- Csodálatos! - mormogta. - Megengedi, madame? - Kezébe vette az ékszert, alaposan megvizsgálta, aztán egy kis meghajlással visszaadta. - Egy csodálatos... hibátlan kő. Ah, cent tonnerres! És mindig magával hordja?

- Ugyan dehogy, igazán nagyon óvatos vagyok, monsieur Poirot! Rendszerint az ékszerdobozomba van zárva, az pedig a szálloda széfjébe. Tudja, a Magnificentben szálltunk meg. Ma is csak azért hoztam magammal, hogy láthassa.

- És itt hagyja nálam, n'est-ce pas? Megfogadja Poirot papa tanácsát?

- Nos, tudja monsieur Poirot, az a helyzet, hogy pénteken leruccanunk Yardly Chase-be, hogy ott töltsünk néhány napot Lord és Lady Yardlyvel.

A nő szavai halvány emlékeket ébresztettek bennem. Valami szóbeszéd... mi is volt az? Néhány éve Lord és Lady Yardly látogatást tett az Államokban. A mendemonda szerint ölordsa néhány hölgybarátja társaságában járt ott... és biztos, hogy több olyan pletyka is napvilágot látott, ami Lady Yardly nevét egy filmszaggal kapcsolta össze Kaliforniában... nahát! Rögtön eszembe villant... hát persze, ez nem lehetett más, mint Gregory B. Rolf.

- Elárulok magának egy aprócska titkot, monsieur Poirot - folytatta miss Marvell. - Egy szerződést kívánunk kötni Lord Yardlyvel. Úgy tűnik, lehetőségünk nyílik egy film forgatására, odalent az ősi birtokukon.

- Yardly Chase-en? - kiáltotta fel elragadtatva. - Nahát, az egyike Anglia leggyönyörűbb helyeinek!

Miss Marvell bólintott.

- Szerintem is hamisítatlan feudális környezet. Ellenben meglehetősen komoly árat kér érte, és így pillanatnyilag még kétséges, hogy létrejön-e a szerződés. Pedig Greggel együtt azt szeretnénk, ha a munkát némi szórakozással kombinálhatnánk.

- Értem... elnézését kérem, ha túlságosan lényegretörő vagyok, madame... de szerintem anélkül is meglátogathatná Yardly Chase-t, hogy magával vinné a gyémántot.

Ezúttal heves, ravasz fény csillant fel miss Marvell szemében, ami meghazudtolta korábbi gyermekes, pártatlan pillantását. Most hirtelen jóval idősebbnek látszott.

- De ott is viselni szeretném.

- Nyilván jó néhány híres ékszer lehet a Yardly a gyűjteményben - szóltam közbe hirtelen -, de ez a nagy gyémánt még akkor is kirí közülük. Persze lehet, hogy ott is van hozzá hasonló.

- Így van - helyeselte miss Marvell röviden.

Hallottam, amint Poirot rosszállóan dörmög a bajusza alatt. - Ah, c'est comme ça! - Majd hangosan hozzátette, szokásos tévedhetetlen szerencséjével célba találva (bár ő maga pszichológának nevezi): - Eszerint minden kétséget kizáróan ismeri Lady Yardly t, és lehet, hogy a férje is.

- Gregory akkor ismerkedett meg velem, amikor három éve Államokban járt - válaszolta miss Marvell. Egy pillanattal később hirtelen rákérdezett: - Netán olvasta valamelyikük a Társasági, Pletykákat?

Szégyenlős ábrázattal mindketten beismertük bűnösségünket.

- Csak azért kérdezem, mert a múlt heti számban van egy cikk a híres ékszerekről, és igazán nagyon különös... - hirtelen abbahagyta.

Felálltam, a szoba másik felében lévő asztalhoz mentem és a kérdéses lappal a kezemben tértem vissza. A kisasszony kivette a kezemből, megkereste a cikket és hangosan felolvasta: „...A híres ékkövek egyike a »Kelet Csillaga«, amely a Yardly család tulajdonában van. A jelenlegi Lord Yardly egyik őse hozta magával Kinából, és úgy tartják, hogy egy romantikus történet fűződik hozzá. E szerint a kő valamikor egy templomi Isten-szobor jobb szeme volt.

Egy másik, pontosan ugyanolyan formájú és méretű gyémánt alkotta a bal szemet. Az anekdota szerint egykor ezt is ellopták. Az egyik szem Nyugatra kerül, a másik Keletre, míg egyszer majd újra találkoznak. Akkor majd diadalmasan visszatérnek Istenhez. Különös egybeesés, hogy jelenleg létezik egy ékkő, ami pontosan megfelel a leírásnak. Ez a »Nyugat Csillaga« vagy »Nyugati Csillag« néven ismert. Egy ünnepezt filmsztár tulajdonában van, a neve Mary Marvell. A két kő összehasonlítása minden bizonnyal igen érdekes lenne.»

A nő befejezte az olvasást.

- Épatant! - dűnnyögte Poirot. - Kétségtelenül valóságos románc. - Mary Marvellhez fordult. - És maga nem fél, madame? Nem kerítette hatalmába a rémület? Nem ijed meg attól, hogy megmutassa egymásnak a sziámi ikreket, esetleg egy felbukkanó kínainak, aki visszarepíti őket Kínába?

- Kétlem, hogy Lady Yardly gyémántja megközelítené az enyémet - vélekedett miss Marvell.

- De bármi is lesz, látni akarom.

Sosem derült ki, hogy mit válaszolt volna erre Poirot, mert abban a pillanatban kicsapódott az ajtó és egy vonzó külsejű férfi viharzott be a szobába. Sűrű, göndör hajától a cipője orráig egy románc hőse lehetett volna.

- Ugye megmondtam, hogy megtalállak, Mary! - rikkantotta Gregory Rolf. - És lám, itt is vagyok. Nos, mit szól monsieur Poirot a mi kis problémánkhoz, csupán vaklárma lenne, amint én gondolom?

Poirot rámosolygott a nagy színészre. A két híres ember szinte nevetséges ellentéte volt egymásnak.

- Vaklárma vagy sem, Mr. Rolf - mondta szárazon -, azt tanácsoltam a madame-nak, a feleségének, hogy ne vigye magával az ékszerszert pénteken Yardly Chase-be.

- A legteljesebb mértékben egyetérték magával, uram. Ezt már Marynak is megmondtam, de hiába. Ízig-vérig nő minden porcikájában, és szerintem képtelen lenne elviselni a gondolatot, hogy egy másik nő túlragyogja az ékszereit.

- Ostobaságokat hordasz össze, Gregory! - csattant fel miss Marvell élesen, de ugyanakkor elvörösödött dühében.

Poirot megvonta a vállát.

- Madame, én csak tanácsot adhattam. Ennél többet nem tehetek. C'est fini.

Az ajtóhoz kísérte mindkettőjüket.

- Óh! La la - fakadt ki, amikor visszatért. - Historie de femmes! A jó férj fején találta a szöveget... viszont nem volt taktikus. Határozottan nem.

Elmondta neki mindazt, amire halványan visszaemlékeztem, ő pedig hevesen bólogatott.

- Magam is így gondoltam. Lényegében van valami furcsa az egész ügy mögött.

Engedelmeivel, mon ami, most eltűnök egy kis időre. Arra kérem, várjon meg, míg visszajövök. Nem maradok távol sokáig.

Éppen elszundikáltam a székemben, amikor a házvezetőnő kopogtatott az ajtón és bedugta a fejét.

- Egy másik hölgy óhajtana beszélni Mr. Poirot-val, uram. Megmondtam neki, hogy nincs itthon, de a hölgy azt mondja, hogy megvárja, mert vidékről utazott ide.

- Óh, vezesse csak be, Mrs. Murchinson! Talán én is a segítségére lehetek.

A következő pillanatban belépett a hölgy. A szívem megdobbant, amikor felismertem. Lady Yardly képe túl gyakran szerepelt a lapok társasági rovatában ahhoz, hogy ismeretlen maradjon.

- Foglaljon helyet, Lady Yardly - mondtam előrébb húzva egy széket. - Poirot barátom pillanatnyilag távol van ugyan, de tudomásom szerint rövidesen visszatér.

Megköszönte a segítségemet és leült. Szöges ellentéte volt miss Mary Marvell kinézetének. Magas, sötéthajú, sápadt, büszke arcú, villámló szemekkel... mégis valamiféle vágyat tükrözött az ajka ívelése.

Úgy éreztem, fel kellene nőnem az alkalomhoz. Miért is ne? Bár Poirot jelenlétében gyakran voltam gátlásos... ezért nem tudtam hozni a legjobb formámat, noha kétségtelen, hogy meglehetősen jó érzékem van a következtetéshez. Egy hirtelen ötlettel előrehajoltam.

- Lady Yardly - kezdtem. - Tudom, hogy miért van itt. Zsaroló levelet kapott a gyémánttal kapcsolatban.

Kétség sem férhetett hozzá, hogy a szavaim célba találtak. Tátott szájjal bámult rám, és minden szín eltűnt az arcából.

- Maga tudja? - dadogta. - Honnan?

Elmosolyodtam.

- Tökéletes logikai következtetésem révén. Ha miss Marvell figyelmeztető leveleket kapott...

- Miss Marvell? Hát ő is itt járt?

- Éppen az imént távozott. Mint már említettem, ha ő, az ikergyémántok egyikének birtokosa, titokzatos figyelmeztetést kapott, akkor ön, mint a másik kő tulajdonosa, szükségszerűen ugyanazt kaphatta. Érti már, milyen egyszerű az egész? Akkor hát igazam volt, hogy maga is részesült ebben a furcsa figyelmeztetésben?

Egy pillanatig tétovázott, mintha azt mérlegelné, hogy megbízhat-e bennem, aztán kis mosollyal, beleegyezően hajtotta le a fejét.

- Így igaz - ismerte be.

- A magáét is... egy kínai hozta?

- Nem, postán érkezett. De mondja csak, miss Marvell is. ugyanígy járt?

Felidéztem az iménti eseményeket, ő pedig figyelmesen hallgatta.

- Minden egyezik. A leveleim mintha csak az ő leveleinek másolatai lennének. Igaz, hogy ezek postán érkeztek, de olyan különös illat árad belőlük... mint a kínai tömjénpálcikák aromája... azonnal a távolkelet jutott eszembe. Mit jelenthet ez az egész?

Megráztam a fejem.

- Éppen ezt kellene kiderítenünk. Magánál vannak a levelek? A bélyegek talán elárulnak valamit.

- Balszerencsémre megsemmisítettem valamennyit. Értse meg, akkor még azt hittem, hogy valami ostoba tréfa az egész. Igaz volna, hogy valami kínai banda vissza akarja szerezni a gyémántokat? Szerintem túlságosan valószínűtlennek tűnik.

Újra meg újra sorra vettük a tényeket, de nem jutottunk előbbre a rejtély megoldásában.

Végül Lady Yardly felállt.

- Azt hiszem, szükségtelen tovább várnom monsieur Poirot-ra. Hiszen maga is el tudja mondani neki az egész ügyet, igaz? Nagyon köszönöm, Mr. ... - Tétovázva felém nyújtotta a kezét.

- Hastings kapitány.

- Hát persze! Milyen ostoba vagyok. Hiszen maga Cavendish-ék barátja, ugye?

Tulajdonképpen Mary Cavendish küldött monsieur Poirot-hoz.

Miután a barátom visszatért, élvezettel meséltem el neki a távollétében történeteket.

Meglehetősen éles keresztkérdéseket tett fel a beszélgetésünk részleteit illetően, s a sorok között olvasva tisztán kiderült, miszerint egyáltalán nem örül annak, hogy nem volt jelen a hölgy látogatásánál. Rögtön rájöttem, hogy öreg barátom egyáltalán nem féltékenységből faggat ennyire. Inkább az a megszokás vezérelte, mellyel szüntelenül lekicsinyelte a képességeimet, és szerintem kiábrándította, ha nem talált valami gyenge, megkritizálható pontot. Lelkem mélyén meglehetősen elégedett voltam magammal, de igyekeztem eltitkolni ezt aényt, nehogy esetleg felmérgesítem. Hiszen minden furcsasága ellenére mélységesen kötődtem régimódi kis barátomhoz.

- Bien! - mondta végül különös arckifejezéssel. - Alakulnak a dolgok. Kérem, adja ide a felső polcra a Nemesi címtárat. - Belelapozott a vaskos kötetbe. - Ah, helyben vagyunk! Yardly... 10. viscount, szolgált a Dél-Afrikai háborúban... házas, 1907, felesége Maude Stopperton, 3. báró Cotteril negyedik lánya... hm, hm, hm... két lány, születtek 1908 és 1910... klubok... rezidenciák;.. Voilá, ez nem sokat mond nekünk. De holnap reggel megláthatjuk ezt a milordot!

- Micsoda?

- Úgy bizony. Táviratoztam neki.

- Azt hittem, mossa kezeit az ügyet illetően?

- Nem dolgozom miss Marvellnek, mert nem hajlandó megfogadni a tanácsomat. Amit most teszek, azt a saját kedvemre teszem... Hercule Poirot kedvtelésére! Miután határozottan kezd érdekelni a dolog.

- És csak úgy táviratozik Lord Yardlynak, hogy rohanjon ide, kénye-kedve szerint! Gondolom, aligha fog örülni...

- Au contraire, ha megóvom számára a családi gyémántját, még nagyon hálás is lehet érte.

- E szerint valóban az a véleménye, hogy ellophatják?

- Csaknem bizonyosan - válaszolta Poirot a legnagyobb lelki nyugalommal. - Minden jel arra utal.

- De hogyan...

Poirot egy széles kézmozdulattal véget vetett kíváncsi érdeklődésének.

- Most ne, kérem! Ne zavarjuk a gondolkodást! És nézze meg, hova rakta vissza a Nemesi címtárat. Nem veszi észre, hogy a legnagyobb méretű könyvek vannak a felső polcon, alatta a kisebbek, és így tovább? Mert nálam rend van, módszeresség, mint ahogy azt már gyakorta hangoztattam magának, Hastings...

- Pontosan - vágtam közbe sietősen, és gyorsan a megfelelő helyre raktam a szóban forgó könyvet.

Lord Yardly vidám, nagyhangú sportember volt, meglehetősen vörös ábrázattal, s olyan jó humorú kedvességgel, ami kifejezetten vonzó légkörrel vette körül, kárpótolva minden képzettségbeli hiányosságáért.

- Rendkívüli dolog ez, monsieur Poirot. Részemről fikarcnyit sem értek belőle. A feleségem furcsa leveleket kap, meg ez a miss Marvell is. Mit jelentsen ez az egész?

Poirot odanyújtotta neki a Társasági Pletykákat nevezetes példányát.

- Először is, milord, megkérdezném, hogy ezek az adatok lényegében megfelelnek-e a valóságnak?

A lord átvette, és miközben elolvasta, az arca elsötétedett a dühtől.

- Átkozott marhaság! - recsegte felháborodva. - Soha sem kapcsolódott semmiféle romantikus történet a gyémánthoz. Tudomásom szerint eredetileg Indiából származik. Elebenem nem hallottam még erről a kínai Isten meséről.

- A kő viszont valóban a „Kelet Csillaga” néven ismeretes.

- És akkor mi van? - csattant fel mérgesen.

Poirot kissé elmosolyodott, de kerülő választ adott.

- Azt javasolnám önnek, milord, hogy bízsa rám magát. Ha fenntartás nélkül megteszi, úgy komoly reményem van rá, hogy elkerüljük a katasztrófát.

- Szóval maga szerint lehet valami ebben a sületlen történetben?

- Megteszi, amire kérem?

- Természetesen, de...

- Bien! Akkor, ha megengedi, feltennék néhány kérdést. Ez a Yardly Chase-beli forgatási ügy, amint nevezik, elintézett dolog maga és Mr. Rolf között?

- Óh, szóval beszélt róla magának, ugye? Nem, nincs elintézve semmi sem. - Tétovázott, és arcának borvörös színe még sötétebbé vált. - Lehetséges, hogy nyélbe ütjük a dolgot. Elég sok melléfogást követtem el az utóbbi időben, monsieur Poirot... nyakig úszom az adósságban... és feltétlenül ki akarok keveredni belőle. Rendbe akarom hozni a dolgaimat, mert rajongok a gyermekeimért és nyugodtan szeretnék élni az ősi környezetben. Gregory Rolf szép összeget kínált fel... eleget ahhoz, hogy újra talpra álljak. Bár nem szívesen megyek bele... mivel a puszta gondolatát is gyűlölöm annak, hogy ez a társaság ott játszadozzon a Chase körül... de kénytelen leszek eltűnni, különben...

Félbeszakította a mondatot.

Poirot éles szemmel méregette. - Szóval egy másik esélyt is tartogat a tűzben? Engedje meg, hogy megpróbáljam kitalálni. El kellene adnia a „Kelet Csillagát”?

Lord Yardly bólintott. - Eltalálta. Több generáció óta van a családunk birtokában, de nem örökölhető. Ennek ellenére nem valami könnyű dolog vevőt találni rá. Hoffberg, a Hatton Garden ügynöke már keresi is az alkalmas vevőt, és rövid időn belül kerítenie kell egyet, különben itt a csőd.

- Még egy kérdést, uram... Lady Yardly melyik tervét részesíti előnyben?

- Óh, ő határozottan ellenzi az ékszer eladását. Tudja, milyenek a nők. Viszont teljesen oda van a filmforgatásért.

- Értem - mondta Poirot. Egy pillanatig még a gondolataiba temetkezett, aztán mereven felállt.

- Most nyomba visszamegy Yardly Chase-be. Bien? Ne szóljon senkinek egy szót sem... senkinek... estére viszont számítsen az érkezésünkre. Röviddel öt óra után ott leszünk.

- Rendben van, de nem értem...

- Ça n'a pas d'importance - mondta Poirot kedvesen. Azt akarja, hogy megóvjam a gyémántját, n'est-ce pas?

- Persze, de...

- Akkor tegye, amit mondok.

Egy komor, értetlen nemes úr távozott a helységből.

Éppen fél hat volt, amikor megérkeztünk Yardly Chase-be, és követtük a tiszteletre méltó inast, aki bevezetett bennünket az ódon, faborítású haliba. A kandallóban kellemes tűz lobogott. Festői kép tárult a szemünk elé: Lady Yardly és két gyermeke. Az anya büszke, sötét feje gondoskodóan hajolt a két apróság fölé. Lord Yardly mellettük állt és lemosolygott rájuk.

- Monsieur Poirot és Hastings kapitány - jelentette be az inas.

Lady Yardly meglepetten pillantott fel, férje pedig bizonytalanul lépett előre. A szemei Poirot-tól várták az utasítást. A kis ember pedig ezúttal is ura volt a helyzetnek.

- Kérem, bocsássanak meg a tolakodásomért! Továbbra is miss Marvell ügyében nyomozok. Pénteken jön magukhoz, ugye, azért teszem ezt a kis kirándulást, hogy meggyőződjem a biztonságról. Hadd kérdezzem meg, Lady Yardly, összegyűjtötte a bélyegeket a kapott levelekről?

Lady Yardly sajnálkozva rázta a fejét. - Sajnos nem. Ugye butaság volt tőlem? De álmomban sem hittem volna, hogy komolyan kellene venni.

- Itt maradnak éjszakára? - érdeklődött Lord Yardly.

- Oh, milord, attól tartok, csak a terhükre lennénk. A poggyászaikat különben is a fogadóban hagytuk.

- Szó sem lehet róla - Lord Yardly is jól játszotta a szerepét. - Egyáltalán nem zavarnak bennünket, efelől megnyugtathatom magukat. Rögtön elküldök a poggyászukért.

Poirot hagyta magát meggyőzni. Letelepedett Lady Yardly mellé, és rövidesen barátságba elegyedett a gyerekekkel. Fél órával később már zajosan játszottak együtt, sőt még engem is bevontak a játékba.

- Vous êtes bonne mère - mondta Poirot gáláns kis meghajlással, amikor a határozott nevelőnő kitéssékelte a vonakodva engedelmeskedő gyerekeket.

Lady Yardly lesimította felborzolódott haját.

- Imádom őket - mondta kissé elérzékenyülten.

- Ők pedig magát... és nem ok nélkül! - Poirot ismét meghajolt.

Megszólalt a gong, mire felálltunk, hogy átöltözzünk a szobánkban. Ebben a pillanatban belépett az inas, tálcáján egy távirattal, amit odanyújtott Lord Yardlynek. Az rövid bocsánatkérés után felbontotta. Olvasás közben láthatóan erőt vett rajta az izgalom.

Végül elragadtatott kiáltással átadta a feleségének, és a barátomra pillantott.

- Egy pillanat türelmüket kérem, Mr. Poirot. Azt hiszem, önöknek is tudniuk kell erről. A sürgöny Hoffbergtól érkezett. Azt írja, remélhetőleg sikerült találnia egy vevőt a gyémántra. Egy amerikai, aki holnap hajózik át az Államokból. Állítólag már ma este ideküldenek egy

fickót, hogy megnézzé a követ. Jupiterre, ha ezt sikerülne nyélbe ütni...

Itt elakadt a hangja.

Lady Yardly elfordult. Továbbra is a kezében szorongatta a táviratot.

- Úgy szeretném, ha nem adnád el, George! - suttogta halkán. - Olyan régóta van már a család birtokában. - Választ várva elhallgatott, és amikor nem kapott, megkeményedtek a vonásai.

Végül megvonta a vállát. - Megyek és átöltözöm. Elvégre tetszenem kell az „Isteneknek”. -

Apró grimasszal odafordult Poirot-hoz. - A miénk egyike a valaha is tervezett legrémítőbb nyakláncoknak! George váltig ígérgette, hogy csináltat a gyémántnak egy új foglalatot, de mindig elmaradt a dolog.

Ezzel az asszony eltávozott a szobából.

Fél órával később mindhárman a tágas nappaliban álltunk a ladyra várva. Néhány perccel máris lekéstük a vacsoraidőt. Hirtelen halk ruhasuhanás hallatszott, és Lady Yardly jelent meg az ajtókeretben. Gyönyörű, sugárzó alak, hosszú, fehér ruhában. A nyakát mintha lobogó tűz ölelte volna körül Csak állt, egyik kezével kissé megérintve a nyakláncot.

- Íme az áldozat - közölte vidáman. A rosszkezd mintha elpárolgott volna. - Várjanak, mindjárt felkapcsolom a nagy csillárt, és akkor majd kedvükre legeltethetik a szemüket Anglia legcsúfabb nyakláncán.

A kapcsoló ott volt közvetlenül az ajtó mellett. Amint a lady feléje nyúlt a kezével, hihetetlen dolog történt. Váratlanul, minden figyelmeztetés nélkül, az összes fény kialudt. Ajtócsapódást hallottunk, majd az ajtó túloldaláról hosszan elnyújtott, átható női sikoly hallatszott.

- Istenem! - kiáltott Lord Yardly. - Ez Maude hangja volt! Mi történhetett?

Vakon, a sötétben egymásnak ütközve rohantunk az ajtóhoz. Beletelt néhány pillanatba, míg rátaláltunk. De micsoda látvány tárult a szemünk elé! Lady Yardly eszméletlenül hevert a márványpadlón, fehér nyakán bíborszín horzsolás, ahogy a láncot letépték a nyakáról.

Kétkedve hajoltunk fölé, hiszen azt sem tudtuk, hogy él-e vagy halott. Aztán felnyitotta a szemét.

- A kínai - suttogta fájdalmasan. - Egy kínai... az oldalbejáratnál.

Lord Yardly szitkozódva pattant fel. Hevesen dobogó szívvel szegődtem a nyomába. Ismét a kínai! A kérdéses ajtó inkább kisebb kapu volt a fal szögletében, alig néhány méternyire a tragédia színhelyétől. Amint odaértünk, önkéntelenül felkiáltottam. A küszöb mellett ott feküdt a csillogó nyaklánc. Nyilván a pánikszerű menekülés közepette dobhatta el a tolvaj.

Örömmel hajoltam le érte. De aztán újabb kiáltás hagyta el az ajkamat, amint Lord Yardly is visszhangzott. Mert a nyakláncról hiányzott a „Kelet Csillaga”!

- Ez is azt bizonyítja, hogy nem egyszerű tolvajokkal állunk szemben - lihegtem. - Csupán a kő kellett neki.

- De hogyan juthatott be a fickó?

- Ezen az ajtón át.

- Hiszen ezt mindig zárva tartjuk.

A fejemet ráztam. - Már pedig most nincs zárva. Nézze csak! - Miközben beszéltem, kinyitottam az ajtót. Ekkor valami a földre hullott. Egy selyemdarabka volt, összetéveszthetetlen mintázattal. Egy kínai köpenyből kiszakadt darab.

- Úgy látszik, sietségében becsíphette az ajtóval - magyaráztam - siessünk, még nem juthatott messzire!

De hiába kutattunk, keresgélünk. A tolvaj az éjszaka koromsötétjében könnyedén egérutat nyerhetett. Lehangolva, rosszkezdűen tértünk vissza. Lord Yardly egy küldönccel sietve értesítette a történetekről a rendőrséget.

E közben Lady Yardly, Poirot gondos ápolásának köszönhetően - hiszen barátom olyan ügyes volt ilyen dolgokban, mint egy hivatásos ápolónő - már magához tért annyira, hogy beszámoljon a történetekről.

- Láthatták, éppen fel akartam kapcsolni a csillárt - mondta -, amikor egy ember hátulról nekem ugrott. Olyan erővel szakította el a nyakláncomat, hogy elestem. Még láttam, amint eltűnik az oldalbejáraton. A copfjáról meg a köpenye mintájáról felismertem, hogy kínai a támadóm. - Hirtelen összerázkódott és abbahagyta az elbeszélést.

Az inas jelent meg és halkán jelentette Lord Yardlynak:

- Egy úr érkezett Mr. Hoffbergtől, milord. Azt mondta, hogy ön már várja.

- Te magasságos ég! - kiáltotta az összezavarodott nemesúr. - Azt hiszem, feltétlenül fogadnom kell. De nem itt, Mullings, hanem a könyvtárban.

Félrevontam Poirot-t.

- Nézze, kedves barátom, nem tennénk jobban, ha szépen visszamennénk Londonba?

- Így gondolja, Hastings? És miért?

- Szóval - köhintettem diszkréten - a helyzet nem alakul valami kedvezően, nemde? Úgy értem, megkérte Lord Yardlyt, hogy bizza magára az egészet, és akkor minden rendben lesz... aztán a gyémánt egyenesen az orrunk előtt tűnt el!

- Ez bizony igaz - hagyta helyben Poirot meglehetősen kedvesegetten. - Ez az eset aligha fog a legdiadalmasabb ügyeim közé tartozni.

Kis híján elmosolyogtam magam az események ilyen jellemzésére, de kitartottam az elképzelésem mellett.

- Szóval... már bocsánat a kifejezésért... de nem gondolja, hogy miután ilyen alaposan összezagyválta itt a dolgokat, okosabb lenne angolosan távozni?

- Na és a vacsora? A minden bizonnyal kitűnő vacsora, amit Lord Yardly séfje készített?

- Óh, miféle vacsoráról fecseg?! - kiáltottam türelmetlenül.

Poirot elszörnyedve emelte fel a kezét.

- Mon Dieu! Ebben az országban illene több tisztelettel viseltetni a gasztronómiai dolgok iránt.

- Van még egy másik ok is, ami miatt mihamarabb vissza kellene mennünk Londonba - folytatta rendületlenül.

- És pedig, barátom?

- Hát a másik gyémánt - magyaráztam fojtott hangon. - Miss Marvellé.

- Eh, bien, mi van vele?

- Hát nem érti? - Kezdett feldühíteni a szokatlanul nehézkes gondolkodásával. Mi történhetett azzal a máskor oly éles eszével? - Elrabolták az egyiket, most majd mennek a másik gyémántért.

- Tiens! - kiáltotta Poirot hátrahőkölve, miközben csodálattal méregetett. - Csodálatosam működik az agya, barátom! Képzelve el, pillanatnyilag nem is gondoltam rá. De bőségesen van még időnk. Elvégre csak pénteken lesz holdtölte.

Kétkedve csóváltam a fejem. Ez a telihold elmélet teljességgel hidegen hagyott. Végül azért csak sikerült dűlőre jutnom Poirot-val, és azonnal elindultunk, néhány sornyi magyarázatot és bocsánatkérést hagyva hátra Lord Yardlynak.

Az én elképzelésem az volt, hogy azonnal a Magnificentbe megyünk, és elmondjuk miss Marvellnek a történeteket. Poirot azonban megvótotta a tervet, és kijelentette, hogy erre ráérünk majd reggel is. Csak hosszas vonakodás után adtam be a derekamat.

Ám Poirot különös módon reggel se nagyon akart kimozdulni. Már arra gyanakodtam, hogy miután kezdetben hibát követett el, egyáltalán nincs is kedve tovább folytatni az ügyet. Rábeszélésemre válaszul csodálatos józan eszével rámutatott, hogy Yardly Chase-ben történetek már részletesen szerepelnek a reggeli lapokban, s így Rolfék már pontosan annyit tudnak, mint amennyit mi közölhetnénk velük. Bár nem túl lelkesen, de ebben igazat kellett adnom neki.

Az események pedig igazolták az előérzetemet. Úgy két óra tájban megcsendült a telefon. Poirot vette fel a kagylót. Néhány pillanatig hallgatott, majd egy kurta „Bien, j'y serai”-val helyére tette a hallgatót és felém fordult.

- Mit szól hozzá, inon ami? - mondta félig izgatottan, félig szégyenkezve. - Miss Marvell gyémántját is ellopták.

- Micsoda?! - kiáltottam talpra ugorva. - És most mi van a holdtöltével? - Poirot lehajtott a fejét. - Mikor történt a dolog?

- Úgy tudom, hogy ma reggel.

Komorán csóválgattam a fejem. - Bár csak rám hallgatott volna! Most már beláthatja, hogy

nekem volt igazam.

- Úgy tűnik, mon ami - válaszolta Poirot óvatosan -, a látszat azonban néha csal, szokták mondani. De kétségtelenül úgy tűnik.

Miközben taxival száguldottunk a Magnificent felé, az ügy lényegét boncolgattam.

- Ügyes húzás volt az a telihold ötlet. Az volt a lényege, hogy rábírjon bennünket, hogy a pénteki napra koncentráljunk, ne pedig az előtte lévő időszakra. Sajnálatos, hogy nem jött rá erre.

- Ma foi! - rikkantotta Poirot vidáman. Rövid kihagyás után úgy látszik ismét visszatért a nemtörődömsége. - Senki sem gondolhat mindenre.

Kezdtém már sajnálni. Hiszen tudtam, mennyire utálja a kudarcot. - Ne is törődjön vele - mondtam, vigasztalóan. - Legközelebb biztosan több szerencsével járunk.

A Magnificentbe érve, nyomba bevezettek bennünket az igazgató irodájába. Gregory Rolf volt ott és két detektív a Scotland Yardról. Egy sápadt tisztviselő ült velük szemben.

Rolf egy fejbiccentéssel üdvözölt bennünket, amikor beléptünk. - Rövidesen a végére járunk ennek az ügynek - közölte. - Szinte hihetetlen. El sem tudom képzelni, hogy volt idege hozzá a fickónak.

Néhány pillanattal később megismertették velünk a történeteket. Mr. Rolf 11.15-kor elhagyta a szállodát. 11.30-kor egy hozzá a megtévesztésig hasonló megjelenésű férfi lépett be a szállodába és az ékszerdobozt kérte a trezorból. Kötelességtudóan aláírta az elismervényt.

Közben odavetőleg megjegyezte, hogy: „Kissé eltérő az aláírásom, mivel az imént megsértettem a kezem, amikor kiszálltam a taxiból.” A tisztviselő mosolyogva közölte vele, hogy alig lát különbséget. Erre Rolf felkacagott és azt mondta: - „Azért remélem, nem néz bűnözőnek. Mostanában több fenyegető levelet is kaptam egy kínaitól. Az a legrosszabb az egészben, hogy lassan már magam is úgy nézek ki, mint egy kínai... Valami hibázik a szemem körül.”

- Ránéztem - folytatta a történeteket felidéző tisztviselő -, és nyomban rájöttem, hogy mire gondol. Olyan mandulavágású szeme volt, mint a keleti embereknek. Ezt sosem vettem észre rajta azelőtt.

- A mindenségit ember! - kiabálta Gregory Rolf előrehajolva. - Most is úgy látja?

A tisztviselő döbbenet nézett fel rá.

- Nem, uram - dadogta. - Egyáltalán nem. - És csakugyan, a legcsekélyebb mértékben sem látszott keleties vonás a felénk fordított barna szemekben.

A Scotland Yard egyik nyomozója felmordult. - Merész fickó lehetett, annyi szent! Elvégre felfigyelhetek a szemére, mégis szarvánál ragadta meg a bikát, hogy elaltassa a gyanakvást. - Rolfhoz fordulva folytatta. - Nyilván kileste önt, uram, amikor eltávozott a szállodából, és élve a lehetőséggel, gyorsan bejött, hogy megszemélyesítse.

- És mi történt az ékszerkazettával? - tudakoltam a lényegre térve.

- A szálloda folyosóján találtak rá. Egyetlen dolog hiányzott belőle... a „Nyugat Csillaga”.

Szótlanul bámultunk egymásra... olyan bizarr, olyan hihetetlen volt az egész história.

És akkor Poirot katonásan talpra ugrott. - Attól tartok, hogy nem nagyon vehetik hasznomat - jelentette ki szomorúan. - Találkozhatnék a madame-mal?

- Azt hiszem, szörnyen lesújtotta az ügy - magyarázta Rolf.

- Akkor talán önnel válthatnék pár szót négyszemközt, monsieur?

- Természetesen.

Ügy öt perc elteltével Poirot visszatért.

- Most pedig, barátom - mondta vidáman -, irány a posta! Fel kell adnom egy táviratot!

- Kinek?

- Lord Yardlynek. - További kérdezősködésnek azzal vette elejét, hogy belém karolt és magával vont. - Jöjjön, csak jöjjön mon ami! Tudom, mit érez ezzel a fránya ügyel kapcsolatban. Hogy nem tüntettem ki magam! Még maga is nagyobb sikerrel járhatott volna a helyemben. Bien. Mindent hajlandó vagyok elismerni. Borítsunk hát fátylat az egészre, és menjünk ebédelni!

Négy óra körül járt az idő, amikor beléptünk Poirot szobájába. Az ablak melletti székből egy

alak emelkedett fel. Lord Yardly volt. Elnyűttnak és izgatottnak látszott.

- Azonnal idesiettem amint megkaptam a táviratot. Tudja éppen Hoffbergnél jártam, de semmit sem tudtak arról a tegnapi esti emberükről, sőt még a táviratról sem. Gondolja, hogy... Poirot felemelte a kezét.

- Az elnézését kell kérem! Azt a táviratot én küldtem, sőt a kérdéses urat is én bíztam meg.

- Maga... de hát miért? - A nemesúr értetlenkedve dadogott.

- Mivel támadt egy kis ötletem, hogy a dolgok menetét felgyorsítsam - magyarázta Poirot türelmesen.

- Hogy felgyorsítsa a dolgokat? Óh, Istenem! - sópánkodott Lord Yardly.

- És ezek után, milord, örömmre szolgál, hogy visszajutathatom önnek... ezt!

Drámai mozdulattal elővett egy csillogó tárgyat. Ami nem volt más, mint egy óriási gyémánt.

- A „Kelet Csillaga”! - tátogott Lord Yardly. - Csak azt nem értem, hogyan...

- Nem? - mondta Poirot. - Az nem is lényeges. Maradjunk, annyiban, miszerint szükséges volt, hogy ellopják a gyémántot. Megígértem, hogy megóvom a maga számára, és megtartottam a szavamat. Viszonzásul engedje meg, hogy én is megtartsam a magam kis titkát. Megkérem, hogy Lady Yardly-t biztosítsa legmélyebb hódolatomról, és tolmácsolja neki, mennyire örvendek, amiért sikerült visszaszereznem az ékszerét. Micsoda beau temps, ugye? Jó napot, milord!

A csodálatos kis ember mosolygósán, csevegve kísérte az ajtóig az összezavarodott nemesurat. Miután a lord távozott, barátom a kezeit dörzsölve tért vissza.

- Poirot - mondtam -, lehetséges, hogy tökkelütött idióta vagyok?

- Ugyan dehogy, mon ami, csak mint mindig, ezúttal is mentális ködben tévelyeg.

- De hát honnan szedte azt a gyémántot?

- Mr. Rolftól.

- Rolftól?

- Mais oui! A figyelmeztető levelek, a kínai, a Társasági Pletykák cikke, egytől-egyig Mr. Rolf agyából pattant ki! Két gyémánt, ami olyan csodálatosan egyforma lenne... bah! Ilyesmi nem létezik, csupán egyetlen gyémánt van, barátocskám! Eredetileg a Yardly gyűjteményben volt, az utóbbi három évben viszont Rolf birtokolta. Ma reggel ő lopta el, egy kis festékkel igazítva ki a szeme vonalát! Ah, látnom kellene filmen is, igazi jó színész.

- De miért lopná el a saját gyémántját? - kérdeztem értetlenül.

- Több oka is volt rá. Hogy azzal kezdjem, Lady Yardly türelmetlenkedni kezdett.

- Lady Yardly?

- Tudja, a férje nagyon sokáig magára hagyta Kaliforniában. Lord Yardly máshol szórakozott. Mr. Rolf pedig jóképű férfi, és romantikus légkör övezi. De au fond, túlságosan üzleties, ce monsieur! Szeretőjévé tette Lady Yardly-t, aztán megszarolta. A minap este kifaggattam a hölgyet, és el is ismerte. Megesküdött rá, hogy csak indiszkrét volt és én el is hiszem neki. Viszont kétségtelenül Rolf birtokában vannak olyan levelek, amelyeket egész másként lehetne értelmezni, ha kifaggatják őket. A lady a válás fenyegetésétől megrémülve és attól való félelmében, hogy elszakíthatják a gyermekeitől, mindenbe belegyezett, amit csak a férfi követelt. Saját pénze nem lévén, rákényszerült, hogy egy hamisítványra cserélje ki a gyémántot. Az egybeesés, a „Nyugati Csillaga” megjelenésének időpontjával azonnal feltűnt nekem. Egy ideig minden a legnagyobb rendben megy, hiszen Lord Yardly elhatározza, hogy megnyugszik, és visszavonul az ősi birtokra. És akkor jön a gyémánt eladásának fenyegető lehetősége. Akkor pedig felfedezhetik a cserét. Az asszony rémületében nyilván azonnal levelet ír Gregory Rolfnak, aki éppen Angliába érkezik. A férfi megnyugtatja, hogy mindent elrendez... majd előkészíti a kettős rablást. Ily módon elhallgattatja a ladyt, aki esetleg mindent kitalálhatna a férjének, ami persze cseppet sem tetszene a zsarolónknak. Hiszen az ő célja az, hogy megkapja az 50.000 fontos biztosítási összeget, (aha, úgy látom, erről már meg is feledkezett mon ami!) és a gyémántot is megtarthassa! Ám Hercule Poirot csupán a tényeket látja. Mert mi is történik valójában? A lady kikapcsolja a villanyt, becsapja az ajtót. A gyémántot már jó előre kifeszítette a foglalatból odafent...

- De hiszen mindannyian láttuk rajta a nyakláncot! - vettem közbe.

- Már megbocsásson, barátom, de a kezével úgy takarta, hogy a hiányát ne vehessük észre. A selyemdarabkát gyerekjáték volt előre odakészíteni. Amint másnap reggel Rolf megtudta a rablás hírért az újságokból, természetesen ő is megrendezte a maga kis komédiáját. És remekül el is játszotta!

- De végül is mivel tudta rávenni az ékszer visszaadására? - tudakoltam élénk kíváncsisággal.

- Azt mondtam neki, hogy Lady Yardly mindenről beszámolt a férjének, és engem bíztak meg az ékszer visszaszerzésével. Ha nem adja át azonnal szépszerével, akkor hivatalos lépéseket kezdeményezünk ellene. Meg még néhány apróbb füllentést, ami éppen eszembe jutott. Egy-kettőre úgy megpuhult a markomban, akár a viasz!

Eltöprengtem a hallottakon.

- Úgy veszem észre, hogy az eljárása éppenséggel nem volt kifogástalan Mary Marvellel szemben. Elvégre önhibáján kívül elveszítette a gyémántját.

- Bah! - biggyesztette a száját Poirot kíméletlenül. - Ez a gyémánthistória remek reklámot biztosít számára, és őt csak ez érdekli, semmi más. Ebben különbözik a párjától. Bonne mesure, très femme!

- Hát, lehet - mondtam kétkedve, mivel nem osztottam Poirot-nak a feminitásról vallott nézeteit. - E szerint Lady Yardlynak is Rolf küldte a gyémántra vonatkozó leveleket.

- Pas du tout - vágta rá Poirot morcosan. - A lady, Mary Cavendish tanácsára keresett fel engem, hogy a segítségemet kérje a dilemmájában. Aztán megtudta, hogy Mary Marvellel - akit teljesen érthetően az ellenségének tekintett - előtte itt járt. Erre meggondolta magát, és örömmel fogadta azt a tanácsot, amivel maga szolgált neki, barátocskám. Elég volt néhány jól megfogalmazott kérdés, hogy kiderítsem, maga tett neki említést a levelekről, és nem ő magának! Kapva-kapott a lehetőségen, amit maga kínált fel neki.

- Ezt képtelen vagyok elhinni! - kiáltotta sértődötten.

- Si, si, mon ami. Sajnálhatja, hogy nem tanulmányozza a pszichológiát. Ugye azt mondta magának, hogy megsemmisítette a leveleket? Oh, la, la, egy nő soha sem semmisít meg egy levelet, ha van más választása. Még akkor sem tesz ilyet, ha ez lenne az ésszerű dolog!

- Na jó, maradjunk ennyiben! - kiáltottam egyre fokozódó haraggal. - De ne is tagadja, hogy sült bolondot csinált belőlem ebben az ügyben! Elejétől a végéig. Utólag persze könnyű magyarázkodni és a valóság szabta korlátokat keresgélni!

- De hiszen annyira tetszelgett ön magának barátocskám. Egyszerűen nem vitt rá a lélek, hogy leromboljam az illúzióját.

- Ez nem volt szép magától! Ezúttal túlzottan elvetette a sulykot!

- Mon Dieu! Ennyire felbosszantja magát egy semmiségért, mon ami?

- Elegem van magából! - ordítottam, és kirohantam, bevágva magam után az ajtót.

Mivel Poirot ennyire nevetségessé tett, úgy döntöttem, hogy komoly büntetésben részesítem. Jó időben telik, mire megbocsátom neki, hogy addig bátorított, míg tökéletes bolondot csináltam magamból.

Tragédia a Marsdon birtokon

Néhány napig távol maradtam a várostól, és amikor visszatértem, Poirot éppen a kis táskáját csatolta be.

- A la bonne heure, Hastings. Már attól tartottam, nem jön vissza időben ahhoz, hogy elkísérjen.

- E szerint valami ügghöz hívták?

- Igen, bár azt kell mondanom, hogy az ügy nem tűnik túlzottan ígéretesnek. Az Északi Unió

Biztosító Társaság kért fel arra, hogy nyomozzak egy bizonyos Mr. Maltravers halálának ügyében. A férfi néhány hete kötött náluk életbiztosítást ötvenezer fontra, ami hatalmas összeg.

- Értem - mondtam fokozódó érdeklődéssel.

- A szerződés persze tartalmazta az ilyenkor szokásos öngyilkossági záradékot. Ez azt jelenti, hogy egy éven belül elkövetett öngyilkosság esetén felfüggesztik a biztosítási összeg kifizetését. Mr. Maltravers alapos orvosi vizsgálaton esett át, és bár túl volt az élete delén, a társaság orvosa teljesen egészségesnek találta. Tegnapelőtt... azaz szerdán, Essexben, a Marsdon birtokon álló háza területén holtan találták Mr. Maltraverst. Halálát az első jelentések szerint valamilyen belső vérzés okozta. Ebben önmagában még nem volna semmi figyelemre méltó. Ám a rosszindulatú szóbeszéd szerint Mr. Maltravers pénzügyi helyzete meglehetősen ingatag volt az utóbbi időben, sőt az Északi Unió minden kétséget kizáróan megbizonyosodott arról, hogy az elhunyt gentleman a csőd szélén állt. Ami lényegesen megváltoztatja a helyzet képét, az az, hogy Maltraversnek volt egy gyönyörű, fiatal felesége. A társaság emberei úgy vélik, hogy a férfi összegyűjtött a biztosításhoz annyi pénzt, amennyit csak tudott, megkötötte a felesége javára, aztán öngyilkosságot követett el. Nem olyan ritkaság az ilyesmi. Egy barátom, Alfred Wright, az Északi Unió igazgatója kért meg rá, hogy derítsem fel az ügyet, de mint már neki is említettem, nemigen reménykedem a sikerben. Ha a halál oka szívelégtelenség könnyedén lehet úgy feltüntetni, mint a helyi szakember tehetetlenségét a halál valódi okának feltárásában. De egy ilyen belső vérzés meglehetősen valóságosnak tűnik. Ettől függetlenül azért még megtehetjük a szükséges lépéseket. Öt perce van a csomagolásra, Hastings, addigra itt a taxi, hogy elvigyen a Liverpool Streetre. Egy órával később Marsdon Leigh kis állomásán szálltunk le a Great Eastern vonatáról. Az állomáson érdeklődve azt a felvilágosítást kaptuk, hogy a Marsdon birtok jó egy mérföldnyire van. Poirot a gyaloglás mellett döntött, tehát elindultunk a főutcán.

- Mi a munkatervünk? - érdeklődtem.

- Elsőként meglátogatjuk az orvost. Azt máris kiderítettem, hogy Marsdon Leigh-ben egyetlen orvos van, dr. Ralph Bernard. Ah, már itt is vagyunk a házánál.

A kérdéses ház remek épület volt, valamivel távolabb az úttól. A kapun lévő bronzablán díszelgett az orvos neve. Végigsétáltunk az ösvényen és becsöngettünk.

Úgy tűnt, hogy szerencsés időpontban érkeztünk, mivel éppen rendelési időben toppantunk be, és az orvosnak pillanatnyilag nem volt páciense. Dr. Bernard kellemes modorú, idősebb férfiú volt, vállait felhúzva, elég hajlottan járt-kék a rendelőben.

Poirot bemutatkozott, és közölte jövetelünk célját, hozzátéve, miszerint a biztosító társaságoknál kötelező az effajta ügyek kivizsgálása.

- Persze, persze - bólogatott dr. Bernard elbizonytalanodva. - És mivel olyan gazdag ember volt, gondolom nyilván tekintélyes összegre szólt az életbiztosítása.

- Ön tehát gazdag embernek tartotta, doktor úr?

Az orvos láthatóan elcsodálkozott. - Miért, talán nem volt az? Tudják, két kocsit is tartott, és a terjedelmes Marsdon birtok fenntartása meglehetősen sokba kerülhet, bár azt hiszem, hogy igen olcsón vette.

- Én ellenben úgy hallottam, hogy komoly veszteségei voltak az utóbbi időben - válaszolta Poirot, miközben éberén figyelte az orvost.

Dr. Bernard azonban csak kiábrándultan csóválta a fejét.

- Így volna? Csakugyan? Ez esetben viszont kifejezetten szerencsés a felesége szempontjából ez az életbiztosítás. Rendkívül szép és bájos ifjú teremtés, akit rettenetesen próbára tett ez a szomorú tragédia. Az idegösszeomlás hatásán van a szerencsétlen. Tőlem telhetően igyekeztem megkímélni, de természetesen így is szörnyű megrázkódtatáson esett át.

- Az utóbbi időben kezelte valamivel Mr. Maltraverst?

- Kedves uram, sohasem kezeltem őt.

- Micsoda?

- Tudomásom szerint a „Keresztény Természetgyógyászok” vagy valami hasonló szekta tagja volt.

- De a holttestét megvizsgálta, ugye?

- Természetesen. Az egyik segédkertészük hívott ki hozzájuk.

- És a halál okát egyértelműnek találta?

- Teljes mértékben. Bár az ajkait vér borította, a vérzés többsége internális eredetű volt.

- Ott feküdt a hulla, ahol rátaláltak?

- Igen, senki sem nyúlt a holttesthez. Egy kisebb ültetvény szélén hevert. Minden bizonnyal varjúra vadászhatott, mert egy kis kaliberű fegyver feküdt mellette a földön. Váratlan hirtelenséggel érthette a vérzés. Kétség sem férhet hozzá, hogy perforált gyomorfekély végzett vele.

- Nem lehetséges mégis, hogy esetleg lelőtték?

- De drága uram!

- Már megbocsásson - érvelt Poirot meghunyászkodva -, de ha az emlékezetem nem csal, nemrégiben is történt egy olyan gyilkossági eset, ahol az orvos először szívelégtelenséget állapított meg... és csak akkor változtatta meg a véleményét, amikor a helyi rendőr rámutatott, hogy lőtt seb van az áldozat fején!

- Mr. Maltravers hulláján nem találna lőtt sebet - válaszolta dr. Bernard szárazon. - Most pedig uraim, ha nincs több...

Megértettük a célzást.

- Minden jót, doktor úr, és köszönjük, hogy olyan türelmesen válaszolt a kérdéseinkre. Egyébként ami azt illeti, egyáltalán nem látott okot a boncolásra?

- Egyáltalán nem! - visszhangozta az orvos, és úgy meredt ránk, mint aki már maga is közel áll az agyvérzéshez. - A halál oka teljességgel nyilvánvaló volt, és az én hivatásom nem abból áll, hogy feleslegesen vájkáljak az elhunyt páciensek rokonainak lelkivilágában. Azzal az orvos sarkon fordult, és becsapta az ajtót az orrunk előtt.

- Mi a véleménye erről a dr. Bernardról, Hastings? - kíváncsiskodott Poirot, miközben folytattuk utunkat a birtok felé.

- Az, hogy egy vén szamár.

- Pontosan. A jellemzései rendre célba találnak, barátom.

Gyanakodva pillantottam rá, de határozottan komolynak tűnt. A szeme azonban furcsán csillogott, és ravaszokán hozzátette: - Nemde így szokás mondani, amennyiben nem egy szép hölgyről van szó!

Hűvösen mértem végig.

A birtokon lévő házhoz érve egy középkorú szobalány nyitott ajtót. Poirot átadta Mrs. Maltravers részére a névjegyet, és egy levelet a biztosítótársaságtól. A szobalány bekísért bennünket egy kis váróhelyiségbe, majd eltávozott, hogy bejelentsen bennünket az úrnőjének. Vagy tíz perc telhetett el, amikor kinyílt az ajtó, és egy karcsú, gyászruhás alak jelent meg a küszöbön.

- Monsieur Poirot? - kérdezte tétován.

- Madame! - Poirot gálánsán talpra ugrott, és a hölgy felé sietett.

- El sem tudom mondani, mennyire sajnálom, hogy így meg kell zavarnom a gyászában. De mit tehet, az ember? Les affaires... nem ismernek sajnálatot.

Mrs. Maltravers engedte, hogy barátom egy székhez vezesse. Szeme vörös volt a sok sírástól, de jelenlegi elgyötörtsége sem rejthette el a rendkívüli szépségét. Huszonhét-huszonnyolc éves lehetett, lenszőke hajjal, nagy kék szemekkel és helyes telt ajakkal.

- A férjem életbiztosításával kapcsolatban van valami probléma, ugye? De éppen most kell zavarniuk... ilyen sürgős?

- Legyen erős, drága madame, legyen erős! Mint tudja, a néhai férje meglehetősen nagy összegre kötött életbiztosítást, és az efféle eseteknél a társaság meg kíván bizonyosodni néhány részletet illetően. Engem hatalmaztak fel, hogy képviseljem őket. Megnyugtathatom, hogy minden tőlem telhetőt megteszek annak érdekében, hogy ne zaklassam túlságosan. Először is összefoglalná röviden annak a szomorú szerdai napnak az eseményeit?

- Éppen át akartam öltözni a teához, amikor feljött a szobalányom... az egyik kertész rohant a házba... Ő talált rá...

A nő hangja elakadt. Poirot együtt érzően szorította meg a kezét.

- Értem. Ennyi elég is. Korábban, a délután folyamán nem találkozott a férjével?

- Ebéd után nem. Tudja lesétáltam a faluba néhány bélyegért, s azt hittem, hogy ő közben a birtokot járja.

- És varjakra vadászik, ugye?

- Igen, rendszerint magával vitte a kiskaliberű puskáját, és hallottam is egy-két lövést a távolban.

- Hol van most a puska?

- Ha jól tudom, a hallban.

Kimentünk a szobából az asszony vezetésével, hamarosan megtalálta és átadta a fegyvert Poirot-nak, aki gondosan megvizsgálta:

- Két lövést adtak le belőle - állapította meg, miközben visszaadta. - Most pedig, madame, ha megnézhetném...

Figyelmesen várakozott.

- A cseléd odavezeti - suttogta az özvegy elfordítva a fejét.

A beszélített szobalány felvezette Poirot-t, én pedig a szerencsétlen szépasszony mellett maradtam. Nehezen tudtam eldönteni, melyik a helyesebb, ha beszélgetni próbálok vele, vagy ha hallgatok, így végül egykét általános megjegyzést tettem, amire figyelmetlenül válaszolt. Pár perccel később Poirot újra csatlakozott hozzánk.

- Köszönet a kedvességéért, madame, alig hinném, hogy szükséges lenne tovább zaklatni ezzel az ügyel. Még csak annyit, tud valamit a néhai férje anyagi helyzetéről?

Az asszony a fejét rázta.

- Egyáltalán semmit sem. Teljesen járatlan vagyok az üzleti ügyek terén.

- Értem. Eszerint akkor arra sem tudna magyarázatot adni, hogy a férje miért döntött olyan hirtelen az életbiztosítás mellett? Mert mennyire én tudom, korábban nem foglalkozott a gondolattal.

- Nos, csupán alig valamivel több mint egy esztendeje vagyunk házasok. Az életbiztosítást pedig azért kötötte, mert biztosra vette, hogy nem fog sokáig élni. Mintha csak megérezte volna a halálát. Nyilván volt már gyomorvérzése, és sejtette, hogy a következő végzetes lesz. Hasztalanul igyekeztem eloszlatni a sötét félelmeit. Ajaj, mint bebizonyosodott, nagyon is igaza volt!

A nő könnyes szemekkel, de méltóságteljesen köszönt el tőlük. Miközben kifele ballagtunk a behajtón, Poirot jellegzetes kézmozdulatot tett...

- Eh bien, így van ez! Mehetünk vissza Londonba, barátom, dolgunk végezetlenül, mert nagyon úgy tűnik, hogy ebben az egérlyukban nincsen egér. De valami mégis...

- Mégis, micsoda?

- Egy csekélyke ellentmondás, ez minden! Észrevette? Nem? Az élet tele van ellentmondásokkal. Sajnos így biztosan nem képes eldobni magától az ember az életét... nincs olyan méreg, amelyik vérrel töltené meg a száját. Nem, nincs más hátra, bele kell törödnöm, hogy itt minden tiszta... Hát ez meg ki lehet?

Egy magas fiatalember sietett felénk befelé a behajtón. Úgy haladt el mellettünk, hogy egy pillantásra sem méltatott bennünket. Ennek ellenére megállapítottam, hogy jóképű fickó, és a keskeny, sötétbarnára sült arcbőre trópusi életről árulkodott. Egy kertész a lehullott leveleket söprögette, és amikor a közelünkbe ért, Poirot odarohant hozzá.

- Megmondaná kérem, hogy ki az a gentleman? Ismeri őt?

- Hallottam már a nevét, sir, de sajnos nem emlékszem rá. A múlt héten egy ízben itt éjszakázott. Még hozzá a keddi napon.

- Gyorsan, mon ami, kövessük!

Újra végigsiettünk a behajtón, az eltűnt alak nyomában. Fekete köpenyes alakja egy pillanatra még felbukkant a ház oldalában lévő teraszon, aztán a megfigyelt személy befordult. Mi pedig igyekeztünk utána, hogy tanúi legyünk a találkozásnak.

Mrs. Maltravers valósággal megtántorodott ahol állt, s az arca tisztán láthatóan elfehéredett.

- Maga itt? - dadogta. - Azt hittem, hogy már a tengeren van... útban Kelet-Afrika felé.

- Néhány olyan hírt kaptam az ügyvédiemtől, melyek maradásra készlettek - magyarázta a fiatalember. - Az idős nagybátyám váratlanul elhunyt Skóciában, és hagyott rám némi pénzmagot. Jelen körülmények között úgy véltem, az lesz a legjobb, ha elhalasztom az indulást. Aztán olvastam ezt a szomorú hírt az újságban és arra gondoltam, akkor teszek a leghelyesebben, ha ideutazom, és megnézem, segíthetek-e valamiben. Elvégre nyilván nem bánna, ha valaki foglalkozna a dolgokkal.

Ebben a pillanatban vettek észre bennünket. Poirot előrelépett és sűrű bocsánatkérések közepette kezdte magyarázni, hogy a botját a hallban felejtette. Számomra úgy tűnt, hogy Mrs. Maltravers meglehetősen vonakodással mutatta be őket egymásnak.

- Az úr Mr. Poirot, ez pedig Black kapitány.

Néhány pernyi csevegés után Poirot megtudta, hogy Black kapitány a *Horgony Fogadó*ban szállt meg. A hátrahagyott sétatálcát persze sehol sem találta (amiben persze nem volt semmi meglepő), így Poirot újabb bocsánatkérései után visszavonultunk.

Hamarosan ismét a falu utcáin szaporáztuk lépteinket, és Poirot egyenesen a *Horgony Fogadó* felé vette az irányt.

- Itt maradunk - magyarázta -, amíg barátunk, a kapitány, vissza nem jön. Ugye észrevette, mennyire kihangsúlyoztam, hogy az első vonattal visszautazunk Londonba? Biztosan elhitte, hogy komolyan beszélek. Pedig szó sincs róla... Megfigyelte Mrs. Maltravers arcát, amikor megpillantotta ezt az ifjú Blacket? Láthatóan megdöbben, a fiatalember pedig... eh bien, nagyon odavolt. Egyetért velem? És itt tartózkodott kedden este... a Mr. Maltravers halálát megelőző napon. Feltétlenül meg kell tudnunk, hogy merre járt Black kapitány ebben az időben, Hastings.

Úgy fél óra múlva észrevettük amint a fiatalember közeledik a fogadó felé. Poirot kiment az épület elé, megszólította, aztán felhívta a szobánkba.

- Black kapitány, szeretném elmagyarázni a idejövételünk okát - kezdte nyájasan a barátom. - Először is meg kell értenie, Monsieur le capitaine, hogy okvetlenül meg kell tudnom, milyen lelkiállapotban volt Mrs. Maltravers közvetlenül a halála előtt, ugyanakkor viszont Mrs. Maltravers sem szeretném megbántani azzal, hogy fájdalmas kérdésekkel ostromoljam. Tudjuk, hogy maga itt tartózkodott közvetlenül az esetet megelőzően, és így épp oly értékes információkkal szolgálhat, mint az özvegy.

- Mindent megteszek, amivel a segítségükre lehetek - válaszolta a fiatal katona -, de attól tartok, hogy nem vettem észre semmi rendkívülit. Tudja, annak ellenére, hogy Maltravers a családom régi barátai közé tartozott, jómagam mégsem ismertem túlzottan jól.

- Ön mikor érkezett ide?

- Kedden délután. És szerdán korareggel mentem vissza a városba, mivel a hajóm délbe futott ki Tilburyből. De mint ahogy azt a Mrs. Maltraversnek adott magyarázatomból is hallhatták, bizonyos hírek a terveim megváltoztatására készlettek.

- Ha jól értettem, rövidesen vissza fog térni Kelet-Afrikába?

- Úgy van. A háború óta ott élek. Hatalmas ország.

- Valóban? És kedden este a vacsoránál miről beszélgettek?

- Óh, már nem is tudom pontosan. Azt hiszem, csak a szokványos hétköznapi témákról.

Maltravers előbb a családom felől érdeklődött, aztán pedig a német jóvátételekről társalogtunk. Később Mrs. Maltravers tett fel egy csomó Kelet-Afrikára vonatkozó kérdést, én pedig elmondtam néhány érdekes történetet. Ha jól emlékszem, nagyjából ennyi volt az egész.

- Köszönöm.

Poirot hallgatott egy pillanatig, aztán udvariasan megszólalt: - Amennyiben megengedi, szeretnék elvégezni egy kis kísérletet. Az imént elmondtam mindazt, amit a tudatos énje ismer. Most, ha lehetséges, a tudatalattiját szeretném kikérdezni.

- Pszichoanalízis? - kérdezte Black láthatóan megriadva.

- Ugyan, dehogy - nyugtatta meg Poirot. - Tudja, abból áll az egész, hogy mondok egy szót, amire maga egy másikkal válaszol, és így tovább. Mondja csak ki a legelső szót, ami az eszébe jut. Kezdhetjük?

- Rendben van - egyezett bele Black, beír a nyugtalansága még nem oszlott el teljesen.

- Magát pedig Hastings, arra kérem, hogy jegyezze le a szavakat - mondta Poirot. Azzal előhúzta a zsebéből az óráját és letette maga mellé az asztalra. - Akkor kezdjük! Nappal. Black egy pillanatnyi szünet után válaszolt:

- Éjszaka.

Amint Poirot folytatta, a válaszok már gyorsabban érkeztek.

- Név - mondta Poirot.

- Hely.

- Bernard.

- Shaw.

- Kedd.

- Vacsora.

- Utazás.

- Hajó.

- Ország.

- Uganda.

- Történet.

- Oroszlánok.

- Kiskaliberű puska.

- Farm.

- Lövés.

- Öngyilkosság.

- Elefánt.

- Agyar.

- Pénz.

- Ügyvéd.

- Köszönöm, Black kaptány. Tudna még néhány percet szakítani számomra úgy fél óra múlva?

- Természetesen. - A fiatal katona kíváncsian nézett rá, és a homlokát törölgetve felállt.

- Most pedig rajta, Hastings! - mosolygott rám Poirot, miután az ajtó becsukódott a fiatalember mögött. - Ugye most már érti?

- Fogalmam sincs, mire gondol.

- Magának semmit sem mond ez a kérdés-felelet játék?

Alaposan megvizsgáltam a feljegyzést és kénytelen voltam megrázni a fejem.

- Jó, akkor majd segítek magának. Kezdjük azzal, hogy Black jóval a normális határidőn belül adta meg a válaszait. Szinte kivárás nélkül. Ez annyit jelent, miszerint olybá vehetjük, hogy nincs bűnös rejtegetni valója. A „nappal” és „éjszaka” és „hely” normális asszociáció. Az igazi kísérlet a „Bernard” szóval vette kezdetét. Ebből kiderülhetett volna, hogy találkozott-e a helyi orvossal. Nyilvánvalóan nem. Párbeszédünk folytatása során a „keddre” a „vacsora” szó érkezett válaszul, viszont az „utazásra” és az országra a „hajó” illetve az „Uganda” szavakat válaszolta, ami világosan bizonyítja, hogy inkább a külföldi útja foglalkoztatja és nem az, ami idehozta. A „történet” szóra adott „oroszlánok” felelet nyilván a vacsoránál elmesélt oroszlános sztorira utal. A „kiskaliberű fegyverre” viszont teljesen váratlanul a „farm” szót adta válaszul. Amikor pedig azt mondtam, hogy „lövés”, az „öngyilkosság” érkezett azonnali feleletként. Ebből világosnak tűnik a gondolattársítás: egy általa ismert férfi öngyilkosságot követett el kiskaliberű puskával, valahol egy farmon. Azt se tévesszük szem elől, hogy az esze még mindig a vacsoránál elmondott történetek körül forog. Remélem, egyetértünk abban, hogy nekünk is ismétlje el azt a különleges öngyilkossági történetet, amit kedden este a vacsoránál mondott el.

Black meglehetősen készségesen tett eleget a kérésünknek.

- Persze, elmesélem a történetet, csak hadd szedjem össze a gondolataimat. Egy ember agyonlőtte magát odakint egy farmon, méghozzá kiskaliberű puskával, a szájpaplásán át. A lövedék az agyába hatolt. Az orvosok sehogy sem értették a dolgot, hiszen semmi más nem utalt rá, csupán egy kis vér az ajkán. De miért...?

- Hogy mi köze van mindennek Mr. Maltravershez? A jelek szerint nagyon is sok. Ugyanis egy kiskaliberű puska hevert mellette, amikor rátaláltak.

- Úgy érte, hogy az én történetem adta neki az ötletet... óh, de hiszen ez borzasztó!

- Ne legyen miatta lekiismeretfurdalása... mindenképpen megtörtént volna, így vagy úgy. Nos, most telefonálnom kel Londonba.

Poirot hosszú telefonbeszélgetést követően, elgondolkodva tért vissza. Délután eltávozott, és csak két órákor tért vissza, kijelentve, hogy nem halaszthatja tovább a dolgot, és közölni kell a fejleményeket az ifjú özvegygel, akivel végtelenül együtt éreztem. Elvégre egy fillér nélkül maradt, ráadásul bebizonyosodott, hogy a férje öngyilkosságot követett el. Ez a sors bármelyik asszony számára súlyos csapást jelentene. Titokban azt reméltem, hogy a fiatal Blacknek sikerül némileg megvigasztalnia, s így könnyebben átvészselheti a kezdeti nehéz időszakot. Mert a fiatalember láthatóan csodálta őt.

Az özvegygel folytatott beszélgetésünk a várakozásnak megfelelően rendkívül kínosan alakult. Eleinte hevesen tiltakozott a Poirot által elétárt tények ellen, majd amikor végre sikerült meggyőzni, keserves zokogásba tört ki. A holttest megvizsgálása teljes mértékben igazolta a gyanúkat. Poirot is rendkívül sajnálta a szerencsétlen nőt, de végtére is őt a Biztosító Társaság alkalmazta, és mit tehetett volna? Már éppen a távozáshoz készülődtünk, amikor barátom vigasztalóan Mrs. Maltravershez fordult:

- Madame, mint mindannyian tudhatjuk, halottak nincsenek!

- Ezt hogy érte? - döbönt meg az özvegy tágra meredt szemmel.

- Még soha sem vett részt spritiszta szeánszon? Mert talán maga is tudja, hogy tulajdonképpen médium alkata van.

- Mások is mondták már. De maga bizonyára nem hisz a spiritizmusban?

- Mindenesetre sok különös dolgot volt már alkalmam látni, madame. Tud arról, miszerint a faluban az a szóbeszéd járja, hogy ebben a házban kísértetek vannak?

Az asszony bólintott, a szobalány pedig ebben a pillanatban jelentette, hogy kész a vacsora.

- Nem vacsoráznának velem?

Hálásan elfogadtuk a meghívást, annál is inkább, mivel úgy éreztük, hogy jelenlétünk kissé elterelheti a figyelmét a gyászáról.

Éppen befejeztük a levest, amikor sikoly és edény-csörömpölés hallatszott az ajtó előtt.

Felugrottunk. A szobalány jelent meg a küszöbön, szívére szorított kézzel.

- Egy férfialakot láttam... ott állt az átjáróban.

Poirot azonnal kirohant, hogy szinte rögtön vissza is térjen.

- Senki sincs odakint.

- Nincs, uram? - hebegte a szobalány egész testében reszketve. - Úgy megrémültem!

- De hát miért?

Suttogó hangon jött a válasz.

- Mert azt hittem... azt hittem, hogy az úr volt az... teljesen úgy nézett ki, mint ő...

Láttam, hogy Mrs. Maltraversen is úrrá lesz a rémület. Gondolataim a régi feltételezés körül kavarogtak, mely szerint az öngyilkos képtelen megpihenni és nyugalomra lelni a túlvilágon. Bizonyára ő is erre gondolhatott, mert egy pillanattal később hangos sikollyal ragadta meg Poirot karját.

- Nem hallotta? Hármat kopogtak az ablakon! Ő is mindig így kopogtatott, amikor körbejárta a házat.

- Csak a repkény lehetett! - kiáltottam. - Nyilván a repkény ütődött hozzá az ablaküveghez. Páni félelem kerített hatalmába valamennyiünket. A szobalány csak vacsora végére nyugodott meg valamelyest. Mrs. Maltravers kérlelte Poirot-t, hogy maradjunk még. A kis nappaliban ültünk le. A szél közben felerősödött és ijesztően jajongott a ház körül. A szoba ajtaja lassan kétszer is kinyílt, és az asszony mindkét esetben rémülten kapaszkodott a karomba.

- Ah, úgy látszik el van átkozva ez az ajtó! - kiáltotta Poirot elszántan. Dühösen felpattant, újra becsukta és ezúttal el is fordította a zárban a kulcsot.

- Így ni! Most már bezártam!

- Ne tegye! - dadogta az özvegy. - Mert ha most is kinyílik...

És miközben beszélt, megtörtént a lehetetlen. A bezárt ajtó lassan kitárult. Onnan, ahol ültem, nem láthattam az átjáróba, de a nő és Poirot éppen szembe ült velem. Mrs. Maltravers hosszú, elnyújtott sikolyt hallatott, ahogy odafordult.

- Láta őt?... Ott, az átjáróban! - sikoltotta.

Poirot értetlen arccal meredt rá aztán megrázta a fejét.

- Láttam őt... a férjemet... magának is látnia kellett!

- Madame, én nem láttam semmit sem. Talán nem érzi jól magát...?

- Nagyon is jól vagyok... Óh, Istenem!

Hirtelen, minden figyelmeztetés nélkül, néhány pislogás után kialudt a világítás. A sötétségből három koppanás hallatszott. Mrs. Maltravers halkán feljajdult.

És akkor... megpillantottam!

A férfi, akit odafent, az ágyon láttam, most ott állt szemben velünk, halvány foszforeszkáló fény vette körül. Az ajka véres volt, s a karját kinyújtva felénk mutatott. Hirtelen ragyogó fénynyaláb áradt belőle, mely felettem és Poirot felett, egyenesen Mrs. Maltraversre esett. Láttam halálra rémült, holtápadt arcát, és még valami mást is!

- Uram Isten, Poirot! - kiáltottam. - Nézze a lady kezét, a jobb kezét! Milyen vörös!

Az özvegy is rápillantott, aztán rongycsomóként roskadt a padlóra.

- Vér! - rikoltotta hisztérikusan. - Igen, vér! Megöltem őt! Én tettem. Megmutatta nekem, én pedig a ravaszra tettem az ujjamat és meghúztam. Mentsenek meg tőle... mentsenek meg!

Visszajött!

A hangja hörgésbe fulladt.

- Világítást! - rikkantotta érdes hangon Poirot. Mintegy varázsütésre kigyulladt a fény.

- Hát ez az - folytatta. - Hallotta, Hastings? És maga, Everett? Óh, ami azt illeti, ez az úr Mr. Everett, aki kiváló színész a maga nemében. Ma délután telefonáltam neki. Tökéletesen sikerült a maszkja, ugye? Éppen olyan, mint a halott, továbbá egy zseblámpa meg némi foszforeszkáló anyag megtette a kívánt hatást. A maga helyében nem érinteném meg a hölgy kezét, mert a vörös festék még fog. Tudják, amikor kialudt a fény, megfogtam a kezét. De ami azt illeti, sietnünk kell, mert nem szeretném, ha lekésnék a vonatot. Japp felügyelő odakinn ácsorog az ablak előtt. Kellemetlen éjszaka volt... de időnként módjában állt megkopogtatni az ablakokat.

- Tudja - folytatta a magyarázatot Poirot, miközben a sűrű esőben és viharos szélben siettünk az állomás felé -, szöveget ütött a fejemben egy kis ellentmondás. A doktor szerint, az elhunyt a „Keresztény Természetgyógyászok” szektájához tartozott. Ugyan ki sugallhatta volna ezt neki Mrs. Maltraversen kívül? Mindezt az asszony úgy tálalta nekünk, mintha a férje szüntelenül aggódott volna az egészségi állapotáért. A második furcsaság, hogy miért döbbsz meg annyira a ifjú Black felbukkanásakor? Harmadszor, ugyebár az asszonynak konvencionális kötelessége illendően elcsinálni a férjét, éppen ezért szokatlannak és furcsának találtam az erősen kisminkelt szemhéjait, magának persze mindez nem tűnt fel, ugye Hastings? Hát persze! Hiába mondogatom folyton, maga sosem vesz észre semmit sem!

- Nos hát így történt. A továbbiakban két lehetőség állt fenn. Egyrészt Black története egyes megoldást sugallt Mr. Maltraversnek az öngyilkosság elkövetésére, másfelől a feleség, a történet másik hallgatója talált hasonlóan ügyes módszert a gyilkosság végrehajtására. A magam részéről inkább az utóbbi választás felé hajlottam. Szerintem ugyanis ahhoz, hogy valaki a jelzett módon löje fejbe magát, legalább a lábujjával kellene meghúznia a ravaszt. No már most! Ha Maltravers hullájára úgy bukkantak volna rá, hogy az egyik lábán nem volt rajta a cipője, arról bizonyára értesültünk volna valakitől. Hiszen egy ilyen furcsa részletet óhatatlanul megjegyeznek az emberek.

- Szóval, mint már említettem, inkább gyilkossági ügyre gyanakodtam, mint öngyilkosságra. De bármerre vizsgáltam, sehol semmi bizonyíték sem támasztotta alá az elméletem. Hát ezért volt szükség arra a bonyolult kis komédiára, aminek ma éjjel tanúja lehetett.

De mivel még magam sem vagyok teljes mértékben tisztában a bűntény valamennyi részletével, fussunk át rajta még egyszer.

Adott egy éles eszű, előrelátó asszony, aki tisztában van a férje anyagi helyzetével. Ráunt már

öreg párjára, akihez csak a vagyona miatt ment férjhez. Ráveszi tehát egy nagy összegű életbiztosítás megkötésére, aztán keresi módot célja elérésére. Egy véletlen a segítségére siet... a fiatal katona különös története formájában. Másnap délután, amikor már abban a hiszemben ringatja magát, hogy a monsieur le capitaine rég a tengeren hajókázik, a birtokon sétálnak a férjével. „Milyen érdekes történetet mesélt Black tegnap este, emlékszel?” - jegyzi meg a férfinak. „Szerinted tényleg le tudná löni úgy magát valaki? Mutasd meg, hadd lássuk valóban lehetséges-e!” A szegény bolond férj pedig... megmutatja. Szájába veszi a puska csövét. Az asszony pedig lehajol és kacagva a ravaszra teszi az ujját. „Most pedig, uram!” - mondja kéjesen - „mi van, ha meghúzom a ravaszt?”
- És aztán... aztán..., Hastings... meg is húzta!

Az olcsó bérű lakás kalandja

Azon esetek többsége, melyeket Poirot nyomozásairól feljegyeztem, rendszerint a maguk sajátosságos központi valóságából indultak ki, ami lehetett akkor gyilkosság vagy rablás, és innen haladtak tovább a logikai következtetés segítségével elért diadalmas, végső megoldásig. A most lejegyzett esetről viszont a körülmények figyelemre méltó láncolata keltette fel Poirot figyelmét és kalauzolta el a látszólag hétköznapi eseményektől, s legváratlanabb végkifejletig, mellyel ez a különös ügy lezárult.

Az egész azon az estén kezdődött, melyet öreg barátomnál, Gerald Parkernél töltöttem. Rajtam és a házigazdán kívül még vagy féltucatnyian lehettek jelen, s a beszélgetés tárgya, mint általában, mindig a londoni lakáshelyzetre terelődött. Parkernek ugyanis a házak és a lakások jelentették a speciális időtöltést. A háború óta legalább féltucatnyi házban, illetve lakásban lakott már. Alig telepedett le valahol, váratlanul már is talált egy szebbet, jobbat, újabbat és késedelem nélkül nekilátott a költözési előkészületekhez meg a csomagoláshoz. Lakásváltoztatásai rendszerint csak csekélyke anyagi haszonnal jártak, mivel nemigen értett az üzlethez. Ám őt különben sem a pénzszerzés vágya vezette, hanem a hurcolkodással járó „szórakozás”. Egy ideig a laikus kellő tiszteletével hallgattuk a népvándorlás terén szaktekintélynek számító Parkert. Aztán a hallgatóság úgy érezte, hogy most már rajta a sor, és ettől kezdve valóságos bábeli nyelvzavar vette kezdetét. A szájjáratás küzdőterén végül egy bájos asszonyka, Mrs. Robinson maradt állva a legtovább, aki a férjével együtt volt jelen. Korábban soha sem találkoztam még velük, lévén Robinsonék Parker újabb ismerősei közé tartoztak.

- Ha már a lakásokról beszélgetünk - zengte az asszonyka -, hallotta már Mr. Parker, mekkora szerencse ért bennünket? Végre sikerült hozzájutnunk... egy lakáshoz! Méghozzá a Montagu Háztömbben!

- Ejha! - rikkantotta Parker. - Mindig hangoztattam, hogy akad itt lakás bőven... persze nyilván borsos áron!

- Ellenkezőleg, ez egyáltalán nem drága. Sőt nevetségesen olcsó. A bérleti díja potom nyolcvan font egy évre.

- De... de hát a Montagu Házak tudomásom szerint ott vannak a Knightsbridge szomszédságában. Jókora, szép küllemű épületek. Vagy arról a nyomornegyedbéli rokonáról beszél, amire csak úgy ráragasztották a nevét?

- Ugyan, dehogy! Éppen az a Knightsbridge-i környezet teszi olyan csodálatossá.

- Akkor valóban a „csodálatos” a megfelelő jelző! - értett egyet Parker. - Úgy látszik vannak páratlan csodák. De csak kell lenni benne valamilyen csalafintaságnak. Szerintem nyilván magas lehet a jutalék.

- Ellenkezőleg, nincs is jutalék!
- Nincsen jut... húha! Csípjen meg valaki! - nyögte Parker.
- Csak a bútorért kellett külön fizetnünk - folytatta Mrs. Robinson.
- Na ugye! - élénkült fel Parker. - Mondtam, hogy valami csalafintaság rejlik a háttérben!
- Mindössze ötven fontot. Mert a lakás gyönyörűen be is van bútorozva!
- Feladom! - sóhajtott Parker. - A jelenlegi lakók nyilván holdkórosak lehetnek, jó adag emberbaráti beütéssel.

Mrs. Robinson csinos homlokán apró ráncok jelentek meg, és enyhén gondterheltnek látszott.

- Különös, ugye? Mit gondol, lehetséges, hogy... hogy... valamiféle kísértet lakta hely?
- Soha életemben nem hallottam még kísértet járta lakásról - jelentette ki Parker határozottan.
- Ne-em? - Mrs. Robinson távolról sem tűnt meggyőzöttnek. - Pedig akad néhány dolog, amit... szóval, amit elég különösnek találtam.
- Éspedig? - szóltam közbe sűrgetően.

- Nocsak - mosolygott Parker -, úgy látszik, felkeltettük a bűnügyi szakértőnk érdeklődését! Rajta, könnyítsen a lelkén, Mrs. Robinson. Hastings a titkok nagy felderítője.

Zavartan nevettem, mindazonáltal tetszett a rám osztott szerep.

- Óh, nincs ebben semmi különös, Hastings kapitány, de éppenséggel elmesélhetem a dolgot. Úgy kezdődött, hogy felkerestük a Stosser and Paul ügynökséget. Korábban nem próbálkoztunk náluk, mivel úgy véltük, hogy csupán drága Mayfair lakásokkal rendelkeznek. De most úgy gondoltuk, hogy mit veszíthetünk... És eleinte úgy volt minden, ahogy képzeltük, mert a felkínált lakások vagy évi négy-ötezer fontba kerültek volna, vagy óriási jutalékot kellett volna fizetni. Már éppen indulni akartunk, mikor megemlítették, hogy volna egy lakásuk nyolcvanért, bár kételkednek benne, hogy érdemes lenne odafáradnunk, mivel már hosszú ideje szerepel a könyvekben és sok kliensüket odaküldtek, hogy megismerjék, így szinte biztosra vették, hogy elkelt... „már hogyne kapkodnának el egy ilyen főnyereményt!” A tisztviselő szerint a tulajdonosok nem fárasztották magukat azzal, hogy közölgék egy-egy ingatlan kiadásának létrejöttét, így aztán amikor ők továbbra is küldték az ilyen címekre az érdeklődőket, az emberek velük veszekedtek, amiért olyan helyre küldözgetik őket, amelyik már elkelt.

Mrs. Robinson tartott egy rövid szünetet, hogy némi levegőhöz jusson, aztán folytatta.

- Megköszöntük a felvilágosítást, és azt mondtuk, belátjuk, hogy nincs sok esélyünk, de mégis szeretnénk engedélyt kapni a megtekintésre... elvégre az ember sohasem tudhatja. Az ügynökségtől egyenesen odamentünk taxival. A 4-es számú lakás a második emeleten van... és képzelje Hastings kapitány, miközben a liftre vártunk, egyszer csak megjelent az egyik barátnőm, Elsie Ferguson... a lépcsőn jött lefelé sietve. Ő is lakást keresett. „Ez egyszer megelőztelek, drágám!” mondta, „De mindhiába, mert már elfoglalták.” Ezzel úgy tűnt, hogy le is zárhatjuk az ügyet, de... szóval akkor Jolin megszólalt, hogy egy ilyen olcsó helyért többet is ajánlhatnánk, vagy esetleg felkínálhatnánk némi jutalékot. Elismerem, hogy csúnya dolog ilyesmit tenni... sőt szégyellem is elmondani, de hát tudhatják milyen keserves dolog az ilyen lakásvadászat.

Természetesen megnyugtattam, hogy pontosan tudom, miszerint a család fészekért való küzdelem során, gyakran az emberi természet alantas oldala győzedelmeskedik a magasabb gondolatok felett, és az esetek döntő többségére alkalmazható az erősebb kutya jól ismert közmondása.

- Végül tehát csak felmentünk, és képzeljék el, az előzetes híresztelésekkel ellentétben, a lakást még nem foglalták el. Egy szobalány bevezetett bennünket. Aztán találkoztunk a háziasszonnyal, és mindjárt, ott helyben el is intéztük a formaságokat. Azonnali birtokbevétel és ötven font a bútorzatért. Tegnap írtuk alá a szerződést, és holnap beköltözünk! - Mrs. Robinson diadalmas szünetet tartott.

- De akkor mi történhetett Mrs. Fergusonnal? Miért mondta, hogy a lakást már lefoglalták? - kérdezte Parker. - Halljuk a következtetését, Hastings!

- Nyilvánvaló, drága Watsonom - idéztem könnyedén. - Tévedésből valamelyik másik lakásba ment.

- Óh, Hastings kapitány, hogy maga milyen világosan gondolkodik! - kiáltotta Mrs. Robinson álmélkodva.

Részemről jobb szerettem volna, ha Poirot is jelen van. Mert néha határozottan azaz érzésem, hogy alábecsüli a képességeimet.

Mivel az egész ügyet meglehetősen szórakoztatónak találtam, így másnap reggel ilyen egyszerű problémaként tártam Poirot elé. Úgy tűnt, hogy barátom érdeklődését elnyerte az eset, mert élénken tudakozódott a környéken lévő különféle lakások bére után.

- Elég különös történet - dűnnyögte elgondolkodva. - Bocsásson meg, Hastings, de rövid időre el kell mennem.

Mikor úgy egy óra múltán visszajött, különös izgalommal csillogtak a szemei. Botját az asztalra helyezte és szokatlan alaposan porolgatta a kalapját, mielőtt megszólalt.

- Ami azt illeti, mon ami, pillanatnyilag éppen nincs megoldásra váró ügyünk, így aztán teljes mértékben ennek az esetnek a kinyomozására szentelhetjük a figyelmünket.

- Miféle nyomozásról beszél?

- Az újdonsült ismerősének, Mrs. Robinsonnak a figyelemreméltó olcsó, új lakásáról.

- Poirot, ezt nem mondhatja komolyan!

- De mennyire, hogy komolyan mondom. Gondoljon csak bele barátocskám, hogy azoknak a lakásoknak a reális bére háromszázötven font. Éppen az imént tudtam meg a tulajdonos ügynökeiktől. És ezt a bizonyos lakást, ennek ellenére mégis nyolcvan fontért adták ki! Vajon miért?

- Valami zűr lehet vele. Talán tényleg kísértetek laknak benne, mint ahogy Mrs. Robison vélte. Poirot elégedetlenül csóválta a fejét.

- Akkor viszont az a furcsa, hogy a barátnője azt állította, hogy a lakás már foglalt. Aztán amikor érdeklődtek, egyáltalán nem úgy állt a dolog!

- De abban csak egyetérthet velem, hogy az a Mrs. Ferguson egy másik lakásban járhatott. Ez az egyetlen megoldás.

- E tekintetben talán igaza van, Hastings, de lehet, hogy nincs. Mert még mindig fennáll az a tény, hogy bár számos érdeklődőt küldtek oda a lakás megtekintésére, s az a figyelemre méltó olcsósága ellenére még mindig nem talált gazdára, mire Mrs. Robinsonék odaérkeztek.

- Ez kétségkívül arra utal, hogy valami nincs rendben körülötte.

- Mrs. Robinson semmi különöset nem vett észre. Nagyon furcsa, ugye? Megbízható nő benyomását keltette magában, Hastings?

- Mindenesetre rendkívül kellemes jelenség volt!

- Evidemment! Megint képtelenné tette magát arra, hogy válaszoljon a kérdéseimre. Akkor legalább írja le a külsejét.

- Hát szóval... magas és karcsú. A haja pedig gyönyörű, vörösésbarna árnyalatú...

- Maga mindig is odavolt a vörösésbarna hajért! - dűnnyögte ő. - Folytassa csak!

- Kék szem, felettébb csinos alkat és... szóval ennyi jut róla eszembe - fejeztem be ügyetlenül.

- Na és a férje?

- Óh, ő meglehetősen kedves fickó... nincs rajta semmi különös.

- Sötét hajú vagy szőke?

- Tudom is én...: valahol a kettő között, az arca olyan átlagos.

Poirot bólintott.

- Szóval az átlagemberek ezreinek egyike... ami viszont magát illeti, barátom, mindig is nagyobb együttérzéssel és elismeréssel írja le a női nem képviselőit, mint a férfiakat.

Egyébként mit tud még erről a házaspárról? Parkernek jó ismerősei?

- Tudomásom szerint csak mostanában ismerte meg őket. De komolyan, Poirot, csak nem képzeled, hogy ilyen hirtelen... Poirot felemelte a kezét.

- Tout doucement, mon ami. Mondtam én olyat, hogy feltételeznék bármit is? Mindössze megemlítettem, hogy... különös történet. És semmi sincs, ami fényt derítene rá. De nem

említette még a hölgy nevét, hogy is hívják, Hastings?

- A neve Stella - válaszoltam mereven -, de nem értem...

Poirot falrengető kacagással szakított félbe. Úgy tűnt, remekül szórakozik valamin.

- A Stella csillagot jelent, ugyebár? Óriási!

- Mi az ördögöt...?

- A csillagok pedig ragyognak. Voilá! Nyugodjon meg, Hastings, és ha lehet, ne burkolózzon a sértett önérzet kódébe! Jöjjön inkább, elmegyünk a Montagu Háztömbbe és felteszünk néhány kérdést!

Ellenkezés nélkül vele tartottam. A Mansions csinos, kitűnően karbantartott épülettömb volt. Poirot megszólította a kapunál napozó egyenruhás portást.

- Elnézést, meg tudná mondani, hogy itt lakik-e Mr. és Mrs. Robinson?

Úgy látszik, hogy a portás szükszavú ember lehetett, ráadásul rossz kedvében és gyanakvó hangulatban találtuk, mert alig méltatott figyelmére bennünket, és csak úgy foghegyről bökte oda: - Második emelet, négyes lakás.

- Köszönöm. És azt is megtudhatnám, hogy mennyi ideje laknak itt?

- Hat hónapja.

Döbbenet meredtem a portársra, de még így sem kerülte el a figyelmemet Poirot rosszindulatú vigyorgása.

- Lehetetlen! - kiáltottam. - Bizonyára téved!

- Hat hónapja.

- Bizonyos ebben? Az hölgy, akiről beszélek, magas, csinos, vöröses aranyszín hajjal és...

- Ő az - vágta rá a portás. - A Michaelmas negyedből költöztek be éppen fél éve.

Úgy tűnt a maradék érdeklődését is elvesztette irántunk, mert lassú léptekkel bevonult az előcsarnokba. Mi pedig Poirot-val a távozás mezejére léptünk.

- Eh bien, Hastings? - kérdezte óvatosan a barátom. Továbbra is olyan biztos benne, hogy a szép nők mindig igazat mondanak?

Válaszra sem méltattam,

Poirot egyenesen a Brompton Road felé vette az irányt, meg sem várva érdeklődésemet, hogy hová megyünk, vagy mi a szándéka.

- Felkeressük a lakásügynökséget, Hastings. Nagy kedvem támadt ahhoz, hogy a Montagu Háztömbben lakjam. Mert ha a szimatom nem csal, ott rövidesen érdekes dolgoknak kell történnie.

Próbálkozásunk sikerrel járt. Heti tíz guineaért kiadták a negyedik emeleten lévő nyolcas számú lakást. Poirot nyomban kis is bérelte egy hónapra. Kinn az utcán aztán lecsillapította a szemrehányásaimat:

- Ugyan már, de hiszen mostanában igazán nem szűkölködöm. Különb is, miért ne bonyolódhatnánk bele egy ilyen jó kis kalandba? Apropos, Hastings, érdekelné, hogy van-e revolvere?

- Persze... - válaszoltam kissé izgatottan - ...valahol van egy. De csak nem gondolja, hogy...

- Hogy szükségünk lesz rá? De bizony, könnyen előfordulhat. Látom, már a pusztá gondolat is elnyerte a tetszését. Magát mindig a látványos és romantikus kalandok szokták megragadni a legjobban.

Másnap beköltöztünk a csinosan berendezett új otthonunkba. Hasonló volt a fekvése, mint Robinsonéké, csak éppen két emelettel felette helyezkedett el.

Beköltözésünk másnapja vasárnapra esett. Poirot délután nyitva hagyta az ajtót, és sietve odahívott, amikor odalentről hangos ajtócsapódás, majd a lépcsőházból beszéd és lépések zaja hallatszott.

- Óvatosan nézzen ki a korlát felett! Vigyázzon, nehogy észrevegyék! A barátaink azok? Kinyújtottam a nyakam és lepillantottam a lépcsőházba.

- Na ja, ők azok - jelentettem nyelvtanilag kifogásolható suttogással.

- Remek, akkor várjunk még egy kicsit. Vagy fél órával később fiatal nő bukkant elő a két emelettel alattunk lévő lakásból. Pompás, ünneplő ruhát viselt. Poirot elégedett sóhajtással, lábujjhegyen hátrált vissza az előszobába.

- Cest ça. Az úr és úrnő után a cseléd lány is távozott. Most már biztosan üres a lakás.

- És most mi a következő teendők? - tudakoltam kíváncsian.

Poirot egyenesen a konyhába masírozott és megragadta a szénfelvonó kötelét.

- Ha leereszkedünk a felvonókosárral, senki sem vehet észre bennünket - magyarázta lelkesen.

- A vasárnapi koncert, hétvégi kiruccanás, a kiadós ünnepi ebéd... le rosbif... meg a velejáró délutáni szunyókálás mind-mind arra szolgál, hogy elvonja a figyelmet Hercule Poirot tevékenységéről. Rajta, barátom!

Azzal belépett a durva faalkotmányba, én pedig jókedvre derülve követtem.

- Csak nem fogunk betörni abba a lakásba? - érdeklődtem kételkedve.

Poirot válasza nem volt valami megnyugtató.

- Ma még nem - felelte.

A kötelet húzva lassan ereszkedtünk lefelé, míg leértünk a második emeletre. Poirot elégedett sóhajjal állapította meg, hogy az akna faajtaja nyitva van.

- Megfigyelte, hogy napközben soha sem zárják be ezeket az ajtókat? Bárki simán bejuthat a felvonóaknába, mint ahogy most mi tettük. Éjszaka viszont néha bezárják... bár akkor sem mindig... Ennek ellenére ki kell iktatnunk a nem kívánatos véletlen lehetőségét.

Miközben beszélt, néhány szerszámot húzott elő a zsebéből, és szorgalmasan munkához látott. Rövidesen sikerült úgy átalakítania a tolózárát, hogy a felvonóból is el lehessen húzni. Mindössze három percet vett igénybe az egész tevékenység. Aztán Poirot elrakta a szerszámokat a zsebébe és visszatértünk a saját birtokunkra.

Hétfőn Poirot egész nap távol maradt, de amikor este visszatért, elégedett sóhajással vetette le magát a székére.

- Ha nincs ellenére, Hastings, elmondanék magának egy kis történetet. Amolyan szíve szerinti történetet, ami a kedvenc filmjére emlékezteti.

- Rajta, kezdjen csak bele - biztattam nevetve. - De remélem, igaz történet lesz, nem valami képzeletbeli tündérmese.

- Igazabb már nem is lehetne. Legalábbis Japp felügyelő, a Scotland Yardról esküszik a valódiságára, mivel az ő hivatalában jutott a tudomásomra. Tehát jól figyeljen, Hastings! Valamivel több mint hat hónappal ezelőtt egy amerikai kormányhivatalból elloptak néhány igen fontos haditengerészeti tervet. A tervek a legfontosabb kikötők védelmi berendezéseinek elhelyezkedését ábrázolják, s így igen jelentős értéket képviselnének bármely idegen kormány... például Japán számára. A lopás gyanúja egy olasz származású fiatalemberre, Luigi Valdarnóra terelődött, aki valami jelentéktelen beosztásban dolgozott a hivatalban, és ugyanakkor tűnt el, mint az okmányok. Hogy csakugyan Luigi Valdarno volt-e a tolvaj, vagy sem, azt nem tudni, elég az hozzá, hogy két nappal később agyonlőve találtak rá New Yorkban, az East Side-on. Az okmányok azonban nem voltak nála. No már most Luigi Valdarno pár hónapja egy fiatal koncerténekesnővel, miss Elsa Hardttal járt együtt. A lány csak nemrégiben tűnt fel, és a bátyjával lakott egy washingtoni lakásban. Miss Elsa Hardt előélete ismeretlen a hatóságok előtt, és Valdarno halálának ideje táján hirtelen nyoma veszett. Az Amerikai Titkosszolgálatnak alapos oka van azt feltételezni, hogy igazából egy kiválóan képzett nemzetközi ügynök került az útjukba, s már számos eléggé elítélhető feladatot hajtott végre különböző álneveken. Az amerikaiak mindent elkövettek annak érdekében, hogy miss Hardt nyomára jussanak, de ugyanakkor néhány Washingtonban élő jelentéktelennek tűnő japán gentlemant is szemmel tartottak. Biztosra vették ugyanis, hogy mihelyt Elsa Hardt kellően eltüntette a nyomait, megkísérel kapcsolatot teremteni a kérdéses gentlemanekkel. A japán urak egyike néhány nappal ezelőtt Angliába utazott. Ezen adat ismeretében feltételezhető, hogy Elsa Hardt is Angliában tartózkodik.

Poirot rövid, hatásos szünet után csendesesen hozzátette: - Elsa Hardt hivatalos személyleírása a következő: 175 cm, szemének színe kék, hajszíne vörösarna, alakja hibátlan, orra egyenes, különleges ismertetőjele nincs.

- Mrs. Robinson! - hebegtem.

- Nos, a lehetősége mindenestre fennáll - helyesbítette Poirot. - Azt is megtudtam, hogy ma reggel, egy sötétbőrű férfi, valami külföldi, erősen érdeklődött a négyes számú lakás bérlői felől, így aztán, mon ami, attól tartok, hogy el kell halasztania a ma éjszakai üdítő pihenését. Helyette csatlakozhat hozzám egy egész éjszakán át tartó virrasztásra, abban a lenti lakásban... Ne feledje felfegyverezni magát a kitűnő revolverével, bien entendu!

- Már készülök is! - kiáltottam lelkesen. - Mikor indulunk?

- Úgy vélem, az éjfél titokzatos órája lesz a legmegfelelőbb. Mert nem tartom valószínűnek, hogy az előtt bármi is történne.

Így történt, hogy pontban éjfélkor óvatosan bemásztunk a szénfelvonóba, és leereszkedtünk a második emeletre. Poirot vasárnapi közreműködésének köszönhetően a faajtó könnyedén kinyílt, mi pedig kényelmesen elhelyezkedtünk két széken, a haliba vezető ajtó szomszédságában.

- Most már nincs egyéb tennivalónk, mint türelmesen várakozni - jelentette ki Poirot elégedetten, azzal lehunyta a szemét.

Számomra úgyszólván végtelennek tűnt a várakozás, és megrémített a gondolat, hogy esetleg elalhatok. Úgy éreztem, hogy már legalább nyolc órája ott rostokolunk, pedig mint utóbb kiderült, mindössze egy óra húsz percig tartott a várakozás, amikor egyszercsak halk, kaparászó neszre lettem figyelmes. Poirot megérintette a karomat. Mindketten felálltunk és óvatosan a hall felé osontunk. Poirot a fülemhez hajolva suttogott:

- A bejárati ajtó előtt van valaki! Kivágja a zárat. Várja meg míg jelt adok, akkor ugorjon rá hátulról és fogja le! De vigyázzon, mert alighanem kés van nála!

Hirtelen reccsenés hallatszott, majd egy kis fénykör jelent meg az ajtón át. Nyomban ki is hunyt, aztán lassan kitarult az ajtó. Poirot-val együtt a falhoz lapultunk. Egy férfi lélegzését hallottam, amint elhaladt mellettünk. Aztán amikor újra felkapcsolta a zseblámpáját, Poirot a fülembé sziszegte:

- Allez!

Egyszerre lendeltünk előre. Poirot gyors mozdulattal egy vékony gyapjúsálat csavart a betolakodó fejére, miközben és erősen leszorítottam a karjait. Zajtalanul és pillanatok alatt ment végbe az egész támadás. Egy tört csavartam ki a behatoló markából, Poirot pedig lecsúsztatta a sálat a szeméről, de a száján továbbra is szorosan rajtatartotta. Előrántottam a revolveremet és ráfogtam, így láthatta és megérthette, hogy értelmetlen minden további ellenállás. Fel is adta a küzdelmet, mire Poirot odahajolt hozzá és gyorsan suttogni kezdett a fülébe. Egy perccel később a férfi bólintott. A beállt csendben Poirot egy erélyes kézmozdulattal előremutatott, aztán elindult a lakásból kifelé, majd le a lépcsőn. Foglyunk követte. Én zártam a sort, markomban a revolverrel. Amint kiértünk az utcára, Poirot visszafordult és kiadta az utasításait.

- A sarkon túl egy taxi várakozik. A revolvert pedig nyugodtan ideadhatja, már nem lesz rá szükségünk.

- De mi van, ha ez a fickó mégis szökni próbál? Poirot mosolygott.

- Aligha fogja megkísérelni.

Pár pillanattal később visszatértem a készenlétben álló taxival. Beszállás közben a sál lecsúszott az idegen arcáról, mire meglepetten kiáltottam fel.

- De hisz ez nem is japcsi! - súgtam Poirot fülébe izgatottan.

- A megfigyelés mindig is a fő erényei közé tartozott, Hastings! Semmi sem kerüli el az éberségét. Egyébiránt a foglyunk csakugyan nem japán, hanem olasz.

Poirot egy St. John's Wood-i címet adott meg a taxisofőrnök. Most már végképp nem értettem semmit sem. Nem akartam a foglyunk előtt faggatni Poirot-t az úticélunk felől, így hasztalan erőfeszítéssel igyekeztem kideríteni bármit is a várható eseményekről.

Egy kis kertés ház kapujánál álltunk meg, melyet kissé beljebb építettek az út szélétől. Egy hazafelé tartó járókelő, aki kissé pityókásan támolygott végig a járdán, kis híján nekiütközött Poirot-nak, aki éles hangon mondott neki valamit, de nem tudtam pontosan kivenni a szavait. Mindhárman felmentünk a ház lépcsőjén. Poirot intett, hogy húzódjunk félre, aztán

becsengetett. Miután válasz nem érkezett, megismételte a csengetést, majd megragadta a kopogtatót és pár pillanatig hevesen dörömbölt az ajtón.

A bejárat feletti ablakban hirtelen fény jelent meg, aztán meglehetősen óvatossággal résnyire nyílt az ajtó.

- Mi az ördögöt akarnak?! - förmedt ránk egy harsány férfihang.

- Az orvost keresem. A feleségem megbetegedett.

- Itt nincs semmiféle orvos.

A férfi már-már becsapta az ajtót az orrunk előtt, de Poirot ügyesen az ajtórésbe ékelte a lábát. Hirtelen egy dühöngő francia tökéletes karikatúrájává változott.

- Mit hazudott?! Méghogy itt nincs orvos? Magára uszítom a törvényt! Azonnal el kell jönnie a feleségemhez! Vagy itt maradok és egész éjjel csengetek meg dörömbölök az ajtaján!

- Idefigyeljen, tisztelt uram... - Az ajtó ismét kinyílt és egy hálóinges, papucsos férfi lépett előre, hogy lecsillapítsa a dühöngő Poirot-t. A férfi aggódva pillantott körül.

- Hívom a rendőrséget! - folytatta a fenyegetőzést Poirot, és úgy tett, mintha már indulna is a lépcsőn lefelé.

- Ne, ne tegye az ég szerelmére! - A férfi utánaugrott.

Poirot azonban egy ügyes mozdulattal fellökte, s a következő pillanatban már mindhárman az ajtón belül teremtünk. Becsaptuk és bereteszteltük az ajtót.

- Gyorsan! Erre! - Poirot a legközelebbi helyiségbe tuskolt bennünket és felkattintotta a villanyt. - Most pedig... húzódjon gyorsan a függöny mögé! - intett az olasznak.

- Si, Signor - bólintott az olasz, és már siklott is be a rózsaszín bársonyfüggöny mögé, ami sűrű redőkben borította a széles ablakot.

Alig tűnt el a függöny mögött, amikor egy nő toppant be a szobába. Magas, vöröshajú asszony volt. Karcsú alakjára skarlátszínű kimonó simult.

- Hol van a férjem?! - kiáltott ránk izgatott, riadt pillantással. - És egyáltalán mit keresnek itt? Poirot hagyományosan udvarias meghajlásával lépett előre.

- Őszintén reméljük, hogy a férje nem fog megfázni.

Ha jól láttam, papucs volt a lábán, és a köntöse is elég meleg.

- De hát kik maguk és mit keresnek a házamban?

- Igazán sajnáljuk, hogy egyikünk sem részesülhetett abban az örömben, hogy bemutatkozzon, Madame. Főként, ha tekintetbe vesszük, hogy egyikünk egyenesen New Yorkból érkezett ide, csak azért, hogy önnel találkozhasson.

Poirot utolsó szavaival egy időben a függöny szétnyílt és az olasz előrelépett. Ijedten vettem észre, hogy a revolveremmel hadonászik, amit Poirot nyilván figyelmetlenül letett a taxiban. A nő élesen felsikoltott és megfordult, hogy elmeneküljön, de Poirot elállta az útját az ajtónál.

- Engedjen el! - sikoltozott az asszony. - Nem látja, hogy ez az ember meg akar ölni!

- Ki szövegeit itt Luigi Valdarnóról? - kérdezte az olasz rekedten, miközben a fegyverrel hadonászva sakkban tartott valamennyiünket.

- Úristen, Poirot, ez szörnyű! Most mitévők legyünk? - kiáltottam.

- Ha rám hallgat, Hastings, és nem fecseg ennyit, akkor megnyugtathatom afelől, hogy a barátunk nem kezd lövöldözni addig, amíg én nem mondom neki.

- És ebben olyan biztos, he?! - csattant fel az olasz, miközben elszántan méregette a barátomat.

Számomra ez már túl soknak bizonyult. Éppen elszántam volna magam a cselekvésre, amikor a nő villámgyorsan újra Poirot-hoz fordult.

- Elárulná végre, hogy mit akarnak tulajdonképpen?

Poirot ismét meghajolt.

- Véleményem szerint megsérteném miss Elsa Hardt önérzetét, ha most magyarázkodni kezdenék.

Az asszony gyors mozdulattal felkapta a telefonkészülék takarójául szolgáló nagy, fekete plüssmacskát.

- Ennek a bélésébe van belevarrva.

- Ügyes - dünnyögte Poirot elismerően, azzal félreállt az ajtóból. - Jó éjt, madame. Feltartom

addig a New Yorki cimboráját, amíg maga lelép.

- Micsoda bolond! - üvöltötte a nagydarab olasz. Felemelte a revolvvert és éppen akkor sütötte rá közvetlen közletről a hátráló nőre, amikor rávettem magam.

A fegyver azonban ártalmatlanul kattant, Poirot pedig neheztelve rám szölt.

- Így bízson meg a jó öreg barátjában, Hastings! Tudja, sosem néztem jó szemmel, ha a barátaim töltött pisztolyt hordtak magukkal. Részemről sosem láttam szükségét. Nem bizony, mon ami. - Azzal az olaszhoz fordult, aki eközben rekedt hangon szitkozódott, és halk, megnyugtató hangon odaszölt neki: - Van fogalma róla, mekkora szívességet tettem magának? Megmentettem az akasztástól. Másrészt ne higgye, hogy a mi szép hölgyünk csak úgy elmenekülhet. Egyenesen a rendörség karjaiba rohan, mert a ház körül van zárva. Hát nem csodálatosan megnyugtató gondolat? Bizony, felölem akár maga is eltávozhat! De figyelmeztetem, legyen óvatos... legyen nagyon óvatos! Én előre... Ah, már kereket is oldott! Ejnye, Hastings barátom, miért néz rám ilyen mérgesen? Nem tehetek róla, de olyan egyszerű volt az egész! Számomra első pillanattól kezdve nyilvánvaló volt, hogy a Montagu Háztömb négyes számú lakására jelentkező többszáz pályázó közül egyedül csakis Robinsonék jöhettek számításba. Hogy miért? Mi alapján különböztették meg őket gyakorlatilag egyetlen pillantásra a többiektől? Netán a külsejük révén? Meglehet, de mint tudjuk, abban nem volt semmi különös. Akkor talán a nevük miatt?

- Ugyan már, hiszen a Robinson névben sincs semmi különleges - vettem el. - Söt, a legmindennapibb nevek egyike.

- Ah, sapristi! Éppen ez az! Pontosan erről van szó! Mert Elsa Hardt meg a férje vagy a bátyja, vagy bárki is az a papucsos fickó valójában... szóval amikor New Yorkból ideérkeztek, Mr. és Mrs. Robinson néven béreltek lakást. Rövidesen tudomásukra jutott azonban, hogy a nyomukban van a maffia, vagy a camorra, szóval az a titkos szervezet, amelyikhez Luigi Valdarno tartozott. Mit tegyenek, hogy elkerüljék a veszélyt? Egy rendkívül egyszerű terv mellett döntöttek. Nyilvánvalóan tudták, hogy az üldözöik nem ismerik őket személyesen. Akkor mi lehetne egyszerűbb? Szokatlanul alacsony bérért felkínálnak egy lakást. A Londonszerte lakás után kutató számos fiatal pár között bizonyára akad néhány Robinson nevezetű. Csupán türelem kérdése az egész. Ha fellapozza a Robinson névnel a telefonkönyvet, hamar rájön, hogy egy szép hajú Mrs. Robinsonnak előbb-utóbb meg kell jelennie. És mi következik ezután? Megérkezik a bosszúálló, aki ismeri a nevet meg a címet, és lecsap! Ezzel már vége is mindennek. A titkos szervezet bosszúszomja kielégült, miss Elsa Hardtnak pedig ismételen sikerül elmenekülnie.

- Ami azt illeti, Hastings, igazán bemutatathatna az igazi Mrs. Robinsonnak... annak a gyönyörű és valóságos teremtesnek!

- De sietnünk kell vissza! Mert mit gondolnak majd, ha meglátják, hogy betörték a lakásukba? Ah, úgy látszik Japp is befutott a kollegáival.

Az ajtón vadul feldübörgött a kopogtató.

- Poirot, hogyan derítette ki ezt a címet? - tudakoltam, miközben követtem barátomat a nappaliba. - Hát persze, nyomon követte az ál Mrs. Robinsont, amikor eljött abból a lakásból.

- A la bonne heure, Hastings! Végre kezd már használni a szürke agysejtecskéit. Most pedig szolgáljunk egy csekélyke meglepetéssel Japp barátunk számára.

Szép lassan elhúzta a reteszt, az ajtórezen kidugta a plüssmacska fejét és egy olyan harsány miaut produkált, hogy a Scotland Yard felügyelője és a másik férfi, akivel az ajtóban állt, csaknem kiugrott a cipőjéből a meglepetéstől.

- Óh, csak Monsieur Poirot az, a maga kis tréfájával - mondta a felügyelő megkönnyebbülten, amikor észrevette a bársonymacska mögött kikandikáló Poirot-t. - Bemehetnénk, mőszjő?

- Biztonságban vannak már a barátaink?

- Persze, elcsíptük a jómadarakat. A lényeg viszont nem volt náluk.

- Értem. Akkor kerüljenek beljebb és keressék meg. Mi már úgy is indulófélben vagyunk Hastingsszel. De ha nem utasítják vissza, tarthatok maguknak egy kis előadást a házimacskák történetéről és tulajdonságairól.

- Teljesen bedilizett, az Isten szerelmére?!

- A macskákat - folytatta Poirot rendületlenül - már az ősi Egyiptomban is nagy tisztelet övezte. Manapság viszont azt állítják, hogy balszerencsét jelent, ha valakinek egy fekete macska keresztezi az útját. Ebből persze egy árva szó sem igaz. Ezt ez a fekete macska is bizonyítja, ami a maga útjába került, Japp. Itt Angliában ugyan nem helyénvaló egy ember vagy állat belső értékeiről beszélni, már pedig ennek a macskának igenis kincset rejt a belseje. Tudják, a bélésére gondolok.

A Japp társaságában érkezett férfi hirtelen felhorkanással kikapta a plüssmacskát Poirot kezéből.

- Óh, majd elfelejtettem bemutatni egymásnak az urakat - kapott észbe Japp. - Ez itt Mr. Poirot, az úr pedig Mr. Burt az Egyesült Államok Titkosszolgálatától.

Az amerikai gyakorlott ujjakkal a bársonymacska belsejébe nyúlt és hamarosan megtalálta, amit keresett. Az alkalomhoz illő köszönet szavait viszont annál nehezebben sikerült kinyögnie a csodálkozástól.

Végül Mr. Burt csak ennyit tudott dadogni: - El sem tudja képzelni, mennyire örvendek, hogy megismerhettem!

A vadászlak rejtélye

- A végén még kilábalok belőle és túlélem - rebegte Poirot elhaló hangon.

Feltétlenül a jótékony optimizmus jelének tekintetem a gyógyulófélben lévő influenzás beteg kijelentését. Elsőként jómagam szenvedtem a kellemetlen betegségtől, aztán odaadó ápolása következtében Poirot is elkapta tőlem. Most ott pihent az ágyban, vastag párnáira dőlve, nyakán vastag gyapjúsállal és furcsa illatú herbateát kortyolgatott, amit én készítettem el személyes utasításainak megfelelően. Látható örömmel legeltette tekintetét a kandalló polcát ékesítő gyógyszeres üvegcsék rendezett során.

- Bizony, bizony - folytatta kis termetű barátom. - Egyszer talán még újra önmagam lehetek, a nagy Hercule Poirot, a gonosztevők réme! Mert képzelje csak el, mon ami, hogy miféle cikkeske jelent meg rólam a Társasági Pletykákban! Idézem:

„Tudatjuk az alvilág minden illusztris tagjával, hogy Hercule Poirot - akit a hölgyek bizonyos tekintetben Herkulesként tisztelnek! - többé nem jelent veszélyt a bűnözőkre, mert nem tudja elkapni őket. Hogy miért? Mert őt kapta el az influenza!”

Jót kacagtam a tréfán.

- Jó magának, Poirot! Ha lassan is, de töretlenül növekszik a népszerűsége. Különben is szerencséje van, mivel egyetlen érdekes eseményről sem maradt le a betegsége alatt.

- Való igaz, egyáltalán nem sajnálom azt a néhány ügyet, amit a prüszkölésem közepette visszautasítottam.

A háziasszonyunk dugta be a fejét az ajtón.

- Egy úr várakozik odalent. Sürgősen beszélni szeretne Mr. Poirot-val vagy a kapitány úrral. Úgy látom, nagy gondban lehet... olyan igazi úriembernek látszik... felhoztam a névjegyét.

Odanyújtotta nekem a kis kartonlapocskát. - Mr. Roger Havering - olvastam hangosan. Poirot a könyvespolc felé intett a fejével, én pedig engedelmesen levettem a Ki kicsoda kötetét. Poirot elvette tőlem és belelapozott.

- „Windsor ötödik bárójának második fia. 1913-ban nősült. A neje Zoe, William Crabb negyedik lánya.”

- Hm! - vágtam közbe. - Azt hiszem, az a lány lehet, aki a Frivolity revüszínpadán lépett fel... Csakhogy akkoriban Zoe Carrisbrooknak nevezték. Ha jól emlékszem, férjhez ment valami fiatalemberhez, közvetlenül a háború kitörése előtt. Megtenné Hastings, hogy lemegy és

megtudakolja, miféle ok vezette hozzánk a látogatónkat? Egyúttal mondja meg neki, hogy sajnálom és elnézését kérem, amiért nem fogadhattam személyesen.

Roger Havering negyven év körüli, jóképű, egyenes tartású férfi volt. Az ábrázata viszont meglehetősen nyüzötnak tűnt, mint akit rendkívül felzaklatott valami.

- Ön Hastings kapitány ugyebár? Ha jól tudom, Monsieur Poirot állandó társa. Igen fontos lenne, hogy a mai nap folyamán eljőjön velem Derbyshire-be.

- Attól tartok, hogy ez lehetetlen - válaszoltam. - Poirot ugyanis betegen fekszik... súlyos influenza gyötri.

A fiatalember arcára leplezetlen kétségbeesés ereszkedett.

- Ajaj, ez bizony súlyos számomra.

- Ennyire komoly ügyről akart tárgyalni velem?

- Istenem, de még mennyire! A nagybátyámat, aki egyben a legjobb barátom is volt a világon, a múlt éjjel kegyetlenül meggyilkolták.

- Itt Londonban?

- Nem, Derbyshire-ben. Ami engem illet, itt voltam Londonban és ma reggel értesültem a szörnyűségről, a feleségem táviratából. Amint megkaptam a sürgönyt elhatároztam, hogy idejövök és megkérem Monsieur Poirot-t, hogy vegye kézbe az ügyet.

- Megbocsátana egy pillanatra? - mondtam, mivel egy hirtelen ötlet villant az agyamba.

Azzal felrohantam a lépcsőn és néhány szóval ismertetem Poirot-val a helyzetet. Aztán válaszoltam a kérdéseire. Végül azt mondta:

- Értem, világos. És maga szeretne odamenni, ugye? Nos, hát miért ne. Elvégre volt alkalma alaposan megismerni a módszeremet. Mindössze annyit kérek, hogy naponta küldjön részletes tájékoztatást, és kövesse a táviratilag küldött titkos utasításaimat.

Természetesen szívesen beleegyeztem a feltételeibe.

Egy órával később Mr. Haveringgel szemben ültem a Midland Railway első osztályú kocsijában. A vonat gyorsan távolodott velünk Londontól.

- Addig is elmondanám, Hastings kapitány, hogy Hunter's Lodge, a tragédia színhelye, s ahová most igyekszünk, egy kis vadászkastély, vagy inkább csak amolyan vadászlak a Derbyshire-i mocsárvidék szívében. A rendes lakásunk Newmarket közelében van, de a fővárosban is van egy bérelt lakásunk, arra az esetre, ha Londonban tartózkodunk. A vadászlakban egy házvezető tartózkodik, aki elvégzi a teendőket és ellát bennünket, ha időnként leruccanunk oda egy-egy hétvégére. Vadászszезon idején persze néhány cselédünket is le szoktuk vinni Newmarketből. A nagybátyám, Harrington Pace (nyilván tudja, hogy az anyám New York-i Pace lány volt) három éve lakott velünk együtt. Sosem jött ki az apámmal, sem a bátyámmal, engem viszont kedvelt. Gyanítom, hogy mivel afféle tékozló fiúnak számítottam, ez inkább csak fokozta, mintsem csökkentette az irántam érzett szeretetét. Mivel meglehetősen szegény ember vagyok, a nagybácsikám pedig gazdag ember volt... így ő fizette a háztartási költségeinket. Bár bizonyos tekintetben elég rigolyás volt, azért egész jól ki lehetett vele jönni, így egészen harmonikusan éltünk hármásban. Két nappal ezelőtt a bácsikám kissé megcsömörlött a nagyváros zajától és zsúfolt forgatagától, ezért azt javasolta, hogy ugorjunk le néhány napra Derbyshire-be. A feleségem táviratozott Mrs. Middletonnak, a házvezetőnőnknek és aznap délután le is utaztunk. Tegnap estefelé viszont kénytelen voltam visszatérni a városba. A feleségem ottmaradt a bácsikámmal. Ma reggel kaptam ezt a táviratot.

Eloolvastam a sürgönyt, mely a következő szöveget tartalmazta:

„Gyere azonnal, Harrington nagybácsit az éjszaka folyamán meggyilkolták. Ha lehet, hozz magaddal egy jó detektívet is. Feltétlenül gyere! - Zoe.”

- E szerint akkor még nem is ismeri a részleteket?

- Nem. De az esti lapokban már bizonyára benne lesz, hiszen a rendőrség nyilván dolgozik már az ügyön.

Három óra körül járt az idő, amikor a vonatunk begördült Elmer's Dale kis állomására. Innen aztán öt mérföldes kocsikázás után végre odaértünk a vad mocsárvilág közepén álló kis szürke kőépülethez.

- Micsoda elhagyatott hely! - jegyeztem meg összerázkódva.

Havering bólintott.

- Ezért is próbálok tőle megszabadulni. A történetek után nem tudnék többé itt élni.

Kireteszeltük a kaput és éppen felfelé baktattunk a keskeny ösvényen a tölgyfaajtó felé, amikor egy ismerős alak bukkant fel és egyenesen hozzánk sietett.

- Japp! - tört ki belőlem a meglepett kiáltás. A Scotland Yard felügyelője megeresztett felém egy barátságos mosolyt, aztán a társamhoz fordult.

- Ön nyilván Mr. Havering, nemde? Engem küldtek le Londonból, hogy foglalkozzam az ügyel. Néhány kérdést szeretnék feltenni, amennyiben nincs ellenére.

- A feleségem bizonyára...

- A kedves lady-t már kikérdeztem, uram... és a házvezetőnőt is. Csupán néhány pillanatra akarom feltartani, aztán máris visszamegyek Londonba. Mindent láttam már, amit csak láthattam.

- De hát én semmit sem tudok arról ami... hiszen itt sem voltam...

- Ez világos - nyugtatta meg Japp. - Mindössze egy-két aprósággal kapcsolatban szeretném hallani a véleményét. Hastings kapitány régi ismerősöm, majd ő felmegy a házba és közli a feleségével az érkezésüket. Egyébként hogy-hogy nincs itt a kis ember, Hastings kapitány?

- Agynak döntötte az influenza.

- Csakugyan? Ezt sajnálattal hallom, mert nélküle amolyan ló nélküli kordéhoz hasonlatos a dolog. Hisz' maga hiába van itt, ha ő hiányzik, nem igaz?

A rosszindulatú tréfa után elindultam a ház felé. Megvártam, míg Jappék mögött becsukódott a kapu, aztán becsengettem. Néhány pillanat múlva egy feketébe öltözött, középkorú nő nyitott ajtót, aki nyilván Mrs. Middleton lehetett, a házvezetőnő.

- Néhány pillanaton belül Mr. Havering is itt lesz - magyaráztam. - A felügyelővel beszél.

Azért kísértem ide Londonból, hogy segítségére legyek a nyomozásban. Addig talán elmondhatná nekem dióhéjban, hogy mi is történt itt az elmúlt éjszaka folyamán?

- Kerüljön beljebb, uram! - Az asszony becsukta mögöttem az ajtót, és ott álltunk a félhomályos hallban.

- Már befejeztük a vacsorát, amikor egy férfi érkezett hozzánk, és azt mondta, hogy Mr. Pace-szel akar beszélni. Mivel hasonló akcentussal beszélt, mint Mr. Pace, így nem csoda, ha azt hittem, hogy valamelyik amerikai barátja lehet. Ezért bevezettem a fegyverszobába és elmentem, hogy bejelentsem Mr. Pace-nek. A látogató nem mutatkozott be, amit így utólag eléggé furcsállok. Szóltam tehát Mr. Pace-nek, aki eléggé csodálkozva vett tudomást a kései látogatóról. Azt mondta az asszonyomnak: „Bocsáss meg, Zoe, rögtön jövök, csak megnézem, mit akar ez a fickó.” Azzal lement a fegyverszobába, és pedig visszatértem a konyhába. Egy idő után azonban hangos beszédre lettem figyelmes, mintha vitatkoznának, így aztán kijöttem a haliba. Ugyanakkor jött oda az asszonyom is, és hirtelen dörrenést hallottunk, majd félelmetes csend lett. Mindketten a fegyverszoba ajtajához rohantunk, ám mivel az zárva volt, így körbe kellett menni az ablakhoz. A nyitott ablakon át sikerült bejutnunk Mr. Pace-hez, aki ott hevert lőtt sebből vérezve.

- Mi lett a látogatóval?

- Bizonyára kiugrott az ablakon, mire mi odaértünk.

- És azután?

- Mrs. Havering elküldött, hogy értesítsem a rendőrséget. Jó öt mérföldes sétát kellett tennem. Aztán visszafelé már ők is jöttek velem. Sőt egy rendőr itt is maradt egész éjszakára. Reggel pedig megérkezett Londonból ez a felügyelő.

- Hogy nézett ki a kései látogató? A házvezetőnő elgondolkodott.

- Fekete szakálla volt, uram. Középkorúnak mondanám, és könnyű felöltöt viselt. Másra nemigen emlékszem, csak arra, hogy amerikai akcentussal beszélt.

- Értem. Akkor most Mrs. Haveringgel szeretnék beszélni, ha lehetséges.

- Odafent van, uram. Bejelentsem?

- Amint jönnek látja. Elég ha csak annyit mond neki, hogy Mr. Havering megérkezett és odakint van Japp felügyelővel. Vele pedig az az úr szeretne beszélni, akit a férje hívott ide Londonból.

- Így lesz, uram.

Valóságos lázban égtem a türelmetlenségtől, hogy minden részletet megismerjek. Jappnek két-három órányi előnye volt velem szemben, ráadásul a sietsége, hogy mielőbb indulhasson, arra készítetted, hogy szorosán a sarkában maradjak.

Mrs. Havering nem sokáig várokotatott. Néhány pillanat múlva könnyed léptek zaját hallottam a lépcsőn, és amikor felnéztem, egy csinos fiatal hölgyet láttam felém közeledni. Ujjatlan tűz vörös ruhát viselt, ami jól kihangsúlyozta fiúsán karcsú alakját. Sötét haján hasonló színű kis bőrkalap ékeskedett. Még a tragikus esemény sem tudta megsemmisíteni személyiségének varázsát.

Bemutatkozásomat gyors fejbiccentéssel viszonzta.

- Természetesen sokat hallottam már magáról és a társáról, Monsieur Poirot-ról is. Számos nehéz feladatot oldottak már meg együtt, ugye? Jó ötlet volt a férjemtől, hogy azonnal megbízta magukat az ügyel. Most nyilván kérdéseket akar feltenni, ugye? Végére is ez a legegyszerűbb módja, hogy hozzájusson a szükséges információkhoz ebben a félelmetes ügyben.

- Köszönöm, Mrs. Havering. Tehát az első kérdésem: hány órakor érkezett az a férfi?

- Közvetlenül kilenc óra előtt érhetett ide. Már éppen befejeztük a vacsorát, a kávénk mellett ültünk és dohányoztunk.

- A férje akkor már elindult Londonba?

- Igen, a 6.15-ös vonattal utazott el.

- Gyalogosan vagy kocsival ment ki az állomásra?

- A saját autónk nincs ideleln. Így aztán az Elmer's Dale-i garázból jött érte egy kocsis, hogy időben kiérjen a vonathoz.

- Mr. Pace gondterheltnak tűnt azon a napon?

- Ugyan dehogya! Minden tekintetben a legnormálisabban viselkedett.

- Most pedig, ha lehet, leírná nekem azt a látogatót?

- Ezt sajnos nem tehetem, mivel én nem találkoztam vele. Mrs. Middleton egyenesen a fegyverszobába vezette, és aztán jelentette a nagybácsinak.

- Miként reagált a nagybácsi erre a váratlan látogatóra?

- Meglehetősen ingerültnak tűnt, de nyomban lement. Vagy öt perccel később hangos szóváltásra lettem figyelmes. Lerohantam a haliba és csaknem összefutottam Mrs.

Middletonnal. Aztán hallottuk meg a lövés dörrenését. Mivel a fegyverszoba ajtaja belülről zárva volt, így meg kellett kerülnünk az egész házat, hogy az ablakhoz férjünk. Ez persze némi időt vett igénybe, mialatt a gyilkos jókora egérutat nyerhetett. Szegény bácsikámat.. -

Elcsukló hangon folytatta. - ...fejbe lőtték. Azonnal láttuk, hogy meghalt. Mrs. Middleont elküldtem a rendőrségre. Jómagam pedig ügyeltem rá, hogy semmihez se nyúljak a szobában. Mindent pontosan úgy hagytam, ahogy találtam.

Helyeslően bólintottam.

- No és a fegyver?

- Erre vonatkozóan csak feltételezéseim vannak, Hastings kapitány. A férjemnek két revolvere volt a falra függesztve. Az egyik hiányzik. Miután ezt közöltem a rendőrökkel, ők magukkal vitték a másikat. Valószínűleg többet fognak tudni, ha kiszedik belőle a golyót.

- Megnézhetném azt a fegyverszobát?

- Természetesen. A rendőrség már végzett a nyomrögzítéssel és a holttestet is elszállították.

Az asszony odakisért a gyilkosság színhelyére. Mivel közben Havering is megérkezett, a felesége gyors bocsánatkérés után odasietett hozzá, így aztán zavartalanul körülnézhettem.

Őszintén megvallva elég kiábrándítóan találtam a helyzetet. A detektívregényekben rendszerint valósággal hemzsegnek a nyomok meg a bizonyítékok, itt viszont semmi furcsát, semmi különöset sem találtam, eltekintve a szőnyegen lévő nagy vérfolttól. Nyilván itt

felelt a halott áldozat. Szóval mindent a legnagyobb alaposággal vizsgáltam át, sőt még néhány felvételt is készítettem a magammal hozott kisméretű fényképezőgéppemmel. Ezt követően az ablak alatt lévő talajt vettem szemügyre, de sajnos annyira összetaposták, hogy úgy véltem, haszontalanság lenne további időt fecsérelni rá. Miután mindent megnéztem a vadászlakban, úgy véltem, nem maradt más hátra, mint visszamenni Elmer's Dale-be, és egyeztetni a tapasztalataimat Japp felügyelővel. Elköszöntem Haveringéktől és beszálltam az autóba, ami korábban elhozott bennünket az állomásra.

Japp felügyelőre a Matlock Arms-ben találtam rá. Elhívott magával, hogy nézzem meg a holttestet. Harrington Pace alacsony termetű, cingár, simára borotvált arcú emberke volt; tipikusan amerikai megjelenésű. Közvetlen közletről, hátulról lötték fejbe.

- Valószínűleg elfordulhatott egy pillanatra - vélte Japp -, a tettes pedig élve a lehetőséggel, lekapta az egyik revolvért a falról és lepuffantotta. Az a pisztoly, amit Mrs. Havering átadott nekünk, meg volt töltve, és véleményem szerint a másik is úgy lehetett. Megdöbbenő, hogy némelyik ember milyen könnyelmű tud lenni. Töltött fegyvereket tartanak szabadíszként a lakás falán lógva.

- Egyébként mi a véleménye az ügyről? - tudakoltam, amikor végre magunk mögött hagytuk a visszataszító hullaházat.

- Nos, mindenekelőtt ezt a Haveringet fogom szemmel tartani. Úgy bizony! - bólogatott csodálkozó felkiáltásomat hallva. - Neki ugyanis volt már néhány sötét folt a múltjában. Oxfordi diák korában például csekket hamisított az apja nevére. Akkoriban persze eltussolták az ügyet. De manapság is nyakig ül az adósságban. Mégpedig oly tetemes adósságról van szó, amit aligha hozott volna szívesen a bácsikája tudomására, pláne ha a meggyilkolt az ő javára végrendelkezett. Tehát nem árt szemmel tartani. Ezért is akartam vele beszélni, még mielőtt találkozna a feleségével, de a vallomásuk teljes mértékben azonos. Jártam az állomáson, és megtudtam, hogy csakugyan elutazott a 6.15-ös vonattal, ami körülbelül 10.30-ra ér Londonba. A pályaudvarról egyenesen a klubjába ment - ezt az állítását többen is alátámasztották... így tehát semmiképpen sem lőhetette le itt a nagybátyját kilenc órakor, fekete szakállal az arcán.

- Ja igen, éppen meg akartam kérdezni, hogy mi a véleménye arról a szakállról. Japp kacsintott.

- Nos, úgy vélem, hogy meglehetősen gyorsan nőtt... az Elmer's Dale-től a vadászlakig tartó öt mérföldes út során serkent ki. Az általam ismert amerikaiak többsége simára borotvált. Már pedig azt hiszem, hogy Mr. Pace amerikai ismeretségi körében kell keresnünk a gyilkost. Kifaggattam Mrs. Middletont, a házvezetőnőt, aztán az úrnőjét is, és a vallomásuk gyakorlatilag megegyezik. Csak azt sajnálom, hogy Mrs. Havering nem nézte meg azt a fickót. Egy olyan okos nő, mint ő, biztosan felfigyelt volna valamire, ami nyomra vezethetne bennünket.

Leültem és írtam Poirot-nak egy hosszú, aprólékos beszámolót. De mielőtt postára adtam volna a levelet, még számos érdekes részlettel sikerült kibővítenem.

Kivették a golyót a holttestből és bebizonyosodott, hogy ugyanolyan fegyverből lötték ki, mint ami a rendőrség birtokába került a gyilkosság színhelyéről. Ismételten ellenőrizték Mr. Havering alibijét, és minden kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy csakugyan megérkezett Londonba a bizonyos 6.15-ös vonattal. A harmadik újdonság viszont valóban szenzációs felfedezés volt. Egy Ealingben lakó úriember, Haven Greent keresztezve ma reggel éppen a helyi vasútállomásra igyekezett, amikor egy barna papírcsomagot fedezett fel a sínek között. Amikor kibontotta, egy revolvért talált benne. A csomagot leadta a helyi rendőrszobán és a délután folyamán bizonyítást nyert, hogy ez a keresett fegyver, melynek párját Mrs. Havering adta át a rendőrségnek. Egy golyót lötték ki belőle.

A fenti részletekkel természetesen kiegészítettem a beszámolómat és másnap reggeli közben meg is kaptam Poirot választáviratát, mely így szólt:

„A fekete szakállas férfi nem lehetett Havering. Csak magának vagy Jappnek támadhat ilyen ötlete, Távíratozza meg a házvezetőnő személyleírását, és azt, hogy milyen ruhát viselt tegnap reggel. Ugyanezeket az adatokat kérem Mrs. Haveringről is. Ne fecsérelje az idejét beltéri

fényképezésre, mert a képek alulexponáltak és cseppet sem művésziek.”

Úgy véltem, nem szolgáltam rá Poirot gunyoros hangvételű táviratára. Nyilván a szakmai féltékenység beszél belőle, elvégre én itt a helyszínen korlátlanul foglalkozhattam az ügygel, míg őt az ágyhoz kötötte a betegsége. Egyszerűen nevetségesnek találtam a két nő ruházatára vonatkozó érdeklődését, de azért leírtam, már amennyire tőlem telt.

Tizenegy órakor újabb választávirat érkezett Poirot-tól:

„Tanácsolja Jappnek, hogy tartóztassa le a házvezetőnőt, mielőtt elkésne vele.”

Nem sokat értettem a dologból, mindenesetre továbbítottam az üzenetet Japp felügyelőnek, aki csendesen káromkodott az orra alatt, amikor elolvasta.

- Monsieur Poirot rendszerint tudja, mit csinál. Ha azt mondja, akkor lehet benne valami. Eddig nem fordítottam különösebb figyelmet arra az asszonyra. Nem tudom, vállalhatom-e a letartóztatásával járó kockázatot, mindenesetre alaposan a körmére nézek. Az lesz a legjobb, ha most rögtön odamegyünk, és újra kikérdezzük.

De már elkéstünk, mert mire kiértünk Hunter's Lodge-ba, Mrs. Middletonnak, annak a hétköznapi és tiszteletre méltónak tűnő csendes, középkorú házvezetőnőnek egyszerűen nyoma veszett. A ládáját viszont ott hagyta. De abban is csak mindennapos holmik voltak és semmi olyasmi, ami a kilétére, vagy a hollétére utalhatott volna.

Jobb híján Mrs. Haveringet igyekeztünk kifaggatni.

- Éppen három hete alkalmaztam, amikor Mrs. Emery, az előző házvezetőnőnk elment. Egy jól ismert Mount Street-i ügynökség, Mrs. Selbourne cége közvetítette ki hozzánk. Mindig ők szerződtetik a személyzetünket. Ezúttal is több asszonyt küldtek, akik közül Mrs. Middleton tűnt a legalkalmasabbnak, ráadásul kiváló ajánlásai voltak. Azonnal alkalmaztam, és értesítettem róla az ügynökséget is. Olyan kedves, csendes asszonyka volt. El sem tudom képzelni, hogy valami ne lett volna rendben körülötte.

Az ügy egyre érthetlenebbé vált. Elvégre nyilvánvaló volt, hogy a házvezetőnő nem követhette el a gyilkosságot, mivel a fegyver eldörrenésének pillanatában ott állt Mrs. Havering mellett a hallban. Valamiféle kapcsolatban azonban mégiscsak lennie kellett a bünténnyel, különben miért vált volna köddé ilyen hirtelen.

Megtáviratoztam a legújabb fejleményt Poirot-nak, azzal a javaslattal, hogy Londonban kellene érdeklődnünk a Selbourne Ügynökségnél.

Nem kellett sokáig várnom Poirot válaszára.

„Felesleges lenne érdeklődni az ügynökségnél, mivel biztosra veszem, hogy sosem hallottak felőle. Inkább azt próbálja kinyomozni, hogy milyen jármű vitte ki a vadászlakba a megérkezése napján.”

Bár a helyzet továbbra sem lett világosabb előttem, engedelmeskedtem barátom kérésének. Elmer's Dale-ben meglehetősen korlátozottak a közlekedési lehetőségek. A helyi garázs tulajdonában lévő két ütött-kopott Fordon kívül csak két egyéb autó akadt a faluban. A kérdéses napon viszont egyiket sem vették igénybe. Mrs. Havering azt állította, hogy elegendő útiköltséget küldött Derbyshire-be, amin az asszony kocsit bérelhetett, hogy eljusson Hunter's Lodge-ba. A bérgarázs egyik Fordja rendszerint az állomáson tartózkodott, arra az esetre, ha valaki igényt tartana rá.

Továbbá figyelembe véve azt a tény, hogy a tragikus estén az állomáson senki sem vette észre idegen személy érkezését - sem szakállal, sem anélkül - arra a következtetésre jutottam, hogy talán ugyanaz az autó hozhatta új munkahelyére a titokzatos házvezetőnőt, amelyik a gyilkost fuvarozta a tett helyszínére. És bizonyára ott várakozott valahol a közelben, hogy kéznél legyen a gyors menekülésnél. Jobb híján mégis a londoni ügynökségnél próbáltunk érdeklődni, de Poirot jóslatának megfelelően ez sem vezetett eredményre. Mint kiderült, Mrs. Middleton nevű nő soha nem is szerepelt a könyvekben. Valóban megkapták Mrs. Havering házvezetőnőre vonatkozó igénylését, sőt el is küldtek Hunter's Lodge-ba néhány jelentkezőt az állás betöltésére, de amikor a hölgy elküldte nekik a közvetítési díjat, nem közölte velük, hogy melyik jelentkezőre esett a választása.

A történetek után nem csoda, ha enyhén szólva kiábrándultan tértem vissza Londonba. Poirot barátomat a kandalló mellett találtam, amint rikító selyemköntösében üldögélt a

karosszékében. Rendkívüli szívélyes-seggel üdvözölt.

- Mon ami, Hastings! Ha tudná mennyire örülök, hogy újra láthatom! Nagyon hiányzott, ebből is láthatja, mennyire kedvelem magát! De meséljen már! Jól érezte magát? Gondolom fel-alá rohangáltak a jó öreg Japp-pal. Most legalább kedvére nyomozgathatott és kihallgathatott mindenkit.

- De Poirot, ez a sötét ügy olyan rejtélyes, hogy soha nem fogják megoldani! - kiáltottam teljes meggyőződéssel.

- Hát szó ami szó, nem is érdemelnek glóriát a működésükért.

- Ugyan már, túl kemény dió ez ahhoz, hogy bárki is feltörje!

- No no, azért ne tévessze szem elől, hogy diótörésben igen szép eredményekkel büszkélkedhetem. Mondhatnám úgy is, hogy egy valóságos mókus veszett el bennem. No de hagyjuk ezt! A lényeg, hogy pontosan tudom, ki ölte meg Mr. Harrington Pace-t!

- Tudja?! - kiáltottam megdöbbenve. - Honnan jött rá?

- Őszintén szólva a maga távirataiban közölt felvilágosítások szolgáltak az igazsággal.

- Tudja mit, Hastings, vizsgáljuk meg együtt a tényeket, ahogy szoktam, módszeresen és szépen rendszerezve! Első pont: Mr. Harrington Pace igen gazdag ember, akinek a vagyonát a halála után kétségtelenül az unokaöccse örökli. Második pont: Az unokaöccse köztudottan komoly anyagi gondokkal küzd. Harmadik pont: Ez a bizonyos unokaöccs... őszintén szólva bizony elég laza erkölcsű ember.

- Jó, jó, de Roger Havering bizonyítottan ideutazott Londonba a gyilkosság estéjén!

- Précisement - bólogatott Poirot -, Mr. Havering 6.15-kor elhagyta Elmer's Dale-t, és az orvosi szakvélemény szerint Mr. Pace-t nem ölhették meg a távozása előtt. Ebből következik, hogy vagy a bűntény elkövetésének időpontja téves, vagy Mr. Havering nem lőhette le a bácsikáját. Csakhogy ne feledkezzünk meg Mrs. Haveringről sem, Hastings!

- Lehetetlenség! Elvégre a házvezetőnő vele volt a lövés pillanatában!

- Hát ez az, a házvezetőnő! Neki azonban nyoma veszett.

- Előbb-utóbb meg fogják találni.

- Kötve hiszem. Nem gondolja, Hastings, hogy valami nincs rendben e körül a házvezetőnő körül? Nekem már kezdettől fogva nem tetszett.

- Nyilván szépen eljátszotta a szerepét, aztán a megfelelő pillanatban lelépett a színről - vágtam rá kapásból.

- No és mi lett volna ez a szerep? - tudakolta Poirot.

- Biztosan falazott a cinkosának, a fekete szakállas férfinek - feleltem meggyőződéssel.

- Nagy tévedés, nem ez volt a szerepe! A szerepe az volt, amit éppen az imént érintett; hogy alibit biztosítson Mrs. Havering számára a gyilkosság pillanatára.

És soha senki sem fogja őt megtalálni, annál is inkább, mivel Mrs. Middleton nem létezik.

Vagy amint a maguk Shakespeare-je mondotta volt: „Nincs ily személy!”

- Ezt Dickens mondta - mormogtam képtelenül arra, hogy elfojtsak egy apró mosolyt. - De mire gondol, Poirot?

- Csupán arra, hogy Zoe Havering színésznő volt a házasságát megelőzően. Ugye maga meg Japp csak a sötét hallban látták a házvezetőnőt? Egy alig kivehető, feketébe öltözött, középkorú alakot, a halk, fojtott hangjával. Szóval sem maga, sem Japp, de még a házvezetőnő által odahívott helyi rendőrségtől sem látta senki egy időben Mrs. Middleont és az úrnőjét sohasem. Gyerekjáték volt az egész komédia annak az okos és bátor nőnek.

Képelem milyen élethűen játszotta el, hogy felrohan és lehívja magához az úrnőjét! Közben gyorsan magára húzza az előkészített élénk színű ruhát, meg a hasonló színű kalapot, amire fekete hajfürtöket ragasztott, hogy eltakarja vele a szürkés haját. Elég néhány gyors, ügyes mozdulat, hogy eltávolítsa az oda nem illő sminket, aztán némi rúzs következik és máris a ragyogó Zoe lépdel lefelé, a tisztán csilingelő hangjával, így aztán senki sem szentel különösebb figyelmet a házvezetőnőre. Ugyan miért is tennék? Elvégre semmi sincs, ami kapcsolatba hozhatná a bűnténnyel. Ráadásul neki is tökéletes az alibije.

- De hát a revolvert Ealingben találták meg! Mrs. Havering semmiképpen sem tehetette oda - próbáltam érvelni.

- Nem bizony, mivel ez a feladat Roger Haveringre várt, és itt követték el a végzetes hibát. Ez vezetett a helyes nyomra. Hiszen ha valaki egy a helyszínen talált revolverrel követ el egy gyilkosságot, akkor nyilván igyekszik megszabadulni tőle és minél előbb eldobja - tehát semmiképpen sem hurcolja magával London elővárosáig. Az indíték világos: a tettesek azt kívánták elérni, hogy a rendőrség figyelmét egy a Derbyshire-től távoli helyre tereljék. Más szóval el akarták távolítani a nyomozókat Hunter's Lodge közeléből. Mr. Pace-t természetesen nem az Ealingben talált fegyverrel ölték meg. Roger Havering előzetesen leadott belőle egy lövést, aztán magával hozta Londonba. A pályaudvarról előbb a klubjába sietett, hogy biztosítsa az alibijét. Ezt követően egy helyi érdekű vasúttal Ealingbe utazott, ami mindössze húsz perces út. Elhelyezte a csomagot oda, ahol megtalálták, majd visszatért a fővárosba. Eközben a bájos kis felesége vacsora után lelövi Mr. Pace-t. Ugye emlékszik még rá, hogy az áldozatot hátulról érte a golyó? Ez ugyancsak fontos szempont! Tette elkövetése után a hölgy újra tölti a pisztolyt, visszaakasztja a helyére és nekilát a jól megtervezett komédia végrehajtásához.

- Hihetetlen! - dadogtam ámulva. - De mégis...

- De mégis igaz! - vágta rá Poirot. - Bien sur, barátom, ez az igazság. Mindössze egyetlen aprócska bökkenő van ebben az ügyben: az, hogy nem lesz egyszerű bíróság elé állítani ezt a drágalátos párocskát. Én mindenesetre megtettem minden tőlem telhetőt azzal, hogy részletesen megírtam Japp felügyelőnek az eset megoldását... Ettől-függetlenül tartok tőle, Hastings, hogy ezúttal a sorsra kell bízunk az igazságszolgáltatást. Már pedig a sors útjai, le bon Dieu, kiszámíthatatlanok.

- „Zöld babér módjára burjánzik a gonosz” - válaszoltam az ide illő közmondással.

- De mindig meg van az ára, Hastings! Mindig meg kell fizetni az árát, croyez-moi!

Poirot barátom jóvendölése ezúttal is beteljesedett. Japp, bár maga is meggyőződhetett a kis belga elméletének valóságosságáról, képtelen volt összegyűjteni a Haveringék elítéléséhez szükséges bizonyítékokat.

Mr. Pace óriási vagyona így a gyilkosai kezébe került. A nemezis azonban mégis elérte őket. Néhány nap múlva barátommal az újságban olvastuk a hírt, hogy a London-Párizsi légi járat repülőgépe lezuhant. Mr. és Mrs. Havering neve is ott szerepelt a szerencsétlenség áldozatainak sorában. Mindketten tudtuk, hogy a Sors igazságot szolgáltatott.

A millió dolláros kötvényrablás

- Milyen sok kötvényrablás történik mostanában! - jegyeztem meg egyik reggel, félretéve az újságot. - Mit szólna hozzá Poirot, ha felhagynánk a nyomozás tudományával és helyette átnyergelnénk a bűnözésre?

- Szóval... amint mondani szokás... maga is a gyors meggazdagodást választaná, mon ami?

- Na lássuk csak ezt a legutóbbi figyelemre méltó esetet! Egy millió dollár értékű Liberty kötvénynek, amit a London and Scottish Bank küldött New Yorkba, rejtélyes módon nyoma veszett az Olympia óceánjáró fedélzetén.

- Ha nem tartanék annyira a tengeribetegségtől és Laverguier kiváló módszere nem járna oly nehézségekkel a Csatorna áthajózása során, akkor egyszer magam is szívesen ülnék egy ilyen hatalmas óceánjárón - dünnyögte Poirot álmatagon.

- Úgy bizony - vágta rá lelkesedve -, egyik-másik luxushajó valóságos úszó palota. Van rajta fürdőmedence, társalgó, étterem, még pálmakert is... az ember szinte el sem hiszi, hogy kint van a tengeren.

- Én bezzeg mindig pontosan tudom, mikor vagyok a tengeren - vágta rá letörtén Poirot. -

Nekem különben sem jelentenek semmit azok a bagatell dolgok, amiket az imént felsorolt. Ellenben gondoljon csak bele barátom, hány alvilági zseni utazgathat inkognitóban! Ezeknek az úszó palotáknak a fedélzetén - ahogy az előbb jogosan nevezte őket - az ember a bűnözés elitjével, az alvilág haute noblesseivel találkozhat! Megértően nevettem.

- Szóval fellelkesítette az ügy. Összeakasztaná a bajuszát azzal a jómadárral, aki ellopta azokat a Liberty kötvényeket?

Beszélgésünknek a háziasszony megjelenése vetett véget.

- Egy fiatal hölgy keresi, Mr. Poirot. Tessék, itt a névjegye.

A lapocskán a következő név állt:

Miss Esmée Farquhar

Poirot mindenekelőtt lehajolt, hogy felvegyen egy lehullatott morzsát az asztal alól, gondosan a szemétkosárba pottyantotta, majd egy fejbólintással jelezte a háziasszonynak, hogy beengedheti a látogatót.

Pár pillanattal később a legbájosabb lány jelent meg, akit csak valaha alkalmam volt megismerni. Úgy huszonöt év körüli lehetett, vonzóan barna szemekkel, és kifogástalan alakkal. Az öltözéke kifogástalan, látszott, hogy gondosan megválasztotta minden egyes ruhadarabját.

- Parancsoljon, mademoiselle, foglaljon helyet! Hadd mutassam be a barátomat, Hastings kapitányt, aki nagy segítségemre van az ügyes-bajos kis problémáim megoldásában!

- Nos, tartok tőle, hogy én viszont egy jókora problémával háborgatom, monsieur Poirot - válaszolt a lány és kedvesen felém biccentett, miközben leült. - Nyilván olvasott már az eseményről a lapokban. Az Olympia óceánjárón ellopott Liberty kötvényekről beszélek. - A lány figyelmét nem kerülte el a Poirot arcán látható meglepetés, mert gyorsan folytatta. - Most bizonyára felteszi magában a kérdést, hogy mi közöm lehet egy olyan komoly intézményhez, mint a London and Scottish Bank. Nos, bizonyos értelemben semmi, más részt viszont nagyon is sok. Tudja, monsieur Poirot, én Mr. Philip Ridgeway menyasszonya vagyok.

- Aha! És Mr. Philip Ridgeway...

- Tőle lopták el a rábízott kötvényeket. Persze senki sem hibáztathatná a történetekért, elvégre nem tehet róla. De mégis szörnyen elkeserítette az ügy, mivel a bácsikája egyre azt hajtogatja, hogy bizonyára meggondolatlanul fecsegett arról, hogy nála vannak a kötvények. Ez borzasztó következményekkel járna a karrierjére nézve.

- Ki ez a bizonyos nagybácsi?

- Mr. Vavasour, a London and Scottish Bank vezérigazgatója.

- Miss Farquhar, megkérhetem, hogy mondja el nekem az egész történetet?

- Természetesen. Talán tudják, hogy a bank Amerikára is ki akarja terjeszteni a működését. E célból úgy határoztak, hogy átküldenék körülbelül egy millió dollár névértékű Liberty kötvényt. Mr. Vavasour az unokaöccsét jelölte ki az ügylet lebonyolítására. A vőlegényem már több esztendeje bizalmi állást tölt be a banknál, így jól ismeri a bank New York-i tranzakcióit. Az Olympia 23-án hajózott ki Liverpoolból. A kötvényeket aznap reggel adta át Philipnek Mr. Vavasour és Mr. Shaw, a London and Scottish Bank két vezérigazgatója. A jelenlétében számolták át, majd becsomagolták és lepecsételték. Ő pedig azonnal a bőröndjébe zárta csomagot.

- Közönséges zár volt a bőröndön?

- Ellenkezőleg, Mr. Shaw ragaszkodott hozzá, hogy különleges, Hubbs biztonsági zárat szereljenek rá. Tehát, mint már említettem, Philip betette a csomagot a bőrönd aljára, ahonnan alig néhány órával a New Yorkba való megérkezésük előtt lopták el. Természetesen mindent tűvé tettek a hajón, de teljesen eredménytelenül. A kötvények a szó szoros értelmében köddé váltak.

Poirot elfintorodott.

- Teljesen azért csak nem tűntek el, mivel tudomásom szerint, fél órával az Olympia kikötése után, kis tételekben már piacra is dobták őket! Nos, az első lépésben feltétlenül el kell beszélgetnem Mr. Ridgeway-el.

- Éppen javasolni akartam, hogy ebédeljen velünk a Cheshire Cheese-ben. Philip is ott lesz.

Azt viszont még nem tudja, hogy tárgyaltam önnel az ügyében.

Teljes egyetértéssel fogadtuk az ajánlatát, rendeltünk egy taxit és elindultunk.

Mr. Philip Ridgeway már ott volt és némi meglepetéssel látta, hogy a menyasszonya két, számára teljesen idegen férfi társaságában érkezik. Magas, jóképű, kitűnően öltözött ember volt, enyhén öszülő halántékkal, korát tekintve aligha lehetett sokkal több harmincnál.

Miss Farquhar odalépett hozzá és átkarolta.

- Ne vedd zokon, hogy a beleegyezésed nélkül intézkedtem, Philip - mondta. - Hadd mutassam be monsieur Poirot-t, akiről már nyilván sokat hallottál, és a barátját, Hastings kapitányt!

Ridgeway csak most lepődött meg igazán.

- Persze, hogy hallottam önről, monsieur Poirot - mondta, miközben kezét ráztak. - De fogalmam sem volt róla, hogy Esmée fel akarja magát keresni a problémánkkal.

- Attól féltem, hogy nem egyeznél bele, Philip - dadogta miss Farquhar félszegen.

- Ezért aztán biztosra mentél - jegyezte meg a férfi mosolyogva. - Nos, reméljük, hogy monsieur Poirot képes lesz valamiféle megoldást találni erre a rendkívüli rejtélyre, mert őszintén szólva már közel állok az örülethez az idegességtől meg az aggodalomtól.

Valóban kimerültnak és nyüzötnak tűnt az ábrázata, felfedve mekkora idegfeszültség van benne.

- Hát akkor - mondta Poirot - mindenképp ebédeljünk meg, aztán majd összedugjuk a fejünket, és meglátjuk, mit tehetünk. Szeretném Mr. Ridgeway szájából is halljam a történeteket.

Miközben az étteremben felszolgált pompás steaket és vesepaddingot falatoztuk, Philip Ridgeway részletesen beszámolt a körülményekről és eseményekről, melyek a kötvények eltűnéséhez vezettek. Története minden tekintetben megegyezett a miss Farquhar által elmondottakkal. Miután befejezte, Poirot vette át a szót.

- Végül is miből jött rá, hogy ellopták a kötvényeket, Mr. Ridgeway?

A férfi elkésereedve nevetett.

- Olyan nyilvánvaló volt, hogy lehetetlen lett volna nem észrevenni. Tudja, Monsieur Poirot, a bőröndömet félig kirángatták az ágy alól, felhasították és összevissza karcolták, amint megpróbálták felfeszíteni a zárat.

- De eddig úgy értettem, hogy kulccsal nyitották ki a bőröndöt!

- Így is van. Csak előbb megkísérelték erőszakkal kinyitni, de nem sikerült nekik. Ezért aztán más módszerhez folyamodtak.

- Ez nagyon különös - mondta Poirot, és a szemében megcsillant az általam oly jól ismert zöld fény. - Felettébb különös! Elvesztegetnek egy csomó értékes időt arra, hogy erőszakkal próbálják felfeszíteni, aztán pedig... sapristi! Hirtelen rádöbbenek, hogy egész idő alatt náluk volt a kulcs... arról nem is beszélve, hogy a Hubbs zárok mindegyike különlegesen egyedi darab.

- Épp emiatt lehetetlen, hogy kulcsuk lett volna, mivel az egész éjjel nálam volt.

- Bizonyos ebben?

- Akár meg is esküszöm rá. Különben is, ha volt hozzá kulcsmásolatuk, minek vesződtek volna egy betörésbiztos zár feltörésével?

- Ah! Magam is pontosan ezen töröm a fejem, és bizton állíthatom, hogy ezen a ponton rejlik az ügy megoldása. Tehát ezt kell kiderítenünk elsősorban. Kérem, ne haragudjon meg rám, ha felteszek még egy képtelennek tűnő kérdést: Egészen biztos benne, hogy véletlenségből nem hagyta nyitva a bőröndöt?

Philip Ridgeway rendkívül kifejezően meredt Poirot-ra, amit az egy bocsánatkérő kézmozdulattal vett tudomásul.

- Elvégre az ilyesmi bárkivel megeshet, ezért nyugodjon meg. Tehát egyértelmű, hogy a kötvényeket a bőröndből lopták el. De vajon mit csinált vele a tolvaj a rablást követően? És hogyan sikerült kijuttatnia a partra?

- Ez az! - kiáltotta Ridgeway. - Éppen itt a bökkenő! Hogyan? Hiszen időben értesítették a Vámhatóságot, és minden egyes személyt aprólékosan átkutattak, mielőtt elhagyta volna a

hajót.

- Ráadásul, úgy vélem, hogy a kötvények elég terjedelmes csomagot jelenthettek, nemde?
- Úgy bizony. Szóval aligha rejthették el a fedélzeten... s a jelek szerint nem is tették, hiszen az Olympia megérkezését követő fél órán belül, már megvételre kínálták a kötvényeket. Jóval azelőtt, hogy táviratilag közzétehetjük volna a sorszámokat. Sőt, az egyik bróker esküszik rá, hogy már az Olympia kikötése előtt is vásárolt néhányat. Már pedig ott még nem tartunk, hogy rádión küldjenek kötvényeket!

- Rádión valóban nem. De nem volt a közelben például valami vontatóhajó?

- Csak a hivatalos révkalauz. De az is csak azután, hogy már mindenkit riasztottak. Magam is figyeltem, nehogy ily módon adják át valakinek. Istenem, Mr. Poirot, ebbe bele lehet örülni! Már is azt kezdik suttogni, hogy én magam loptam el.

- De hát magát is megmotozták, amikor kiszállt, nem? - kérdezte Poirot csendesen a fiatalembertől.

- Persze.

A fiatalember értetlenül meredt a barátomra.

- E pillanatban még nyilván nem világos ön előtt, hogy mire gondolok - mondta Poirot rejtélyes mosollyal. - Nos, ha nincs ellenére, még a bankban is szeretnék feltenni néhány kérdést.

Ridgeway elővett egy névjegyet és néhány szót írt rá.

- Küldje be ezt a nagybátyámnak és azonnal fogadni fogja!

Poirot megköszönte, majd miután elbúcsúztunk miss Farquhartól, elindultunk a Threadneedle Streetre, ahol a London and Scottish Bank központi irodái voltak. Ridgeway névjegyének felmutatását követően pultok és íróasztalok labirintusán át, valamint ki- és befizető pénztárosok sokasága mellett vezettek el bennünket, míg végül egy első emeleti kis irodába értünk, ahol a vezérigazgatók fogadtak bennünket. Két komoly úriember, akik a bank szolgálatában öszültek meg. Mr. Vavasournak ápolt, fehér szakállá volt, Mr. Shaw arca pedig simára borotvált.

- Ha jól értettem, akkor ön magándetektív, nemde? - tudakolta Mr. Vavasour. - Persze, persze. Nos, mi természetesen továbbítottuk az ügyet a Scotland Yardnak, ahol McNeil felügyelőt bízták meg a nyomozással. Tudomásom szerint igen tehetséges rendőrtiszt hírében áll.

- Erről magam is meg vagyok győződve - válaszolta Poirot türelmesen. - Azért remélem, mégis megengedi nekem, hogy az unokaöccse érdekében feltegyek néhány kérdést? Először is elmondaná, hogy ki rendelte meg a Hubbs-féle biztonsági zárat?

- Személyesen magam rendeltem - vette át a szót Mr. Shaw. - Mivel ezt egyik tisztviselőre sem mertem volna rábízni. Ami pedig a kulcsokat illeti, az egyik Mr. Ridgeway-nél volt, a másik kettő pedig nálam és kollegámnál van.

- Eszerint más banktisztviselő nem juthatott a kulcsokhoz?

Mr. Shaw kérdően fordult Mr. Vavasourhoz.

- Bátran állíthatom, hogy nem. A két kulcsot ugyanis 23-án elhelyeztük a széfben. - válaszolta Mr. Vavasour. - A kollégám néhány napja sajnálatosan módon megbetegedett... valójában éppen Philip elutazása napján. És csak most épült fel.

- Az én koromban már nem tréfádolog egy súlyos bronhitisz - jegyezte meg Mr. Shaw sajnálkozva. - Mr. Vavasournak nyilván sok gondot okozott a távollétem miatt nyakába szakadt rengeteg pluszmunka, ráadásul mindennek a tetejébe még ez a váratlan kellemetlenség is bekövetkezett.

Poirot feltett még néhány kérdést, melyekkel szerintem elsősorban a nagybácsi és unokaöccse közötti kapcsolat bensőségességének mértékét igyekezett lemérni. Mr. Vavasour rövid, lényegretörő válaszokat adott. Unokaöccsét a bank megbízható tisztviselői között tartották számon. Tudomása szerint nem voltak adósságai, sem anyagi nehézségei. Már a múltban is megbízták a mostanihoz hasonló feladatokkal. Végül aztán szép udvariasan kitessékeltek bennünket.

- Meglehetősen kiábrándult vagyok - vallotta be Poirot, amikor újra az utcán baktattunk.

- Azt remélte, hogy többet sikerül megtudnunk ettől a két közönséges öregúrtól?

- Egyáltalán nem a közönségességüket tartom kiábrándítónak, mon ami. Egy percre sem vártam, hogy egy bankigazgató éles eszű, sastekintetű pénzember legyen, amint a kedvenc regényében jellemzik őket. Ellenkezőleg, azért érzek kiábrándultságot, mert... túl egyszerűnek és túl könnyűnek találom ezt az esetet!

- Túl könnyű?!

- Az bizony! Miért maga nem találja szinte gyermekesen könnyűnek?

- Netán már azt is tudja, hogy ki lopta el a kötvényeket?

- Természetesen.

- De akkor... miért... kell nekünk...

- Csak nyugalom, Hastings, ne idegesítse magát feleslegesen! Egyelőre nem teszünk semmit sem.

- De miért nem? Mire várunk?

- Az Olympiára. Kedden kell megérkeznie a New York-i útjáról.

- De ha egyszer tudja, hogy ki lopta el a kötvényeket, akkor miért kell várni? Hiszen addig megszökhet a tettes!

- Valami déltengeri szigetre, ahonnan nem adják ki? Nem, mon ami, a tettesünk igen kellemetlennek találná ott az életet. És hogy miért várok... eh bien, Hercule Poirot intelligenciája előtt az ügy már teljesen világos. De ezúttal mások javára is gondolok, akiknek nem adott ennyi tehetséget a jóisten... mint például McNeil felügyelőnek... még jó néhány kérdést kell feltennie, míg eljut az igazság megállapításához. Szóval az embernek tekintettel kell lennie a nála kevésbé tehetségesekre is.

- Jó ég, Poirot! Fogalma sincs mekkora összeget áldoznék rá, ha láthatnám, amint egyszer... csak egy alkalommal bakot lő! Senki sem lehet ilyen öntelt.

- Csillapodjon, Hastings! Többször is észrevettem már magán, hogy időnként valósággal utál engem. Hajaj, úgy látszik muszáj elviselnem a zsenialitás súlyos terhét.

A kis emberke kidüllesztette a mellkasát, és olyan komikusán kezdett sóhajtozni, hogy a végén kirobbant belőlem a nevetés.

Kedden az „L and NWR” első osztályú vasúti kocsijában robogtunk Liverpool felé. Poirot kitartó makacssággal utasított vissza minden kérést, hogy felvilágosítson a gyanakvásáról, illetve az azt bizonyító tényekről. Megelégedett annyival, hogy csodálkozását fejezte ki, amiért előttem még mindig nem au fait a helyzet. Ami engem illet, inkább elkerültem a vitát és a tettetett egykedvűség sánca mögé rejtettem a kíváncsiságomat. Poirot csak akkor nyerte vissza energikus éberségét, amikor megérkeztünk a kikötőbe, ahol már ott horgonyzott a hatalmas óceánjáró. Elsősorban kifaggatott négy stewardot, és Poirot az egyik barátja után érdeklődött tőlük, aki 23-án hajózott át New Yorkba.

- Egy idősebb, szemüveges úrról van szó. Nagyon beteges lévén, nyilván alig mozdult ki a kabinjából.

A stewardok azt felelték, hogy a leírás egy bizonyos Mr. Ventnorra illik, aki a C 24-es kabint foglalta el. Ez pontosan Philip Ridgeway kajütjének szomszédságában helyezkedett el. Ekkor újra elragadt az izgalom, hiszen el sem tudtam képzelni, hogy Poirot miként szerzett tudomást Mr. Ventnor létezéséről, és honnan ismerhette a külsejét.

- Mondja csak - kiáltottam rá a stewardra -, ugye ez az úr szállt partra elsőként New Yorkban? A steward a fejét rázta.

- Ellenkezőleg, uram, egyike volt az utolsóként kiszálló utasoknak.

Kiábrándultan hagytam fel a próbálkozással, látva Poirot mosolygását. Barátom köszönetet mondott a stewardnak, egy bankjegy gazdát cserélt, és eltávoztunk.

- Nos, rendben van - csattantam fel hevesen -, de a steward utolsó kérdésre adott válasza akkor is felforgatja a felállított elméletét! Most ne vessen, ha tud!

- Mint általában, ezúttal sem ért semmit, Hastings. Mert a véleményével ellentétben éppen az utolsó kérdésre kapott válasz volt az elméletem igazolásának záróköve.

Elkeseredve emeltem fel a kezeimet.

- Feladom! - kiáltottam.

Újra a vonaton ültünk, és visszafelé robogtunk London irányában. Poirot néhány pillanatig szorgalmasan írt valamit, aztán egy borítékba zárt a levelét.

- A jó öreg McNeil felügyelőnek szól - mondta a levélre mutatva. - Leadjuk a Scotland Yardon, úgyis útba esik, aztán irány a Rendezvous Étterem. Ugyanis megkértem miss Esmée Farquhart, hogy ebédeljen ott velünk.

- És mi van Ridgeway-jel?

- Mi lenne? - adta vissza a kérdést Poirot egy huncut kacsintás kíséretében.

- Nahát, csak nem gondolja komolyan... ezt nem...

- Ej, ej Hastings, lassan már megrögzött szenvedélyévé válik a következtelenség.

Természetesen ezt a lehetőséget sem hagytam ki a számításból. Ha Ridgeway lett volna a tolvaj... ami ugyebár könnyen előfordulhat... egész csinos ügy kerekedne ebből. Tiszta, módszeres munka.

- Az elbűvölően bájos miss Farquhar biztosan nem osztja a véleményét.

- Alighanem igaza van. Épp ezért sietek megnyugtatni, hogy nem így történt. Most pedig, Hastings, eljött az ideje, hogy alaposabb tanulmányozásnak vessük alá ezt az ügyecskét! Látom magán, hogy alig várja már. Tehát a lepecsételt csomagot kiveszik a bőröndből, ami aztán szépen eltűnik, vagy amint miss Farquhar mondotta volt, egyszerűen köddé vált. Igen ám, de ezt az elméletet bátran elvethetjük, végtére is a tudomány mai állása szerint nem oldható meg a gyakorlatban. Nézzük tehát, hogy mivé válhatott a kérdéses csomagunk! Mindenki azt a hajtogatja, hogy a partra csempészték...

- De hiszen tudjuk...

- Maga tudhatja, Hastings, én azonban nem. Elvetem ezt a megoldást, mivel lehetetlennek tartom, és valóban lehetetlen is. Amennyiben pedig így gondolkodunk, csak két lehetőség marad: vagy a fedélzeten rejtették el valahol - ami ugyancsak komoly nehézségekbe ütközött volna -, vagy a tengerbe dobták.

- Úgy gondolja, hogy valami parafaúszóval?

- Parafaúszó nélkül.

Értetlenül meredtem a barátomra.

- De ha egyszer a tengerbe dobták a kötvényeket, akkor aligha adhatták volna el New Yorkban.

- Csodálattal adózom a logikus észjárásának, Hastings. Márpedig a kötvényeket igenis eladták New Yorkban, ebből következik, hogy nem dobták őket a tengerbe. Érti már, hová vezet ez bennünket?

- Vissza az elejére, ugyanoda, ahonnan elindultunk.

- Jamais de la vie! Hogy mondhat ilyen sületlenséget? Értse már meg, ha a csomagot a tengerbe dobták, s a kötvényeket mégis eladták New Yorkban, ez azt jelenti, hogy a csomag nem tartalmazhatta a kötvényeket! Ugyan miféle bizonyíték van arra nézve, hogy a kötvények valóban benne voltak a csomagban? Emlékezzen csak rá, hogy Mr. Ridgeway nem bontotta fel azután, hogy Londonban kézbe kapta!

- Na jó, de akkor... Poirot türelmetlenül intett.

- Engedje már, hogy folytassam! A kötvényeket 23-án reggel, a London and Scottish Bankban látták utoljára a maguk valóságában. Aztán fél órával az Olympia kikötése után bukkantak fel újra, sőt egy tanú szerint - akinek az állítását senki sem hajlandó elhinni - már valamivel a hajó kikötése előtt is. Tételezzük csak fel, hogy a kötvények soha nem is voltak az Olympián. Vajon más mód is létezett arra, hogy New Yorkba jussanak? Hát persze! A Gigantic ugyanazon a napon hajózik ki Southamptonból, mint az Olympia, és az előbbi tartja az Atlanti óceán áthajózási rekordját. Postára adva kötvényeket, a Gigantic fedélzetén egy nappal korábban New Yorkba értek, mint ahogy az Olympic kikötött az amerikai parton. Mindenre fényderült, az eset magáért beszél. A Ridgeway által szállított, lepecsételt csomag tehát hamis. A csere pillanatának egyértelműen a bank irodájában kellett bekövetkeznie. Az ott jelenlévő három ember közül bármelyiknek gyerekjáték lehetett egy másolatcsomag

elkészítése, amit aztán az alkalmas pillanatban kicserélhettek az eredetivel. Très bien, ezt követően a kötvényeket postázták New Yorkba egy bűntársnak, azzal az utasítással, hogy amint az Olympia kiköt, adjon túl rajtuk. Ám valakinek az Olympiával is utaznia kellett, hogy a kellő pillanatban megrendezze a rablást.

- De miért?

- Mert ha Ridgeway felnyitja a bőröndöt és felfedezi, hogy nem az eredeti csomagot tartalmazza, a gyanú azonnal Londonra terelődik. Nos, ez a bizonyos személy ott utazik a fedélzeten, a Ridgeway-ével szomszédos kabinban. Amikor elérkezik a rablás pillanata, csalafinta módon úgy tesz, mintha erőszakkal próbálná felfeszíteni a zárat. Ezzel igyekszik elérni, hogy a figyelem azonnal a rablásra terelődjön. Valójában viszont a kulcsmásolatával nyitja ki a bőröndöt és a tengerbe hajítja az értéktelen csomagot. Aztán nyugodtan vár, míg az utolsók között elhagyja a hajót. Természetesen szemüveget visel, hogy eltakarja a szemét és betegnek tettei magát, mivel ki akarja küszöbölni annak kockázatát, hogy esetleg összetalálkozzon Ridgeway-jel. Miután New Yorkban partra szállt, nyomban vissza is tér az első hajóval.

- De kicsoda... melyikük volt tulajdonképpen?

- Az az ember, aki kulcsmásolattal rendelkezett, aki megrendelte a biztonsági zárat, aki nem feküdt nagy betegen, bronhitiszben a vidéki otthonában... enfin, az a bizonyos „közönséges öregúr”, Mr. Shaw. Amint látja, barátom, olykor előfordulnak bűnözők a magasabb körökben is! Óh, de amint látom, meg is érkeztünk. Mademoiselle, sikerrel jártam! Megengedi? Azzal Poirot könnyedén arcon csókolta a meglepett lányt!

Az egyiptomi sír babonája

Számos közös kalandunk közül, melyeken Poirot-val osztottam, a Men-her-Ra király sírjának felfedezését és felnyitását követő gyilkosságsorozat kiderítése volt az egyik legizgalmasabb és legdrámaibb eset.

Nem sokkal azt követően, hogy Lord Carnarvon felfedezte Tutankh-Amen sírját, Sir John Willard, valamint a New York-i Mr. Bleibner, ásatásaik során - melyet Kairótól nem messze, a gizehi piramisok közelében végeztek, váratlanul egy sor sírkamrára bukkantak.

Felfedezésük élénk érdeklődést keltett a tudományos világban. Úgy vélték, hogy a sír Men-her-Raé lehet, aki a Nyolcadik Dinasztia egyik kevésbé ismert királya volt, az Óbirodalom lassú hanyatlása idején. Mivel Egyiptom történelmének ezen korszaka még nemigen került feltárássra, így nem csoda, ha a felfedezésről kimerítő részletességgel számolt be a világsajtó.

Hamarosan azonban olyan esemény történt, ami még a laikusnak számító közvéleményt is magával ragadta. Sir John Willard ugyanis meghalt egy váratlan szívroham következtében.

A szenzációra éhes lapok persze azonnal éltek a lehetőséggel, és felelevenítették az egyiptomi kincsek feltárása során valaha történt összes titokzatos és balszerencsés történetet. Töretlen lelkesedésükben még a British Museum korabeli múmiáját is csatasorba állították.

A Museum ugyan csendesen tiltakozott, de egyúttal élvezte is a nem várt népszerűséget.

Alig két héttel később Mr. Bleibner hunyt el heveny vérmérgezés következtében, majd pár nappal ezután, az egyik unokaöccse agyonlőtte magát New Yorkban. Ettől a pillanattól kezdve Men-her-Ra átka a mindennapi szóbeszéd tárgyává vált, s már-már fetisizáltak az egykori fáraók és az ősi Egyiptom mágikus erejét.

Ekkor történt, hogy Poirot kapott egy rövid üzenetet Lady Willardtól. Az elhunyt archeológus özvegye arra kérte a levelében, hogy keresse fel őt a Kensington Square-en lévő otthonában.

Természetesen magam is elkísértem Poirot-t.

A magas, vézna termetű Lady Willard mély gyászban fogadott bennünket. Megfáradt arcán ott voltak a közelmúlt tragédiájának jól látható nyomai.

- Kedves öntől, hogy ilyen gyorsan felkeresett, monsieur Poirot.

- Állok rendelkezésére, Lady Willard. Beszélni óhajtott velem?

- Tudom, hogy ön nyomozó, ám én nem csupán ilyen értelemben kívánom kikérni a tanácsait. Értesüléseim szerint maga megfelelő képzelőerővel és élettapasztalattal rendelkezik. Főként az érdekelne, hogy mi a véleménye a természetfeletről, monsieur Poirot?

Poirot rövid ideig mérlegelte a választ, alaposan megrágva, hogy mit mondjon. Végül megszólalt:

- Kerüljük el az esetleges félreértést, Lady Willard. Nyilván nem hétköznapi értelemben tette fel az iménti kérdését, hanem személyes oka is volt rá, nemde? Bizonyára a megboldogult férje halálára gondolt.

- Így igaz - ismerte be az özvegy.

- Tehát azt szeretné, hogy vizsgáljam meg a halála körülményeit?

- Azt kívánom, hogy derítse ki, mi az igazság és mi az, ami csak a firkászok agy szüleménye! Három haláleset történt, monsieur Poirot... külön-külön mindegyiknek meg van a maga magyarázata, ám együttesen nem tekinthetjük őket véletlennek. Hiszen valamennyi a sír feltárását követő röpke egy hónap leforgása alatt történt. Lehet, hogy csupán misztikus feltételezés részemről, de valóban megtörténhet, hogy a múlt valamiféle átka sújtott le rájuk, ami a modern tudomány által elképzelhetetlen módon fejti ki működését! Elvégre a három haláleset ténye tagadhatatlan. Ezért félek, Monsieur Poirot, rettenetesen félek. Hiszen ki tudja, lehet, hogy még mindig nincs vége.

- Ki az, aki miatt ennyire aggódik?

- A fiamért. Amikor megérkezett a férjem halálhíre, belebetegedtem. Ezért a fiam - aki éppen akkor érkezett haza Oxfordból - utazott oda. Majd miután hazahozatta a... holttestet, minden könyörgésem és kérésem ellenére visszautazott Egyiptomba. Annyira csodálatba ejtette a munka, hogy a fejébe vette, miszerint az apja helyébe lép, és tovább folytatja az ásatásokat. Lehet, hogy ostoba, hiszékeny asszonymak fog tartani, monsieur Poirot, de akkor is rettegek. Mert mi van akkor, ha még mindig nem nyugodott meg a halott király szelleme? Most nyilván úgy véli, hogy sületlenségeket hordok itt össze...

- Ugyan dehogy, Lady Willard, komolyan nem - vágta rá Poirot sietve. - Magam is hiszek a természetfeletti erőkből, elvégre könnyen lehet, hogy ezek a leghatékonyabbak a világon. Csodálkozva meredtem a barátomra. Soha meg nem fordult volna a fejemben, hogy Poirot babonás. Már pedig a kis ember láthatóan őszinte volt.

- Tehát azt kéri tőlem, hogy védjem meg a fiát? Ezennel megígérem, minden tőlem telhetőt megteszek annak érdekében, hogy megóvjam a veszélytől.

- A természetes veszedelmektől megoltalmazhatja, de vajon mit tehet egy természetfeletti erővel szemben?

- Nézze, Lady Willard, a középkori kódexekből számos módját ismerhetjük a fekete ellemnágiának. Meglehet, hogy az elődeink többet tudtak erről, mint mi, modern emberek az agyonreklámozott tudományunkkal. De most talán tekintsük át a tényeket, hogy könnyebben eligazodjam. Az ön férje mindig is lelkes híve volt az egyiptológiának, ugye?

- Igen, már gyermekkorra óta. A témakör egyik legtekintélyesebb élő szakértőjeként tartották számon.

- Amennyire tudom, Mr. Bleibner viszont többé-kevésbé amatőrnek számított.

- Valóban ez az igazság. Ő dúsgazdag ember volt, így szabadon hódolhatott minden szenvedélyének. A férjem keltette fel az érdeklődését az egyiptológia iránt, ő pedig pénzügyileg járult hozzá az expedíció finanszírozásához.

- Térjünk rá az unokaöcsre! Ő szintén érdekelt az egyiptológia tárgykörében? Netán tagja volt az expedíciónak?

- Nem hinném. Őszintén szólva még a létezéséről sem tudtam, míg nem olvastam a halálhírét az újságokban. Az is kétséges, hogy szorosabb kapcsolatban állt volna Mr. Bleibnerrel, mivel ő sosem tett említést arról, hogy bármiféle rokona lenne.

- Kik tartoztak még az expedícióhoz?

- Nos, ott volt dr. Tosswill, a British Museum egy alacsonyabb beosztású hivatalnoka, aztán Mr. Schneider a New York-i Metropolitan Museum képviselőjében, továbbá egy fiatal titkár, aztán dr. Ames, mint az expedíció orvosa és végül Hasszán, a férjem hűséges bennszülött szolgája.

- Emlékszik még az amerikai titkár nevére?

- Úgy rémlik, hogy Harpernek hívták, de nem vagyok benne egészen biztos. Nem túl régóta volt Mr. Bleibnernél. Egyébként kifejezetten kellemes modorú fiatalember.

- Köszönöm, Lady Willard.

- Amennyiben segíthetek még valamiben...

- Pillanatnyilag semmiben. Nyugodtan bízva csak rám az ügyet, minden tőlem telhető megteszek azért, hogy megvédjem a fiát.

Poirot szavai nem érték el a kívánt hatást. Lady Willard ahelyett, hogy megnyugodott volna, összerázkódott. Barátommal együtt mégis azt reméltük, hogy sikerült némiképp enyhíteni a fiáért érzett anyai aggodalmát.

Mint már említettem, mostanáig még csak nem is gyanítottam, hogy Poirot-t ennyire foglalkoztatják a természetfeletti erők. Hazafelé menet szóba is hoztam a dolgot, amire komoly határozottsággal reagált.

- Bizony, Hastings! Hiszek ezekben a rejtelmekben. Végtére is nem szabad lebecsülni a természetfeletti erőket.

- És most mi a szándéka?

- Toujours pratique, drága Hastingsem! Eh bien, hogy azzal kezdjem, táviratozunk New Yorkba, és igyekszünk minél több részletet megtudni az ifjú Mr. Bleibner halálának körülményeiről.

Feladtuk tehát a táviratot, melyre hamarosan részletes és kimerítő válasz érkezett. Az ifjú Rupert Bleibner éveken át nehéz körülmények között tengette életét. Alkalmi munkákból tartotta fenn magát a tengerparton, adományokból tengődött a déltengeri szigeteken, majd két évvel ezelőtt visszatért New Yorkba, de ott is egyre mélyebbre süllyedt. Számomra az volt a legfeltűnőbb, hogy egy ilyen züllött alak honnan tudott akkora összeget összeszedni, amennyiből elutazhatott Egyiptomba? Állítólag azt mondogatta, hogy: Van ott egy jó cimborám, akinek számíthatok az anyagi jóindulatára. Ám ezek az egyiptomi tervei is megghiúsultak. A nagybátyját hangosan átkozva tért vissza New Yorkba. Azt hajtogatta, hogy a vén zsugori többre tartja a halott, letűnt királyok porladó csontvázát, mint a saját, eleven hús-vér rokonát. Sir John Willard halála éppen az unokaöccs egyiptomi tartózkodása idején következett be. Rupert ismét megmártózott New York léha, züllött életében, aztán hirtelen öngyilkos lett. Hátrahagyott egy búcsúlevelet, melyben érdekes témát fejtegetett. Úgy tűnt, mintha lelkiismeretfurdalási rohamában követte volna el tettét. Leprás számkivetetnek nevezte magát, s azzal zárta levelét, hogy jobb, ha a hozzá hasonló emberek távoznak az élők sorából.

Egy halvány elméletecske kezdett formálódni az agyamban. Ami engem illet, sosem hittem rég elhalt egyiptomi királyok bosszújában. Modern büntényről van itt szó. Tételezzük csak fel, hogy ez a fiatalember a fejébe vette, miszerint leszámol a bácsikájával... például némi mérreg segítségével. Tévedésből azonban Sir John Willard kapja a halálos adagot. Majd amikor a fiatalember visszatér New Yorkba, összeroppan a rémtette súlyától. Ráadásul ekkor jut a fülébe a nagybátyja halálhíre, ami rádöbbeneti, hogy milyen felesleges gyilkosságot követett el. Ezért a gyötrő lelkiismeretfurdalása elől az öngyilkosságba menekül.

Felvázoltam az elméletemet Poirot-nak, aki érdeklődéssel hallgatott végig.

- Határozottan elmés az elképzelése... határozottan elmés. Akár még igaz is lehetne.

Mindössze a sírkamra végzetes hatását nem vette figyelembe.

Megvontam a vállam.

- Még most is abban a hiszemben van, hogy ez van az ügy hátterében?

- Méghozzá olyannyira, mon ami, hogy holnap indulunk Egyiptomba!

- Micsoda?! - kiáltottam meglepetten.

- Jól hallotta - Poirot arcán hősies elszántság tükröződött, majd fájdalmasan felnyögött. - Óh jaj, csak a tenger...! Az az utálatos tenger ne lenne az utunkban!

Elmúlt egy hét. Lábunk belemerült a sivatag arányló homokjába, felettünk pedig a forró nap árasztotta a hőséget. Poirot úgy vánszorgott mellettem, mint a nyomorúság jelképe. A kis ember cseppet sem rajongott az efféle utazásért. Négy napos utunk Marseille-től idáig, egyetlen végtelennek tűnő gyötrődés volt számára. Alexandriában már úgy hagyta el a hajót, mint önmaga árnyéka. Még a közmondásos pedantériájával sem törődött. Amint megérkeztünk Kairóba, nyomban a Mena House Hotelhez hajtottunk, ami ott épült fel, szinte a piramisok árnyékában.

Engem nyomban magával ragadott Egyiptom varázsa. Nem így Poirot-t, aki most is pontosan ugyanúgy öltözködött, mint Londonban. Még egy kis ruhakefét is magával hordott a zsebében, és szüntelen háborút folytatott a sötét ruhájára rakódó porral.

- A cipőm! - siránkozott kétségbeesve. - Látja milyen lett a cipőm, Hastings! A szép patentos, mindig ápolt, csillogó bőrcipőm! De nem elég, hogy kívül belepi ez az átkozott homok, még bele is hatol, és szinte marja a lábamat. A szemem is tele van vele. A hőség pedig megpuhítja és tönkreteszi a bajuszomat.

- Nézze inkább a Szfinxet - sürgettem. - Valósággal kiérezni a belőle áradó, varázslatos titokzatosságot.

Poirot csüggedten pillantott arra.

- Cseppet sem felemelő látvány - jelentette ki. - Láthatja, félig még ezt is betemeti a homok. Ez az átkozott homok!

- Hát aztán, Belgiumban is akad épp elég homok - emlékeztettem barátomat egy Knocke-sur-mer-ben töltött vakációkra, - Gondoljon csak a „Les dunes impeccable”-re, amint az útikönyvek írják.

- Ott csakugyan van homok, de Brüsszelben nincsen - vágta rá Poirot, miközben gondterhelten szemlélte a piramisokat. - Igaz, hogy az alakjukat tekintve szilárd mértani testek, ám az egyenetlen felszínük miatt mégis kellemetlen látványosságok. A pálmákat pedig végképp nem kedvelem. Még csak néni is sorba ültették őket!

Úgy döntöttem, ideje már véget vetni Poirot siránkozásának, ezért azt javasoltam, hogy elindulhatnánk a táborba. Tevéháton kellett odamennünk. Az állatok türelmesen térdelve várták, hogy nyeregbe szálljunk. Néhány festői küllemű suhanc tartotta a kantárjukat, egy páváskodó dragomán irányításával.

Megkísérlem leírni a tevéhátra kapaszkodó Poirot látványát. Hangos nyögdecseléssel és panaszáradattal kezdte, ami csakhamar harsány üvöltözésbe és gesztikulálásba csapott át, aztán fohászkodás következett a Szűz Máriához és a naptár összes szentjeihez, a végén pedig szégyenszemre lekászálódott a dromedárról és egy kis szamár hátán fejezte be az utat. Magam is készséggel elismerem, hogy egy ügető tevéen nem gyerekjáték az utazás az amatőrök számára. Szóval néhány napig elég merev tartással jártam-keltem.

Végre nagy nehezen mégis csak elértünk az ásatás színhelyére. Egy napbarnított, fehér ruhás, trópusi sisakos, ősz szakállú férfi sietett a fogadásunkra.

- Monsieur Poirot és Hastings kapitány? Megkaptuk a táviratukat. Igazán sajnálom, hogy az előzetes tervünkkel ellentétben senki sem várta önöket Kairóban. Egy sajnálatos, nem várt esemény jött közbe.

Poirot elsápadt. A zsebében lévő ruhakefe felé lopakodó keze megmerevedett a levegőben.

- Csak nem egy újabb haláleset? - sóhajtotta.

- De sajnos igen.

- Sir Guy Willard? - kiáltottam.

- Nem, Hastings kapitány. Az amerikai kollégám, Mr. Schneider.

- Mi a halál oka? - tudakolta Poirot.

- Tetanusz.

Kifutott arcomból a vér. Körös-körül mindenütt a gonoszság alattomos, fenyegető légkörét éreztem. Rettenetes gondolat villant az agyamba: lehetséges, hogy én leszek a következő?

- Mon Dieu - dűnyögte Poirot a bajsza alatt. - Ez már számomra is érthetetlen. Mi több, borzasztó. Mondja csak, Monsieur, egészen biztos, hogy tetanusz volt?

- Tudomásom szerint igen. De dr. Ames nyilván többet mondhat erről.

- Na persze, hiszen nem maga az orvos.

- Tosswill a nevem.

Tehát ő volt az az angol szakértő, akit Lady Willard a British Museum alacsonyabb beosztású tisztviselőjeként írt le nekünk. Komoly határozottságával máris sikerült elnyernie a rokonszenvedet.

- Jöjjenek velem - folytatta Tosswill -, odakísérem önöket Sir Guy Willardhoz. Úgy rendelkezett, hogy azonnal értesítsük, amint megérkeztek.

Átvezettek bennünket a táboron, egy jókora sátorhoz.

Tosswill félrehúzta a ponyvát és beléptünk. Három férfi ült odabent.

- Monsieur Poirot és Hastings kapitány megérkezett, Sir Guy - jelentett Tosswill.

A három ember közül a legfiatalabb felugrott és hozzánk sietett, hogy üdvözljön bennünket.

A modorában rejlő hirtelenség az édesanyjára emlékeztetett. Az ő bőrét még nem barnította le annyira a nap, mint a társaiét. Ez a csalóka sápadtság és megfáradt arcvonásai együttesen idősebbnek tüntették fel a huszonkét événél. Tisztán látszott rajta, micsoda súlyos lelki megterhelést kellett elviselnie.

Bemutatta két társát is. Dr. Ames kellemes külsejű, harminc év körüli férfi volt, a halántékán enyhén deresedő hajjal. Míg Mr. Harper, a titkár, karcsú megnyerő modorú fiatalembernek tűnt, jellegzetesen amerikai stílusú, szarukeretes szemüveggel.

Pár percnyi általános témájú beszélgetés után Tosswill távozott Harperrel. Így Sir Guy-jal és dr. Amessel maradtunk a sátorban.

- Kérdezzen csak nyugodtan bármit, Monsieur Poirot - biztatta a barátomat Willard. -

Teljességgel értetlenül állunk szemben ezzel a szörnyű tragédiasorozattal, ennek ellenére bizonyosra vesszük, miszerint nem lehet szó semmi másról, csupán véletlen egybeesésről.

Szemmel látható idegessége azonban szöges ellentétben állt a szavaival. Észrevettem, hogy ez Poirot ügyeimét sem kerülte el, mert éles tekintettel méregette.

- Valóban ennyire szívügyének tekinti ezt a munkát, Sir Guy?

- Természetesen. A történetektől függetlenül az ásatásnak feltétlenül folytatódnia kell. Ezzel mindannyiunknak tisztában kell lennünk.

Poirot dr. Ameshez fordult.

- Ön miként vélekedik erről, monsieur le docteur?

- Nos - kezdte az orvos vontatottan -, én magam sem tudnám feladni.

Poirot a rá jellemző grimaszok egyikével reagált.

- Akkor évidenment, elsősorban azt kell tisztáznunk, hogyan is állunk pillanatnyilag. Mikor halt meg Mr. Schneider?

- Három napja.

- És biztos benne, hogy tetanusz okozta a halálát?

- Holtbiztos.

- Nem állhatott fenn mondjuk egy sztrichninmérgezés esete?

- Nem, monsieur Poirot. Értem, hogy mire akar kilyukadni. De ez egyértelmű esete volt a tetanusznak.

- Nem próbálkozott ellenszérummal?

- De természetesen adtam neki - válaszolta az orvos szárazon. - Minden lehetséges gyógymóddal megpróbálkoztam.

- Itt volt kéznél az ellenszérum?

- Nem, Kairóból kellett hozatnunk.

- Más tetanuszos eset is volt már a táborban?

- Nem, egy sem.

- Abban is biztos, hogy Mr. Bleibner halálát nem tetanusz okozta?

- Határozottan biztos vagyok benne. Megkarcolta a hüvelykujját, a seb elfertőződött, és vérmérgezés lépett fel. Elfogadom, hogy a laikusok számára meglehetősen hasonló a dolog, de kijelenthetem, hogy a két eset teljességgel különböző.

- E szerint már négy halálesetünk van... és valamennyinek más-más oka: egy-egy szívroham, sebfertőzés, öngyilkosság, valamint a tetanusz.

- Pontosan így van, monsieur Poirot.

- Abban is ilyen biztos, hogy semmi sincs, ami összekapcsolhatná ezt a négy esetet?

- Nem egészen értem magát, uram.

- Akkor hadd fogalmazzak világosabban. Tett-e olyasmit ez a négy ember, amivel esetleg megsérthették Men-hur-Ra szellemét?

Az orvos döbbenten meredt Poirot-ra.

- Ezt nem mondhatja komolyan monsieur Poirot. Csak nem dőlt be ennek a babonának?

- Teljességgel lehetetlen - vágta rá ingerülten Willard is.

Poirot azonban nem hagyta magát kihozni a sodrából, türelmesen pislogott zöld macskaszemével.

- Szóval maga nem hisz benne, monsieur le docteur?

- Nem, uram, eszembe sincs hinni benne - jelentette ki az orvos határozottan. - A tudomány szolgálatában állok, ezért csak a tudományos tanokban hiszek.

- Az ókori Egyiptomban talán nem ismerték a tudományt? - tette fel a kérdést Poirot csendesen. Nem várt választ a kérdésre, mégis úgy tűnt, mintha dr. Ames zavarba jött volna egy pillanatra. - Felesleges válaszolnia. Ehelyett most inkább a bennszülött munkások véleményére lennék kíváncsi.

- Nos, azt hiszem - mondta dr. Ames -, hogy amikor a fehér emberek elvesztik a fejüket, akkor a bennszülöttek sem nagyon maradnak le mögöttük. Készséggel elismerem -, hogy amit önöknél mondani szokás -, berezeltek, de nincs rá semmi okuk.

- Ki tudja... - dünnyögte Poirot talányosán.

Sir Guy előrehajolt.

- Ugyan kérem! - kiáltotta méltatlankodva. - Nem adhat hitelt az ilyen képtelenségnek! Aki ilyesmit állít, az semmit sem tud az ókori Egyiptomról.

Válasz gyanánt Poirot a zsebébe nyúlt, és egy régi, ütött-kopott könyvecskét húzott elő. Amint felemelte, elolvastam a címét: „Az egyiptomiak és a kaldeusok mágiája”. Azzal sarkon fordult, és kisietett a sátorból. A doktor leesett állal bámult rám.

- Mi járhat a fejében?

Elmosolyodtam, olyan furcsa volt mástól hallani ezt a Poirot által oly gyakorta használt kifejezést.

- Magam sem tudom - ismertem be. - De alighanem valami tervet kovácsol a gonosz szellem kiűzésére.

Hamarosan elindultam Poirot keresésére. Amikor rátaláltam, éppen élénk beszélgetést folytatott a karcsú fiatalemberrel, a néhai Mr. Bleibner titkárával.

- Nem - mondta éppen Mr. Harper -, én csupán hat hónapja vagyok az expedícióval. De ettől függetlenül meglehetősen jól ismertem Mr. Bleibner ügyeit.

- No és az unokaöcséről mit tudna mondani?

- Egy szép napon felbukkant itt egy egész jóképű fickó. Ami engem illet, sosem láttam azelőtt, de néhányan ismerték... azt hiszem, Ames és Schneider. Az öregúr egyáltalán nem volt elragadtatva a találkozástól. Amolyan kutya-macska barátságának tűnt a kapcsolatuk. - „Egy centet sem kapsz!” - üvöltötte az öregúr.

- „Egy árva centet sem, se most, sem a halálom után! Az életműven folytatására hagyományozom minden vagyonomat. A napokban tárgyaltam róla Mr. Schneiderrel.” - így aztán a fiatal Bleibner nyomban tovább is utazott Kairóba.

- Tökéletesen egészségesnek tűnt akkoriban?

- Az öregúr?

- Dehogy, az ifjabb Bleibner.

- Úgy rémlik, mintha említette volna, hogy valami nincs rendben nála. De aligha lehetett

komoly dolog, különben emlékeznék rá.

- Még egy utolsó kérdés: Mr. Bleibner hagyott hátra végrendeletet?

- Amennyire én tudom, nem.

- Mi a szándéka, Mr. Harper? Továbbra is marad az expedícióval?

- Nem, uram, eszemben sincs. Nyomban utazom New Yorkba, amint itt rendbe teszem a dolgokat. Ha úgy tetszik, nyugodtan ki is nevethet, de én akkor sem leszek ennek az átkozott Men-her-Rának a következő áldozata. Biztosan én is erre a sorsa jutnék, ha itt maradnék.

A fiatalember megtörölgette a verejtékező homlokát.

Poirot elfordult, és kétértelmű mosollyal visszaszólt a válla felett:

- Azért ne tévessze szem elől, hogy New Yorkban is volt már egy áldozata.

- A pokolba! - dörögte Mr. Harper erőltetetten.

- Ez a fiatalember feszült idegállapotban van - állapította meg Poirot eltöprengve. - Méghozzá igen feszült idegállapotban.

Érdeklődve méregettem a barátomat, de a rejtélyes mosolyából semmit sem tudtam kihámozni. Később Sir Guy Willard és dr. Tosswill kíséretében megszemléltek az ásatásokat. A legérdekesebb leleteket már elszállították Kairóba, de így is jócskán akadtak különlegesen, ritka darabok. Nem csodálkoztam már az ifjú Willard lelkesedésén, bár nála is érezhető volt, hogy nem tudja teljesen függetleníteni magát az itt eluralkodott nyomasztó érzést.

Amint beléptünk a számunkra kijelölt sátorba, hogy megtisztálkodjunk vacsora előtt, egy magas, fehér burnuszt viselő sötét alak lépett elénk. Kecses kézmozdulattal arabul köszöntött bennünket. Poirot megszólította:

- Ugye Hasszán vagy, a megboldogult John Willard szolgája?

- Híven szolgáltam az én uramat, Sir Johnt, most pedig a fiát szolgálom hasonlóképpen. -

Aztán közelebb lépve, suttogva folytatta: - Ugye te vagy az a bölcs férfiú, kiről azt mondják, hogy bánni tud a gonosz szellemekkel? Bírd rá kérlek a fiatalabb urat, hogy távozzon el innen! A gonosz ármány itt bujkál a levegőben!

Azzal válasza sem várva, egy újabb hirtelen kézmozdulattal elsietett.

- Gonosz ármány a levegőben - dűnnyögte Poirot. - Bizony magam is érzek valami ilyesmit.

Nem valami vidám hangulatban fogyasztottuk el a vacsoránkat. Dr. Tosswill próbált felderíteni bennünket azzal, hogy hosszas előadást rögtönzött az egyiptomi régiségekről. Már éppen készülődni kezdtünk, hogy pihenni térjünk, amikor Sir Guy megragadta Poirot karját és előremutatott. Egy sötét alak mozgott a sátrak között, de nem volt emberi formája. Tisztán kivehettük a kutyafejű alakot, amelyet a sir falába láttunk bevésve.

A szívem csaknem kiugrott a helyéről a kísérteties látványtól.

- Monsieur Dieu! - mormogta Poirot, miközben vadul hánytá magára a keresztet. - Ez a sakálfejű Anubis, az eltávozott lelkek istene!

- Valaki gúnyt űz belőlünk! - kiáltotta dr. Tosswill és méltatlankodva felpattant.

- A maga sátrába ment be, Harper - mormogta Sir Guy holtsapadt arccal.

- Tévedés - mondta Poirot. - Dr. Ames sátrába. A doktor hitetlenkedve meredt rá, majd dr. Tosswill szavait visszhangozva felkiáltott:

- Valaki gúnyt űz belőlünk! Nyomás, kapjuk el a fickót!

Felpattant és a sötét jelenség után vetette magát. Én persze követtem, de mindhiába keresgéltek, mert egy lelket sem találtunk, aki arra kóborolt volna. Zavartan tértünk vissza. Poirot szokatlan tevékenység közepette találtuk, amit láthatóan saját épségének megóvása érdekében tett. Különféle ábrákat és jeleket rajzolt a sátrunk köré a homokba. Többhelyütt is felfedeztem az ötágú csillag, illetve a pentagon rajzolatát. Szokásához híven rögtönzött előadást is tartott a boszorkányságáról és a mágiáról. Elmagyarázta, hogy a fehér mágia szemben áll a feketével, aztán hivatkozott a „Kára” és a „Halottak könyvére”.

Dr. Tosswillből heves ellenkezést váltott ki a viselkedésével, és valósággal fuldoklott a méregtől, amikor félrehúzott.

- Ez az egész ostobaság - fakadt ki - Összehord itt egy csomó sületlenséget. Ez az ember csaló. Még arra sem képes, hogy elkülönítse a középkori természetfelettséget és az ősi Egyiptom hitvilágát. Soha életemben nem találkoztam még senkivel, aki így összezagyalta

volna hitet a babonás hiedelemmel.

Minden igyekezetemet latba kellett vetnem, hogy lecsillapítsam a felháborodott szakértőt.

Mire újra csatlakoztam Poirot-hoz a sátorban, az én kis barátom vidáman mosolygott.

- Most már semmi akadályja annak, hogy nyugovóra térjünk - jelentette ki leplezetlen elégedettséggel. - Rám fér egy kis szunyókálás. Szörnyen szaggat a fejem. Milyen jól esne most egy finom herbatea!

Kívánsága hamarabb teljesült, mint várta. A sátor bejárata lebbent, és Hasszán jelent meg, kezében egy gőzölgő csészével, amit odakínált Poirot-nak. Mint kiderült, valóban herbatea volt, pontosan az a főzet, amit Poirot annyira kedvelt. Hálálkodva köszönte meg a kedvességét, én viszont a magam részéről elhárítottam, hogy engem is megvendégeljen egy adaggal. Miután újra magunkra maradtunk, levetkőztem és kiálltam a sátor elé egy kis levegőt szívni. Közben a végtelen sivatagot bámultam.

- Csodálatos hely - lelkeztem hangosan -, és csodálatos foglalkozás. Szinte átéreztem a varázsát. A sivatagi élet, s egy letűnt civilizáció megismerése. Ezt a hatást magának is éreznie kell, Poirot.

Mivel nem kaptam választ, némi ingerültséggel fordultam feléje. De minden dühöm nyomban elpárologott és aggodalomná változott. Poirot ugyanis hanyatt feküdt a durva priccsen, a teste vonaglott, és szörnyű görcsök torzították el az arcát. Mellette ott hevert az üres csésze.

Odaugrottam hozzá, aztán kiszaladtam és meg sem álltam dr. Ames sátráig.

- Doktor Ames! - kiáltottam - Jöjjön azonnal!

- Mi baj? - tudakolta a pizsamában megjelenő orvos.

- A barátom! Rosszul van! Haldoklik! A herbatea! Nem engedhetjük, hogy Hasszán elhagyja a tábor! Az orvos villámgyorsan a sátrunkhoz rohant.

- Különös - kiáltotta dr. Ames. - Valami görcsös rohamnak tűnik... vagy... mit is mondott, mit ivott? - Felemelte az üres csészét.

- Csakhogy eszembe sem volt meginni! - szólalt meg egy nyugodt hang.

Meglepetten fordultunk meg. Poirot mosolyogva ült az ágyon.

- De nem ám - folytatta csendesen. - Nem ittam meg. Miközben az én Hastings barátom a táj szépségeit ecsetelte, kihasználtam a lehetőséget és szépen beleöntöttem - de nem ám a torkomba -, hanem egy kis üvegbe. Ez az üveg pedig hamarosan egy kémiai analitikus kezébe kerül. - Az orvos egy hirtelen mozdulattal reagált, de Poirot leintette. - Ne próbálkozzon!... Ön van olyan értelmes, hogy megértse, itt már semmi értelme az erőszaknak. Míg Hastings magáért sietett, bőven volt időm biztonságos helyre tenni az üveget. Ah, Hastings, gyorsan, kapja el!

Én azonban sajnos félreértettem Poirot izgalmát. Hogy a barátomat mentsem, középük vettem magam. Az orvos gyors mozdulatának azonban egészen más volt a célja. Szájához emelte a kezét, és a levegőt keserűmandula szaga töltötte meg. Dr. Ames előretántorodott és összeesett.

- Újabb áldozat - mondta Poirot komoran. - De ez már az utolsó. Végtére is talán így a legjobb. Három ember halála terheli a lelkiismeretét...

- Dr. Ames?! - kiáltottam döbbenetben. - Azt hittem, valami okkult hatásának tulajdonítja az egészet!

- Félreértett, Hastings. Én mindössze azt állítottam, hogy a babonáság és a természetfeletti hiedelmek félelmetes erejében hiszek. Mert ha egyszer belerögződik a köztudatba, hogy egy sorozatos halálesetért a természetfeletti erők a felelősek, akkor akár fényes nappal leszúrhatnak egy embert, mégis a rögződött módon fogják megítélni, annyira mélyen beleivódott az emberiségbe a természetfelettitől való rettegés. Első pillanattól kezdve sejtettem, hogy valaki ezt a félelmet igyekszik a maga hasznára fordítani. Úgy vélem, hogy Sir John Willard halála adta neki az ötletet. Mert már akkor hatalmas méreteket öltöttek a természetfeletti iránt érzések. Tudomásom szerint Sir John halálából senkinek sem származhatott különösebb haszna. Mr. Bleibner esetében azonban egészen más a helyzet. Hiszen ő rendkívüli gazdag ember volt. A New Yorkból kapott információ több fontos adatot tartalmazott. Kezdjük azzal, miszerint az ifjú Bleibner azt híresztelte, hogy Egyiptomban van

egy barátja, akitől kölcsön kérhet. Nyilván mindenki a nagybácsikájára gondolt, számomra azonban úgy tűnt, hogy ez esetben aligha hallgatja el a barát személyét, hanem nyíltan kimondja. Szerintem tehát inkább valami cimborájára utalhatott. Egy másik dolog: nagy nehezen sikerült összekaparnia a pénzt az Egyiptomi utazáshoz, és bár a nagybátyja egy centet sem volt hajlandó adni neki, ennek dacára mégis ki tudta fizetni a visszautat is New Yorkba. Ebből következik, hogy valaki mégis csak kölcsönzött neki.

- Ebből még nem sok mindenre lehet következtetni - vettem ellen.

- Van itt még több is, Hastings. Gyakorta előfordul, hogy egy metaforikusán használt kifejezést szó szerint értelmezzek. Ebben az esetben az ellenkezője történt: szó szerint használt szavakat néztek képletes értelemben. Pedig az ifjú Bleibner elég világosan leírta: - Leprás vagyok - De senki sem értette meg, hogy ezért lett öngyilkos, mert azt hitte, megkapta a félelmetes kórt, a leprát.

- Micsoda? - kiáltottam fel a döbbenettől.

- Egy ördögi agy zseniális ötlete volt ez. Az ifjú Bleibner valami jelentéktelen bőrbetegségben szenvedett. Hiszen - ne feledjük - a déltengeri szigeteken élt, ahol ez a betegség elég gyakorinak számít. De mivel Ames régi barátja volt, ráadásul közismert orvos, álmában sem mert volna kételkedni a diagnózisban. Ideérkezésünk pillanatában még megoszlott a gyanakvásom Harper és dr. Ames között, de csakhamar rájöttem, kizárólag a doktor követhette el és tarthatta titokban a bűntényeket. Harperről kiderítettem, hogy már régebről is ismerte az ifjú Bleibnert. Meggyőződésem, hogy az utóbbi az orvos javára végrendelezett, ő pedig felismerte az óriási lehetőséget, és habozás nélkül élt is vele. Mr. Bleibner, nem volt nehéz dolga megfertőzni a végzetes baktériummal. Az unokaöccs pedig a barátja által közölt félelmetes hírtől elkeseredve öngyilkosságot követett el. Nem tudjuk, mi volt a szándéka Mr. Bleibnernek a vagyonával, hiszen nem hagyott hátra végrendeletet. És itt a dolog lényege: Az unokaöccs örökölte volna a vagyonát, tőle pedig a doktor.

- És Mr. Schneider halála hogyan illeszkedik ebbe a mozaikba?

- Az ő esetében nem lehetünk biztosak. De ne feledje, hogy ő is ismerte az ifjú Bleibnert. Előfordulhat, hogy gyanított valamit, vagy a doktor ismét arra gondolt, hogy egy újabb, motiválatlan, értelmetlennek tűnő haláleset csak megerősíti a természetfeletti hiedelmeket. De feltárok még egy érdekes lélektani tényezőt, Hastings: A gyilkosok mindig heves vágyat éreznek az iránt, hogy megismételjék sikeres bűntettüket. Valósággal eluralkodik rajtuk ez a mánia. Ezért féltettein annyira az ifjú Willardot. Az este látott Anubis alak nem volt más mint Hasszán, aki az én utasításomra öltözött be így. Kíváncsi voltam, rá tudok-e ijeszteni a doktorra. De nála többre volt szükség, mint egy ilyen természetfeletti hókuszpókuszra. Tisztán látszott, hogy az okkult tudományokba vetett állítólagos hitem sem vezette félre teljes mértékben. Szóval nem lehetett becsapni a neki rendezett kutyafejű komédiával. Én viszont gyanítottam, hogy én leszek a következő kiszemelt áldozata. Ebből is láthatja, miszerint a lamer maudite, a borzalmas hőség és a szörnyen idegesítő homoktenger dacára, a szürke kis agysejtécskéim zavartalanul működtek.

Amint az a későbbiekben beigazolódott, Poirot következtetései helyesnek bizonyultak. Az ifjú Bleibner néhány évvel korábban, egy részegen átmulatott éjszaka hevében tréfás, de törvényes végrendeletet készített: „*Cigaretatárcámat, amit mindig annyira megcsodált, valamint minden más vagyonomat, mellyel halálomkor rendelkezem, jó barátom, Róbert Ames örökölje, hálából azért, mert egyszer megmentett a vízbe fulladástól.*”

Annak idején alaposan felfűjták ezt az esetet. De még mostanában is sokszor úgy került szóba a Men-her-Ra sírboltjával kapcsolatos rejtélyes halálsorozat, mint a rég meghalt király diadalmas bosszújának bizonyítéka a sírját megszenteltelenítők felett... Nekem azonban Poirot ékesen bebizonyította, hogy mindez nem más, mint tévhit, ami teljességgel szemben áll az ókori Egyiptom hit- és gondolatvilágával.

Ékszerrablás a Grand Metropolitanben

- Poirot - mondtam - igazán ráférne magára egy kis levegőváltozás.

- Úgy gondolja, mon ami?

- Biztos vagyok benne.

- Ah-ha! - mondta a barátom somolyogva. - Eszerint már el is rendezett mindent előre?

- Nos, velem tart?

- Hová megyünk?

- Brightonba. Igazság szerint az egyik City-beli barátom összeállított egy kellemes programot... meg aztán van némi pénzecském, aminek a fenekére akarok verni, amit mondani szokás. Úgy véltem, jót tenne nekünk egy hétvége a Grand Metropolitanben.

- Hálásan és köszönettel elfogadom a meghívását. Jó szíve van, hogy gondol egy ilyen öregemberre. Már pedig a jó szív néha még a szürke agysejtecskékénél is többet ér. Bizony, bizony, nem árt ezt figyelembe venni, hiszen gyakorta kerülök olyan veszélybe, hogy megfeledekzem erről a fontos szemponttól.

Nem tetszett túlzottan ez a kijelentése. Ugyanakkor kétségtelen, hogy Poirot néha hajlamos rá, hogy alábecsülje a szellemi képességeimet. Öröme azonban oly nyilvánvaló volt, hogy emiatt megfeledektem a felháborodásomról.

- Akkor minden rendben is volna - vágtam rá sietősen. Szombaton este már a Grand Metropolitanben vacsoráztunk, népes vidám társaság közepette. Úgy tűnt, mintha az egész világ elitje Brightonba gyülekezett volna feleségestől. Csodálatosabbnál csodálatosabb toalettek és ékszerek - melyeket sokszor inkább a mutogatás kedvéért viseltek, mint jó ízlésből.

- Nahát, ez aztán a látványosság! - dűnnyögte Poirot. - Íme a pénzimádók házatája, ugye, Hastings?

- Így is lehet mondani - válaszoltam. - De bízzunk benne, hogy nem fertőzött meg még mindannyiunkat a pénzsóvárgás.

Poirot higgadtan pillantott körbe.

- Ennyi rengeteg ékszer látványa óhatatlanul felébreszti bennem a gondolatot, hogy talán inkább a bűnözésre kellett volna adnom a fejem, mint a kiderítésére. Micsoda fantasztikus alkalom ez egy ügyes tolvaj számára! Nézze például Hastings azt a molett nőt, ott az oszlop mellett. Amint maga mondaná, valósággal elborítják az ékszerek.

Követtem a tekintetét.

- Nahát! - kiáltottam fel önkéntelenül. - Hiszen ez Mrs. Opalsen.

- Ismeri talán?

- Csak felületesen. A férje dúsgazdag tőzsdeügynök, aki a közelmúltbéli olajáremelésen sokszorozta meg a vagyonát.

Vacsora után a társalgóban összefutottunk Opalsenék-vel, én pedig élve az alkalommal, bemutattam nekik Poirot-t. Néhány pillanatnyi csevegést követően együtt fogyasztottuk el a kávé.

Poirot valóságos dicshimnuszt zengett a hölgy tekintélyes kebleit díszítő ékkövekről, amitől az nyomban felvillanyozódott.

- Ez a legkedvesebb hobbim, Mr. Poirot. Egyszerűen imádom az ékszereket. Ed persze tisztában van ezzel a gyengémmel, így valahányszor csak kedvezően végződnek a befektetései, mindig meglep valami szép újdonsággal. Magát is érdeklik a drágakövek?

- Valamikor elég sokat foglalkoztam velük, madame. A foglalkozásomnak köszönhetően kapcsolatba kerültem a világ néhány páratlanul híres ékszerével.

Poirot rendületlenül folytatta az egyik uralkodóház történelmi ékszereivel kapcsolatos történetét, természetesen diszkrét álneveket használva. Mrs. Opalsen pedig visszafojtott lélegzettel hallgatta.

- Csodálatos - rebegte az asszony, amikor Poirot befejezte. - Olyan, akár egy színjáték! Tudja,

az én birtokomban is található néhány igazgyöngy, amelyeknek megvan a saját történelmük. Azt hiszem, belőlük készült a világ egyik legszebb nyaklánc... oly gyönyörűségesek és oly egyformák ezek a gyöngyök, ráadásul a színük is tökéletes. Ha akarja, szívesen felszaladok érte és lehozom!

- Oh, madame - tiltakozott Poirot -, nagyon kedves. De kérem, miattam ne fárassza magát!

- Oh, annyira szeretném megmutatni maguknak!

A telt keblű dáma merev testtartással odatotyogott a lifthez. Férje, aki közben velem társalgott, kérdő pillantást vetett Poirot-ra.

- A madame, az ön felesége volt, oly kedves, és ragaszkodott hozzá, hogy megmutassa a gyöngysorát - adta meg a magyarázatot Poirot.

- Ja, a gyöngysor! - mosolygott elégedetten Opalsen. - Nos, azt valóban érdemes megnézni. Jókora összeget fizettem érte. Persze a pénz nem számít, hiszen bármikor előteremték annyit, amibe került... akár még többet is. Megtehetem, ha az üzlet továbbra is így megy, mint jelenleg. Bár pillanatnyilag rendkívül kevés a pénz a Cityben, amit ennek az átkozott E.P.D.-nek köszönhetünk. - Tovább mérgeződött, olyan pénzügyi és üzleti kifejezéseket használva, amit képtelen voltam követni.

Egy kis küldöncfiú szakította félbe, aki odalépett hozzá és a fülébe súgott valamit.

- Tessék? Micsoda? Máris megyek. De nem lett rosszul, ugye? Elnézésüket kell kérnem, uraim.

Hirtelen faképnél hagyott bennünket. Poirot hátradőlt és rágyújtott egy karcsú, orosz szivarkára. Ezután aprólékos gondossággal sorba rendezgette az üres kávéscsészéket, majd elégedetten szemlélte az eredményt.

Múltak a percek, de Opalsenék csak nem tértek vissza.

- Elég különös - jegyeztem meg végül. - Kíváncsi lennék rá, hogy meddig váratnak bennünket.

Poirot elmélyülten figyelte a felszálló füstkarikákat, majd töprengő ábrázattal megjegyezte.

- Nem fognak visszajönni.

- Miért?

- Mert valami történt, barátom.

- De mi történhetett? És honnan tudja? - tudakoltam kíváncsian. Poirot elmosolyodott.

- Onnan, hogy röviddel ezelőtt az igazgató kirohant az irodájából és felsietett az emeletre.

Láthatóan nagyon izgatott volt. A liftesfiú azzal a küldöncfiúval beszélget, aki az imént elszólította tőlünk Opalsent. A lift hívócsengője már háromszor is megszólalt, de a kezelőfiú rá sem hederít. Harmadszor pedig még a pincérek is figyelmetlenek, már pedig egy pincér figyelmét elvonni... - Poirot fejcsóválva kimondta a végső szentenciát: - Bizonyára rendkívüli fontosságú lehet az ügy. Ah, úgy van, amint gondoltam! Már itt is van a rendőrség.

Két férfi lépett be a szálloda főbejáratán... az egyik egyenruhában, a másik civilben. A küldöncfiúval váltottak néhány szót, aki azonnal felkísérte őket. Pár perccel később ugyanaz a fiú sietett le a lépcsőn és ezúttal egyenesen felénk igyekezett. - Mr. Opalsen elnézésüket kéri, és azt üzeni, ha nincs ellenükre, legyenek szívesek feljönni.

Poirot nyomban talpra szökött. Az ember azt mondhatná, hogy már várta a hívást. A magam részéről nem kevésbé lelkesen követtem.

Opalsenék lakosztálya az első emeleten volt. A küldöncfiú kopogtatott az ajtón, majd visszavonult és mi válaszoltunk a kérdésre. - Jöjjenek be! - Különös látvány tárult a szemünk elé Mrs. Opalsen hálószobájában a helyiség közepén egy karosszékbe hátradőlve hevert maga a lady, és keservesen zokogott. Valóban furcsán festett az arcát borító vastag púderrétegbe mély barázdákat szántó könnyeivel. Mr. Opalsen feldúltan rótt a szobát fel és alá. A két rendőrtisztviselő a helyiség közepén álldogált, egyikük jegyzetfüzetet szorongatott a markában.

A kandalló mellett halálra rémült szállodai szobalány remegett, a szoba túlsó felében pedig egy francia hölgy állt, nyilván Mrs. Opalsen társalkodónője. Olyan heveséggel zokogott és tördelte a kezét, ami vetekedett az úrnőjével.

Ebbe a zürzavaros helyzetbe toppant be Poirot rendezetten és mosolyogva. Mrs. Opalsen

tekintélyes tömegét meghazudtoló energiával pattant fel a székről és ugrott rögtön a barátom felé.

- Na végre! Felőlem Ed mondogathatsz, amit csak akarsz, én akkor is a szerencsében hiszek. A sors rendelése volt, hogy ma este itt találkozam önnel, Mr. Poirot, és úgy érzem, ha maga nem képes visszaszerezni a gyöngysoromat, akkor senki sem.

- Nagyon kérem, madame, nyugodjon meg! - Poirot megnyugtatóan pacskolgatta az asszony kezét. - Bátorság! Minden rendben lesz. Csak bízson Hercule Poirot segítségében!

Mr. Opalsen a rendőrfelügyelőhöz fordult.

- Remélem... khm... nem lesz kifogásuk az ellen, ha ezt az urat is bevonjuk az ügybe?

- Egyáltalán nincs, uram - válaszolta hivatalos hangon, de teljes közönnyel a férfi. - De most, hogy a lady már valamivel jobban érzi magát, talán elmondhatná, hogy mi is történt valójában.

Mrs. Opalsen letörten meredt Poirot-ra, aki gondosan visszavezette a székéhez. - Foglaljon csak helyet, madame, és idézze fel szépen a történeteket! Az a lényeg, hogy ne izgassa fel magát.

Miután úgy ahogy sikerült lecsillapítani, Mrs. Opalsen óvatosan felszárította a könnyeit és elkezdte.

- Vacsora után feljöttem, mert le akartam vinni a gyöngysoromat, hogy Mr. Poirot megnézhesse. A szállodai szobalány és Celestine itt volt a szobában, mint általában szokásos...

- Elnézést a közbeszólásért, madame, de mit ért azalatt, hogy szokásos?

Mrs. Opalsen elmagyarázta:

- Szigorú utasításom, hogy senki sem léphet ebbe a szobába, csakis akkor, ha Celestine, a társalkodónőm is itt van. A szállodai szobalány reggel Celestine jelenlétében teszi rendbe a szobát, az esti ágyazás is ilyen körülmények között történik. A társalkodónőm nélkül nem tartózkodhat a szobában.

- Nos, mint már említettem - folytatta Mrs. Opalsen -, feljöttem, és odamentem a fiókhöz -, rámutatott az öltözőasztalka jobb alsó fiókjára. - Elővettem az ékszeres dobozomat és kinyitottam. Pontosan úgy nézett ki, mint mindig... csak hogy a gyöngysor nem volt benne! A felügyelő szorgosan jegyzetelte füzetébe a hallottakat. - Mikor látta utoljára a gyöngysort? - érdeklődött.

- Amikor lementem vacsorázni, még megvolt.

- Bizonyos benne?

- Egészen biztos. Nem tudtam eldönteni, hogy a gyöngyöt viseljem, vagy a másikat. Végül a smaragd nyakék mellett döntöttem, és a gyöngyöt visszatettem az ékszerdobozba.

- Ki zárta be a kazettát?

- Saját magam, íme itt a kulcsa, amit egy láncon hordok a nyakamon. - Miközben beszélt, megmutatta a kulcsot.

A felügyelő megvizsgálta, aztán vállat vont.

- Nem nehéz ügy. A tolvajnak bizonyára volt hozzá egy másolata. A zár meglehetősen egyszerűnek tűnik. Mit csinált azután, hogy bezárta az ékszeres kazettát?

- Visszatettem az alsó fiókba, ahol mindig is tartani szoktam.

- Magát a fiókot nem zárta be?

- Nem, azt soha sem zártam be. Mivel a társalkodónőm ittmaradt a szobában, amíg fel nem jövök, így nincs rá szükség.

A felügyelő arca elkomorult.

- E szerint a helyzet úgy fest, hogy az ékszerek még itt voltak, amikor ön lement vacsorázni, a társalkodónője pedig azóta nem hagyta el a helyiséget?

Úgy tűnt, hogy Celestine csak most döbbsen rá szörnyű helyzetére, mert egy átható sikoltással Poirot lábaihoz vetette magát és összefüggéstelen francia szóáradatban tört ki. Micsoda rosszindulatú rágalom! Csak úgy meggyanúsítják, hogy kirabolta a Madame-ot! Nem csoda, ha a rendőrség híres a mérhetetlen ostobaságáról! De a monsieur, aki francia...

- Belga - vetette közbe Poirot, Celestine azonban mit sem törődött a helyesbítéssel.

A monsieur nem tűrheti, hogy őt ilyen koholt váddal illessék. Miközben ezt a rosszhírű szobalányt háborítatlanul elengedik. Ő a maga részéről soha sem kedvelte... egy erőszakos, vörös képű nőszemély... lerí róla, hogy született tolvaj. Hiszen már az első pillanattól kezdve mondogatja, hogy nem becsületes. Rajta tartotta a szemét akkor is, amikor rendbe rakta a Madame szobáját. Motozzák csak meg ezek az idióta rendőrök, és ő bizony nagyon meglepődne, ha nem találnák meg nála a Madame gyöngysorát.

Bár Celestine sokat mondó taglejtésekkel kísért, gyorsan pergő szóáradata francia nyelven hangzott el, a szállodai szobalány - legalábbis részben - megértette. Az arca pulykavörössé vált a méregtől, és ellentmondást nem tűrően átvette a szót.

- Ez a külföldi perszóna hazudik, ha azt állítja, hogy én vettem el a gyöngysort! - jelentette ki dühtől szikrázva. - Hiszen még csak nem is láttam!

- Motozzák meg! - sikoltotta a másik. - Majd meglátják, hogy ott van nála!

- Micsoda hazug nőszemély! - őrjöngött a szállodai szobalány, és fenyegetően elindult a társalkodónő felé. - Ő lopta el, és rám akarná kenni! Ugyan mikor tettem volna? Hiszen csak három percet töltöttem itt a szobában, aztán már jött is fel a lady. Ő viszont itt üldögélt egész idő alatt, mint mindig, akár egy egerésző macska.

A felügyelő kérdő pillantást vetett Celestine-re.

- Igaz ez? Valóban nem hagyta el a szobát egy pillanatra sem?

- Tényleg itt voltam végig - ismerte el Celestine kelleetlenül -, viszont kétszer is átmentem a szobámba azon az ajtón át. Először áthoztam egy gombolyag fonalat, másodszer pedig az ollómért. Biztosan akkor csente el.

- Ugyan már, egy percig sem volt távol - vágta rá a szállodai szobalány dühösen. - Csak rohangu ki-be. Semmi akadályát nem látom a rendőri motozásnak. Nekem nincs mitől tartanom.

Ebben a pillanatban kopogtattak az ajtón. A felügyelő kinyitotta, és az arca felderült, amikor meglátta, hogy ki áll a küszöbön.

- Na végre! - kiáltotta. - Éppen ideje. Tudják, idehívtam az egyik motozónőnket, és már meg is érkezett. Most tehát, ha nem haragszik, szíveskedjen átfáradni a szomszéd szobába.

A szobalányra nézett, aki büszke fejtartással lépte át a küszöböt, nyomába a motozónővel.

A francia társalkodónő zokogva roskadt egy székre. Poirot alaposan körülnézett a hálószobában, melynek főbb részleteit az alábbi vázlat segítségével igyekszem érthetőbbé tenni.

- Hová vezet ez az ajtó? - tudakolta Poirot, az ablaknál lévő ajtó felé intve a fejével.

- Úgy gondolom, hogy a szomszédos lakosztályba - válaszolta a felügyelő. - És ami azt illeti, erről az oldalról van bereteszelve.

Poirot odasétált, elhúzta a tolózárát, és megpróbálta kinyitni az ajtót.

- Hasonlóképpen el van reteszelve a másik oldalon is - jegyezte meg. - Úgy tűnik, hogy ezt a lehetőséget kizárhatjuk.

Odalépett az ablakokhoz, és egymásután megvizsgálta valamennyit.

- Itt ugyancsak... semmi. Még csak egy erkély sincs.

- De még ha volna is - mondta a felügyelő türelmetlenül - nem látom be, mit változtatna a helyzeten, ha egyszer a lány nem hagyta el a szobát.

- Évidemment - folytatta Poirot zavartalanul. - Mivel a madmoiselle biztosra veszi, hogy nem hagyta el a szobát...

Mondatát a szállodai szobalány és a motozónő megjelenése szakította félbe.

- Semmi - közölte lakonikusan az utóbbi.

- Nem is lehetett más - vágta rá a szobalány hevesen. - Ez a francia néember szégyellned magát, amiért így belegázol egy tisztességes lány becsületébe!

- Rendben van lányom, menjen csak - mondta a felügyelő. - így már senki sem gyanúsíthatja

magát. Elmeget és folytathatja a munkáját.

A szobalány vonakodva indult kifelé.

- De remélem, őt is megmotozzák! - kiáltotta Celestine-re mutatva.

- Persze, persze. - A felügyelő becsukta mögötte az ajtót és elfordította a kulcsot.

Ezúttal Celestine követte a motozónót a kisebbik szobába.

Néhány perc múltán visszatértek. Nála sem találtak semmit sem.

A felügyelő arca elkomorodott.

- Attól tartok, ennek ellenére meg kell kérnem, hogy jöjjön velem, miss - Mrs. Opalsen felé fordulva folytatta. - Sajnálom, madame, de minden körülmény erre utal. Hiszen ha társalkodónője nem rejtette el magán, akkor csak a szobában dughatta el valahol.

Celestine éles sikolyt hallatott, és újra Poirot karjába kapaszkodott oltalmat remélve. Az pedig előrehajolt, és a lány fülébe súgott valamit. A lány kételkedve pillantott fel rá.

- Si, si, monsieur enfant... legyen egészen nyugodt. Jobban teszi, ha most nem ellenkezik. -

Aztán a felügyelőhöz fordult. - Megengedne egy apró kísérletet, monsieur? Csupán a saját megnyugtatásomra.

- Attól függ, hogy mi lenne az - válaszolta kurtán a felügyelő.

Poirot ismét Celestine-hez intézte szavait.

- Az imént azt mondta, hogy egy gombolyag fonalért ment át a szobájába. Hol is volt az tulajdonképpen?

- A fiókosszekrény tetején, monsieur.

- Hát az olló?

- Az is.

- Nem okozna nagy fáradságot, ha megkérném, mademoiselle, hogy ismétlje meg ezt a két folyamatot? Tehát azt állítja, hogy itt ült a munkájával, ugye?

Celestine leült, aztán Poirot jelére felállt, átsietett a szomszédos szobába, felvett egy tárgyat a fiókosszekrényről és visszatért.

Poirot megosztotta figyelmét a lány tevékenysége és a tenyerében tartott zsebóra között.

- Ha lenne szíves, mademoiselle, megismételné még egyszer?

A cselekménysor megismétlését követően barátom néhány sort írt a jegyzetfüzetébe, aztán visszacsúszította óráját a zsebébe.

- Köszönöm a kedvességét, mademoiselle! És önnek is monsieur - mondta meghajolva a felügyelő felé.

Úgy tűnt, hogy a felügyelő remekül szórakozik a barátom túlzott udvariaskodásán. Celestine viszont patakozó könnyekkel a szemében távozott a motozónó és a civilruhás detektív kíséretében.

Ezt követően a felügyelő röviden elnézést kért Mrs. Opalsentől, majd hozzálátott, hogy módszeresen feldúlja a lakosztályt. Kihúzta a fiókokat, kinyitotta a szekrényeket, felforgatta az ágyat, még a padlót is végigkopogtatta. Mr. Opalsen szkeptikusan figyelte az igyekezetét.

- Valóban azt reméli, hogy megtalálja?

- Igen, uram. Okkal teszem. Hiszen a tolvajnak nem volt rá ideje, hogy elvigye. Az a tény, hogy a lady oly gyorsan felfedezte a rablást, felborította a tervét, így nem jutott rá elég ideje. A két nő közül az egyik elrejtette valahová, és nem tartom valószínűnek, hogy a szállodai szobalány tette volna.

- Szerintem viszont ez több, mint valószínűtlen... mi több lehetetlen! - jegyezte meg Poirot csendesen.

- Hogyan? - meredt rá a felügyelő. Poirot szerényen mosolygott.

- Nyomban megbizonyítom az állításomat. Hastings, kedves barátom, fogja csak az órámat... de óvatosan! Családi örökség. Épp az imént mértem meg vele a Mademoiselle távollétének idejét... első ízben tizenkét másodpercig volt távol, másodszor pedig tizenötig. Most tehát figyeljen! Madame, lesz olyan kedves és ideadja az ékszeres kazetta kulcsát. Köszönöm. Hastings barátom pedig lesz olyan szíves és méri az időt... Most!

- Rajta! - kiáltottam.

Poirot szinte hihetetlen gyorsasággal kirántotta az öltözőasztal fiókját, az ékszerdoboz zárjába

illesztette a kulcsot, kinyitotta, kiválasztott belőle egy ékszer, majd becsukta és bezárta a kazettát. Visszatette a fiókba, amit aztán a helyére tolt. Az egész villámgyors mozdulatokkal hajtotta végre.

- Nos, mon ami? - kérdezte kifulladás.

- Negyvenhat másodperc - válaszoltam.

- Értik már? - körülnézett. - A szobalánynak semmiképpen sem lett volna elegendő ideje arra, hogy kivegye a nyakláncot, még kevésbé arra, hogy el is rejtse.

- Akkor marad a francia társalkodónő - jelentette ki a felügyelő elégedetten, és máris hozzálátott a kutatás folytatásához, amit a lány szobájára is kiterjesztett.

Poirot összeráncolt homlokkal töprengett. Aztán egy váratlan kérdést intézett Mr. Opalsenhez:

- Ez a bizonyos nyaklánc... minden kétséget kizáróan biztosítva volt?

Mr. Opalsen kissé meglepettnek tűnt a kérdés hallatán.

- Természetes - válaszolta bizonytalanul -, biztosítva van.

- De hát mit számít ez? - tört ki Mrs. Opalsenből újra a zokogás. - Én a nyakláncomat akarom visszakapni. Egyedülálló különlegesség volt. Nincs az a pénz, ami pótolhatná.

- Megértem önt, madame - igyekezett megnyugtatni Poirot. - Tökéletesen megértem. A női érzékenység mindenekelőtt... ugyebár? A monsieur viszont, aki nem ennyire érzékeny, nyilván megnyugtatónak találja az ékszer biztosításának tényét.

- Persze, persze - hajtogatta Mr. Opalsen tovább bizonytalankodva. - De azért mégis... Szavait a felügyelő harsány diadalkiáltása szakította félbe.

Berobbant a szobába, és büszkén lóbált valamit az ujjain.

Mrs. Opalsen örömujjongással ugrott fel székéről. Egyetlen pillanat alatt mintha csak kicserélték volna.

- Oh, oh, a nyakláncom!

Két kezével szorongatta a kebleire, mi pedig köréje gyűltünk.

- Hol találta meg? - tudakolta Opalsen.

- A társalkodónő ágyában. A matrac rugói között. Nyilván már korábban ellopta és odarejtette, még mielőtt a szállodai szobalány bejött volna.

- Megengedi, madame? - kérdezte Poirot illedelmesen. Átvette az asszonytól a nyakláncot és tüzetesen megvizsgálta. Aztán egy meghajlás kíséretében visszaadta.

- Sajnos attól tartok, madame, hogy egy kis időre át kell adnia nekünk - közölte a felügyelő. - A vádemeléshez ugyanis szükségünk lesz rá. De amint lehetséges, természetesen visszaszolgáltatjuk.

Mr. Opalsen a homlokát ráncolta.

- Feltétlenül szükség van erre?

- A törvényes eljárás végett, uram. Csupán merő formalitás az egész.

- Oh, engedd, hadd vigye el, Ed! - kiáltotta az asszony. - Szerintem náluk nagyobb biztonságban lesz, mint itt. Úgyse tudnék aludni egy szemhunyaszt sem. Folyton az járna az eszembe, hogy valaki más is megpróbálja megszerezni és megtartani. Az a nyomorult lány! Álomban sem feltételeztem volna róla.

- Ejnye, ejnye, kedvesem, azért ne lovald bele magad ennyire!

Poirot gyengéd érintését éreztem a karomon.

- Ideje lenne lelépünk a színről, barátom! Azt hiszem, a továbbiakban már nincs szükség a szolgálatainkra.

Amint azonban kiértünk, némi habozás után a legnagyobb csodálkozásomra kijelentette:

- Nagyon szeretném megnézni a szomszédos lakosztályt.

Mivel az ajtó nem volt bezárva, simán bemehettünk. A tágas dupla szobát üresen találtuk. A padlót szemmel láthatóan elborította a por, így nem is csoda, ha az én érzékeny barátom jellegzetes grimaszával végighúzta az ujját az ablak melletti asztalon levő négyszögletes lenyomaton.

- Úgy tűnik, a takarítási szolgáltatás kívánnivalókat hagy maga után - szögezte le szárazon. Aztán csak bámult az ablakon kifelé, és olyan elmélyült képet vágott mintha nem is ott lett volna.

- Nos? - kérdeztem türelmemet veszítve. - Miért kellett ide bejönnünk?

Úgy meredt rám, mint akit álmából riasztottak fel.

- Je vous demande pardon, monami. Mindössze azt szerettem volna látni, hogy valóban be van-e zárva az ajtó ezen az oldalon is.

- Igen - feleltem az ajtó felé pillantva, ami abba az apartmanba nyílt, amelyet az imént hagytunk el. - Be van reteszelve.

Poirot bólintott. Láttam rajta, hogy még javában töri a fejét.

- De ugyan mit számít ez már? - tettem fel a jogosnak tűnő kérdést. - Elvégre az ügy lezárult. Persze örvedetesebb lett volna, ha ezúttal is kitüntetheti magát, mint általában szokta. De egy ilyen pofonegyszerű esetenél mint ez, még az a fafejű idióta felügyelő sem lóhetett bakot.

Poirot a fejét csóválta.

- Már pedig ez az ügy még nincs lezárva. És nem is lesz addig, míg ki nem derítjük, hogy ki lopta el a gyöngysort.

- De hiszen tudjuk, a társalkodónő a tettes!

- Miért állítja ezt?

- Miért, miért! - füstölögtem - Mert... nála találták meg a matracban.

- Cö, cö, cö - vakkantotta Poirot mérgesen. - Csakhogy az, nem az a gyöngysor volt.

- Micsoda?!

- Egy utánczat, mon ami.

A kijelentéstől elállt a lélegzetem. Poirot békés mosollyal vette tudomásul, hogy ismételen sikerült elképesztenie.

- A kedves felügyelő nyilvánvalóan nem ért az ékszerhez. De lesz is itt rövidesen haddelhadd!

- Jöjjön! Menjünk! - kiáltottam megragadva a karját.

- Hová?

- Ezt azonnal közölnünk kell Opalsenékkel.

- Nekem eltérő a véleményem.

- De az a szegény asszony...

- Eh bien; az a szegény asszony, amint maga mondja, sokkal jobban alszik abban a hiszemben, hogy az ékszerei biztonságban vannak.

- De a tolvaj megléphet vele!

- Barátom, mint általában, ezúttal is gondolkodás nélkül fecseg. Honnan tudja, hogy Mrs. Opalsen nem a hamis gyöngysort zárta el oly gondosan ma este? Elvégre a valóságos rablás már jóval korábban is megtörténhetett.

- Az ördögbe! - fakadtam ki tanácstalanul.

- Úgy bizony - mondta Poirot szinte ragyogva - kezdhethük előlről.

Már kifelé indult a szobából, de egy pillanatra megtorpant, mintha eszébe jutott volna valami. Aztán végigmasírozott a folyosón, és egy kis beugrónál állt meg, ahol a szállodai szobalányok és szobapincérek szoktak gyülekezni a különböző emeletekről.

Úgy látszik, a „mi” szobalányunk éppen egy rögtönzött kiselőadás keretében ismertette lelkes hallgatósága előtt a közelmúltban átélt kellemetlen tapasztalatait és a vele járó tanulságokat.

Ám egy mondat kellős közepén elakadt a hangja, amikor Poirot szokásos udvariasságával meghajolt előtte.

- Elnézését kérem a zavarásért, de végtelenül hálás lennék, ha kinyitná nekem Mr. Opalsen lakosztályát.

A szobalány engedelmesen otthagya kollégáit és újra elindultunk. Mr. Opalsen szobája a folyosó másik oldalán volt, éppen szemben a feleségével. A szobalány kinyitotta a tartalékkulcsával és beléptünk. A lány távozni készült, de Poirot visszatartotta.

- Még egy pillanat! Nem látott véletlenül Mr. Opalsen holmija között egy ehhez hasonló kártyát?

Egy fényezett, furcsa külsejű, de sima fehér kártyalapot nyújtott a lány felé. Az a kezébe vette és gondosan megvizsgálta.

- Nem, uram, nem láttam nála ilyesmit. De az urak szobáival többnyire a szobapincérek foglalkoznak.

- Értem. Köszönöm.

Poirot elvette tőle a kártyát, a szobalány pedig távozott. Barátom újra a gondolataiba mélyedt, majd hirtelen bölintott a fejével.

- Hastings, nyomja csak meg háromszor a hívócsengőt! Azt hiszem, ez szól a szobapincérnek. Engedelmeskedtem, és nem túlzók, ha azt mondom, majd megörültem a kíváncsiságtól. E közben Poirot gyorsan kiborította a szemétkosár tartalmát a padlóra és nekilátott, hogy tüzetesen átvizsgálja.

Néhány perccel később valóban megjelent a szobapincér, akinek Poirot ugyanazt a kérdést tette fel, mint a lánynak, és átadta neki a kártyát is. De az érdeklődésre ezúttal is negatív válasz érkezett. A szobapincér sem látott hasonló kártyát. Mr. Opalsen holmija között. Poirot megköszönte a felvilágosítást, a pincér pedig kissé vonakodva oldalgott kifelé, miközben sanda pillantásokat vetett a felborított szemétkosár előtt térdelő és a szemében túrkáló barátom felé. Így akaratlanul is hallhatta Poirot tépelődő megjegyzését:

- Tehát a nyakláncot jókora összegre biztosították...

- Poirot - kiáltottam, - értem már...

- Nem ért maga semmit, barátocskám - vágta rá sietősen. - Mint általában most sem ért az egészről semmit sem! Bármilyen hihetetlen... de így van. Na menjünk vissza a lakosztályunkba.

Hallgatásba merülve sétáltunk végig a folyosón. A szobánkba érve azonban Poirot a legnagyobb meglepetésemre nekilátott, hogy átöltözzön az útiruhájába.

- Még az éjjel felutazom Londonba - magyarázta értetlen pillantásaimat látva. - Rendkívül fontos és sürgős a dolog.

- De hát miért?

- Azért, barátom, mivel az igazi agymunka (a legendás kis szürke sejtecskék feladata) ebben az esetben már bevégeztetett. Most a lábmunka következik, hogy megkeressem a bizonyítékokat. És meg is fogom találni! Mert Hercule Poirot-t lehetetlenség felültetni.

- Egy szép napon még megütheti a bokáját - jegyeztem meg, mivel kifejezetten bosszantott a határtalan nagyképűségével.

- Ne mérgelődjön, mon ami! Hiszen tudja, hogy minden körülmények között számítok a segítségére... az odaadó barátságára.

- Ez csak természetes - engesztelődtem ki, mivel kissé szégyenkeztem a kiábrándultságom miatt. - Miben lehetek segítségére?

- Legyen olyan szíves és... kefélje le a kabátom ujját, amit az imént vettem le. Ott, ahol egy kis por tapadt rá. Talán észrevette, hogy végighúztam az ujjamat az öltözőszekrény fiókján.

- Nekem fel sem tűnt.

- Jobban meg kellene figyelnie, amit csinálok, barátom! Nos, a lényeg, hogy poros lett az ujjam, és mivel túlságosan elragadott a hév, beletöröltem a kabátom ujjába. Beismerem, helytelen cselekedet volt. Szégyenlem is magam a rendtelenségem miatt, hiszem ellenkezik az elveimmel.

- De miféle por volt az? - tudakoltam, mivel nem érdekelték különösebben Poirot elvei.

- Hát biztosan nem a Borgiák mérge - válaszolta Poirot rám kacsintva. - Látom, azért csak ébredszik már a kíváncsisága. Nos, elárulhatom: francia kréta volt.

- Francia kréta?

- Úgy bizony, afféle síkpor, amit a bútorasztalosok szoktak használni, hogy simán csússzanak a fiókok.

Hangosan felkacagtam.

- Hát ez remek, maga vén tréfacsináló! Én meg már azt hittem, hogy valami izgalmas dolognak jutott a nyomára.

- Au revoir, barátom, most már rohannom kell!

Poirot mögött becsapódott az ajtó, én pedig félig lekicsinylő, félig jóindulatú mosollyal emeltem fel a kabátot és nyúltam a ruhakeféért.

Másnap reggel, mivel Poirot semmi hírt sem adott magáról, rövid sétára indultam. Közben összetalálkoztam néhány régi barátommal és később együtt ebédeltünk a szállodájukban. Délután pedig kisebb autókirándulást tettünk a környéken. Egy defektes gumi miatt azonban elhúzódott az autótúra, és így csak este nyolc óra után értem vissza a Grand Metropolitanbe. Az első személy, aki a szembe ötlött, maga Poirot volt, noha Opalsenék között most még apróbbnak tűnt, mint általában. Nyomban észrevettem, hogy az emberkéből valósággal sugárzik a békés megelegedettség.

- Mon ami, Hastings! - rikkantotta felém sietve. - Keblemre, barátom! Minden a legtökéletesebben alakult.

Ölélese szerencsére csak felszínesnek bizonyult... elvégre egy Poirot-féle embernél semmiben sem lehetünk biztosak.

- E szerint akkor... - kezdtem.

- Monsieur Poirot csodálatos ember! - szakította félbe Mrs. Opalsen derűs áradozással. - Én kezdettől fogva mondogattam, ugye Ed? Ha ő nem képes visszaszerezni a gyöngysoromat, akkor senki sem.

- Valóban megmondtad, drágám, előre megmondtad. És igazad lett!

- Hastings barátom, amint maguk britek szokták mondani: „Itt Angliában minden a tengerparton található”. Foglaljon hát helyet a körünkben, és hadd meséljem el ezt az egész históriát, egészen a boldog befejeződésig.

- Eszerint most már csakugyan lezárult az ügy?

- Persze. Le is tartóztatták őket.

- Kiket tartóztattak le?

- Hát a szállodai szobalányt meg a szobapincért, parbleu! Szóval maga nem is gyanította? Még akkor sem, amikor futólag említést tettem a francia krétáról?

- Azt mondta, hogy a bútorasztalosok használják.

- Hát persze... hogy könnyebben csúszzanak a fiókok. Ezúttal is erre célra használták. Valaki azt akarta, hogy ez a fiók zajtalanul mozogjon ki és be. És ki lehetett az? Nyilvánvalóan a szobalány. Olyan zseniálisan eszeltek ki a tervet, hogy első pillantásra nem is tűnt az ember szemébe... még Hercule Poirot szemébe sem.

- Nos, idefigyeljen, a dolog a következőképpen történt: A szobapincér a szomszédos, üres lakosztályban várakozik. A francia társalkodónő kimegy a szobából. A szállodai szobalány villámgyorsan kihúzza a fiókot, kiveszi az ékszerdobozt, elhúzza a reteszt és a két lakosztályt összekötő ajtón átadja a szobapincérnek. A pincér nyugodtan kinyitja a kazettát az általa készített kulcsmásolattal, kiveszi belőle a nyakláncot, aztán várja a megfelelő pillanatot. Celestine ismét kimegy a szobából és... csitt... a dobozka egy szemvillanás alatt átkerül, majd vissza a fiókba.

Röviddel ezután megérkezik a madame és felfedezi a lopást. A szobalány persze valósággal követeli, hogy megmotozzák, majd jól megjátzott, jogosnak tűnő felháborodással elhagyja a helyiséget, anélkül, hogy folt esett volna a becsületén. Természetes az is a szobalány mesterműve volt, hogy aznap reggel elrejtette a francia társalkodónő ágyába a jó előre beszerzett hamis nyakláncot!

- De az még mindig nem világos, hogy mit keresett Londonban?

- Ugye emlékezik arra a kártyára?

- Hát persze. Akkor sem értettem a jelentőségét, és most is ugyanaz a helyzet. Azt hittem...

Tétovázva elhallgattam, Mr. Opalsenre pillantva. Poirot szívből felkacagott.

- Una blagus! Ez okozta a bűnösök végzetét. Annak a kártyának ugyanis speciálisan készített felszíne van ujjlenyomatvétele céljából. Londonban egyenesen a Scotland Yardra siettem, ahol felkerestem öreg barátunkat, Japp felügyelőt, és elébe tártam a tényeket. Úgy volt, amint gyanítottam: az ujjlenyomatokból kiderült, hogy két jól ismert ékszertolvajjal állunk szemben, akiket már hosszú ideje köröznék. Japp természetesen velem tartott, a tolvajokat letartóztatták, a nyakláncot pedig megtalálták a szobapincérnél. Ügyes kis párocska, csupán a módszerük gyakorlati kivitelezése hagyott maga után némi kívánnivalót. Pedig legalább harminchatszor elszajkóztam már magának, Hastings, hogy a legjobb módszer is csak annyit

ér...

- Legalább harminchatezreszer! - vágtam közbe. - Árulja már el, hol hibáztak a végrehajtásban?

- M ön a mi, ebben a pincér és a szobalány elgondolásban nem volt semmi hiba... De ha az ember ilyesmire adja a fejét, akkor lássa el rendesen az ezzel járó feladatokat. Már pedig abban az üres szobában elmulasztottak takarítani, így minden poros maradt. Amikor aztán a pincér letette az ékszeres dobozt az ajtó melletti asztalkára, egy négyszögletes nyomot hagyott...

- Már emlékszem rá - kiáltottam.

- Egészen addig nem volt világos előttem. De akkor már tudtam! - Egy pillanatig csend lett, amit az asszony hangja szakított félbe.

- Én pedig végre visszakaptam a gyöngysoromat - zengte Mrs. Opalsen, mint egy görög kórusénekesnő.

- Nos - mondtam -, ideje lesz valami harapnivaló után nézmem.

Poirot mellém szegődött.

- Végül mégis csak dicsőségére vált ez az ügy - állapítottam meg.

- Pás du tout - válaszolta Poirot higgadtan. - Azért Japp és a helyi felügyelő is osztozhat a pálmán. De... - folytatta megtapogatva belső zsebét - ...kaptam egy csinos csekkecskét Mr. Opalsentől. És hogyan is mondják errefelé, barátom? Ez a víkend nem egészen a terv szerint alakult. Szóval visszajöhetnénk ide a jövő hét végén... csak ezúttal az én költségemre.

Az elrabolt miniszterelnök

Miután a háború véget ért, s a vele járó gondok már a múlté, úgy vélem, itt az ideje megismertetni a világgal, hogy Poirot barátom mekkora részt vállalt egy nemzeti krízis megoldásában. Mostanáig a titkot gondosan őrizték, egyetlen szó sem szivárgott ki róla a sajtóba. Mivel azonban már nincs többé szükség a titkolózásra, szeretném, ha Anglia megtudná, mivel tartozik az én ódivatú kis barátomnak, aki csodálatos szellemi képességeivel oly ügyesen elhárított egy hatalmas katasztrófát.

Egy este, vacsora után - a pontos időpontot nem kívánom felidézni, maradjunk annyiban, hogy akkoriban történt, amikor Anglia ellenségei azt harsogták, miszerint „Tárgyalások útján kell biztosítani a békét” - együtt üldögtünk szobájában a barátommal.

A hadsereg már nem tartott igényt a közvetlen szolgálataimra, és csak az újoncozással kapcsolatos teendőket bízták rám, így továbbra is hódolhattam régi szokásomnak, hogy esténként be-beugorjak Poirot-hoz, és vacsora után eldiskuráljak vele az érdekesebb esetekről, melyeken éppen dolgozott.

Ezúttal a nap szenzációs hírért akartam megvitatni vele - ami nem volt más, mint a Mr. David MacAdam, Anglia miniszterelnöke elleni gyilkossági kísérletet. Az újságokban természetesen gondosan cenzúrázott tudósítások jelentek meg a merényletről. A részletekről semmit sem közöltek a beszámolók, csupán annyi derült ki, hogy a miniszterelnök csodával határos módon menekült meg, mert a merénylet golyója az arcát súrolta.

Véleményem szerint a rendőrségünk szégyenletes gondatlanságának köszönhető, hogy egy ilyen szörnyű merénylet bekövetkezhetett. Elvégre mindenkinek tisztában kellett lennie azzal, hogy az Angliában tevékenykedő német ügynökök mindent kockára tennének azért, hogy „Harcos Macet” - amint a saját pártja becézte - eltegyék láb alól. Ő ugyanis lankadatlan hevességgel és minden megkülönböztetés nélkül harcolt az egyre erősödő pacifista befolyás ellen.

Túlnötte magát Nagy-Britannia miniszterelnökségén - ő már egy személyben maga volt Anglia. Meggyilkolása súlyos, bénító csapást jelentett volna a szigetország számára. Poirot egy kis szivacsdarabbal szorgalmasan tisztogatta a szürke öltönyét. Soha életemben nem láttam Hercule Poirot-nál pedánsabb embert. Rend és tisztaság volt a mindene. Pillanatnyilag olyan átható benzinszag töltötte meg a levegőt, hogy képtelen volt teljes mértékben rám figyelni.

- Még egy perc és máris hallgatom, barátom. Ezt azonban előbb feltétlenül be kell fejeznem. Egy zsírfolt... nagyon csúnyán mutat a ruhán... ezért aztán eltávolítom. - Diadalmasan meglóbálta a szivacsot. Én pedig mosolyogva gyújtottam rá egy újabb cigarettára.

- Történt valami érdekes? - érdeklődtem pár perc múlva.

- Egy... hogy is mondják erre felé?... Takarítónőnek segíték megkeresni a férjét. Elég nehéz ügy, mivel kellő tapintatra van szükség. Ugyanis van egy olyan érzésem, ha ráakadunk a férj uramra, egyáltalán nem fog örülni neki. Magának mi a véleménye? Mert a magam részéről együttérzek vele. Olyan ügyesen veszítette el magát.

Felkacagtam.

- Na végre! Az zsírfolt eltűnt. Most már a rendelkezésére állhatok.

- A véleményére lennék kíváncsi, erről a MacAdam elleni gyilkossági kísérletről.

- Infantillage! - válaszolta Poirot habozás nélkül. - Aligha veheti komolyan az ember... soha sem jár sikerrel.

- Ezúttal mégis majdnem sikerült - emlékeztem.

Poirot idegesen rázta a fejét. Már éppen válaszolni akart, amikor a háziasszonya dugta be a fejét az ajtónyíláson, és közölte vele, hogy két úr van odalent és vele szeretnének beszélni.

- Nem hajlandók közölni a nevüket, de azt állítják, hogy igen fontos ügyben jöttek.

- Legyen szíves, vezesse fel őket - kérte Poirot, miközben gondosan összehajtotta a szürke nadrágját.

Néhány pillanattal később megjelent a két látogató. A szívem hatalmasat dobbant, amikor megpillantottam őket, mert egyikükben nem kisebb személyiséget ismertem fel, mint Lord Estairt, a parlamenti alsóház vezetőjét, társa pedig Mr. Bemard Dodge volt, szintén a háborús kabinet tagja, sőt tudomásom szerint, a miniszterelnök személyes, közeli barátja.

- Monsieur Poirot? - kérdezte lord Estair, mire a barátom meghajolt. A fontos személyiség pillantása átvándorolt rám és tétovázott a folytatással. - Szigorú magánügyről volna szó.

- Hastings kapitány előtt egész nyugodtan beszélhet - közölte a barátom, miközben intett, hogy maradjak. - Nem állítom ugyan, hogy zseni, a diszkréciójáért azonban bármikor felelősséget vállalok.

Lord Estair továbbra is habozott, de Mr. Dodge hirtelen közbeavatkozott.

- Oh, mondja már... nem kell annyira körbeszimatolni a dolgot! Az én meglátásom szerint, hamarosan úgy is megtudja egész Anglia, hogy mekkora pácban vagyunk. Pillanatnyilag az idő a legfontosabb tényező.

- Mindenekelőtt foglaljanak helyet, uraim - mondta Poirot udvariasan. - Ön talán ide a nagyobbik karosszékbe, milord.

Lord Estair kissé meglepődött. - Eszerint ön ismer engem?

Poirot elmosolyodott. - Hiszen szoktam képes újságokat olvasni, hogyne ismerném.

- Monsieur Poirot, egy igen sürgős, ráadásul életbevágóan fontos ügyben szeretnénk önrel tárgyalni. Mindenekelőtt teljes titoktartást kérünk mindkettőjüktől.

- Hercule Poirot és Hastings kapitány a szavát adja... azt hiszem, ennél többet felesleges mondanom - jelentette ki a barátom fellengzősen.

- Nos hát, a miniszterelnökről volna szó. Komoly bajban vagyunk.

- Most már nincs visszaút! - vetette közbe Mr. Dodge.

- E szerint akkor mégis súlyos a sérülése? - érdeklődtem.

- Miféle sérülés?

- Hát a lőtt seb, amit a merénylő ejtett rajta.

- Ja, szóval arról beszél?! - kiáltotta Mr. Dodge lekicsinylő megkönnyebbüléssel. - Azon már rég túl vagyunk.

- Tehát, amint a kollégám említette - folytatta Lord Estair, az az ügy már lezárult. Szerencsére kudarcba fulladt. Bárcsak ugyanezt mondhatnánk el a második kísérletről is.

- E szerint akkor történt egy újabb kísérlet is?

- Sajnos igen; bár nem ugyanolyan természetű. Monsieur Poirot, a miniszterelnök eltűnt.

- Micsoda?!

- Elrabolták!

- Az lehetetlen! - szaladt ki a számon a meglepetés kiáltása.

Poirot felém irányzott korholó pillantásával figyelmeztetett, hogy tartsam féken a számat.

- Elismerem, első hallásra csakugyan lehetetlennek tűnik ez a rendkívüli esemény, de sajnos nagyon is igaz - bizonygatta ölordtsága.

Poirot Mr. Dodge-ra nézett. - Az imént azt mondta, monsieur, hogy e pillanatban az idő a legfontosabb szempont. Mit értett ez alatt?

A két férfiú tekintete találkozott, aztán Lord Estair megszólalt:

- Monsieur Poirot, hallott ön a közelgő Szövetséges Konferenciáról?

Barátom bólintott.

- Nyilvánvaló okokból nem hozták nyilvánosságra a fontos esemény helyét és időpontját. Már most az időpont ugyan kimaradt az újságok híryanagából, de természetesen jól ismert a diplomáciai körökben. A konferenciát egyébként holnap... csütörtökön este... fogják megtartani Versailles-ban. Ebből nyilván megértheti a helyzet rendkívüli súlyosságát. Azt sem hallgathatom el ön elől, hogy a miniszterelnök jelenléte életbevágó fontossággal bír a konferencián. A német ügynökök mindenhová beférkőztek, elindították és igen aktívan fenntartják a pacifista mozgalmat. Éppen ezért vált általánossá azon vélemény, hogy a konferencia fordulópontját a miniszterelnökünk erős személyisége jelentheti. Távolléte katasztrofális következményekkel járhat ránk nézve... például egy elhamarkodott, tragikusan korai békekötéssel. És senki más nincs, akit helyette küldhetnénk. Egyedül, kizárólag csak ő alkalmas arra, hogy Angliát képviselje.

Poirot arca mélységesen elkomorult. - Tehát véleményünk szerint, a miniszterelnök elrablása egyenes kísérlet arra, hogy meggátolják a konferencián való részvételét?

- Pontosan. Sőt, valójában amikor az incidens történt, a miniszterelnök úr már úton volt Franciaországba.

- Egyébként mikor kezdődik a konferencia?

- Holnap este, kilenc órakor.

Poirot előhúzta jókora zsebóráját.

- Most háromnegyed kilenc van.

- Tehát huszonnégy óránk van - dűnnyögte Mr. Dodge töprengve.

- És egynegyed - egészítette ki Poirot. - Ne feledjük ezt a negyedórát sem, monsieur... hiszen még hasznukra válhat! Most pedig lássuk a részleteket... Hol rabolták el, Angliában vagy már Franciaországban?

- Franciaországban. Mr. MacAdam ma reggel kelt át a csatornán. Ma éjszaka a főparancsnok látta volna vendégül, hogy aztán holnap reggel folytassa az útját Párizsba. A csatornán egy torpedóromboló vitte át. Boulogne-ban pedig egy kocsit várta a Főhadiszállásról, a főparancsnok egyik adjutánsával.

- Eh bien?

- Nos, el is indultak Boulogne-ból... de nem érkeztek meg.

- Ez hogy történhetett?

- Hamis kocsit volt, monsieur Poirot és hamis segédtsízt. Az igazi autót egy mellékúton találták meg, a gépkocsivezető és a segédtsízt alaposan megkötözve, a szájuk betömve.

- És a hamis kocsit?

- Mostanáig még nem találták meg. Poirot türelmetlen mozdulatot tett. Hihetetlen. Biztosra veszem, hogy nem rejtegethették sokáig.

- Mi is így vélekedünk. Úgy tűnt, hogy csupán egy alapos kutatás kérdése az egész. Franciaországnak azon a részén ugyanis katonai törvény van érvényben. Ezért meg voltunk győződve róla, hogy a kocsit előbb-utóbb megtalálják. A Francia Rendőrség, a Scotland Yard

emberei valamint a katonai hatóságok mindent megpróbáltak. De mindhiába... pedig ön is úgy véli, hogy lehetetlenség... még sem találtak semmit sem!

Ebben a pillanatban kopogtattak az ajtón és egy fiatal tiszt lépett be, kezében egy vastag, lepecsételt borítékkal, melyet átnyújtott lord Estairnek.

- Az imént érkezett Franciaországból, uram. Azonnal idehoztam, amint utasított.

A tiszt visszavonult, a miniszter pedig sietősen felbontotta a borítékot és meglepett felkiáltást hallatott.

- Végre valami hír! Ezt a táviratot pár perce dekódolták. Megtalálták a másik kocsit is, benne a titkárt, Danielst, kloroformmal elkábítva, összekötözve, betömött szájjal. C... közelében bukkantak rá egy elhagyott tanyán. Semmire sem emlékszik azon kívül, hogy hátulról rászorítottak valamit az arcára, és hiába próbálta magát kiszabadítani. A rendőrség szerint nem kétséges, hogy az állításai hihetőek.

- Semmi mást nem találtak?

- Nem.

- A miniszterelnök holttestét sem? Akkor még van remény. De ez elég különös. Miután ma reggel megpróbálták megölni, most a nyakukba vesznek egy csomó kockázatos veszélyt, csak azért, hogy életben tartsák. Vajon miért?

Dodge a fejét rázta. - Csak egy dologban lehetünk teljesen biztosak. Abban, miszerint eltökélt szándékuk annak megakadályozása, hogy részt vegyen a konferencián.

- Már pedig, ha Isten is úgy akarja, és emberileg lehetséges, akkor a miniszterelnök ott lesz. Reménykedjünk benne, hogy még nem késő. Most pedig, monsieur, mondjanak el nekem mindent... de a kezdettől fogva. Tisztában kell lennem mindennel, ezzel a lövöldözéssel kapcsolatban is.

- Az elmúlt este a miniszterelnök, egyik titkára, Daniels kapitány társaságában...

- A titkár azonos azzal, aki elkísérte Franciaországba?

- Úgy van. Tehát mint elkezdtem, Windsorba hajtottak, ahol fogadást adtak a miniszterelnök tiszteletére. Kora reggel tértek vissza a városba, és útközben tettek kísérletet a meggyilkolására.

- Elnézését kérem egy pillanatra. Megtudhatnám pontosabban, hogy ki is ez a Daniels kapitány? Netán önnél van a személyi dossziéja?

Lord Estair elmosolyodott. - Sejtettem, hogy kérni fogja. Nos, nem tudunk róla valami sokat. Egy nem különösebben ismert család sarja. Szolgált a Brit Hadseregben, rendkívül tehetséges titkár, ezenkívül kitűnő nyelvész. Tudomásom szerint hét nyelvet beszél. Főként ezért vitte magával a miniszterelnök Franciaországba.

- Van valami rokonsága Angliában?

- Két nagynénje él itt. Mrs. Everard, aki Hampstead-ben lakik, és Miss Daniels, akinek Ascot közelében található a háza.

- Ascot? Az Windsor mellett van, ugye?

- Erről sem feledkezünk meg, de ez sem jelent semmit.

Eszerint úgy véli, hogy Daniels kapitány minden gyanú felett áll?

Lord Estair hangjából keserűség érződött, amikor válaszolt:

- Nem, monsieur Poirot. Manapság senkiről sem merném biztonsággal állítani, hogy gyanú felett áll.

- Très bien. Amennyire tudom, milord, a miniszterelnök személye gondos rendőri védelem alatt áll, amelynek minden ellene irányuló merényletet meg kellene akadályoznia, nemde?

Lord Estair lehajtotta a fejét. - Így igaz. A miniszterelnöki kocsit ezúttal is követte egy másik, amelyben civilruhás detektívek ültek. Mr. MacAdam semmit sem tudott ezen óvintézkedésekről. Ő ugyanis rendkívül bátor férfi, és bizonyára felháborodva zavarta volna el őket, ha értesül róla. Természetesen a rendőrségnek is meg van a jogköre az önálló intézkedéshez. Valójában O'Murphy, az elnök sofőrje is a Központi Nyomozó Iroda embere.

- O'Murphy? Ez ír név ugye?

- Igen, a gépkocsivezető ír származású.

- Írország melyik részéből jött?

- Ha az emlékezetem nem csal, Clare megyéből.
- Tiens! Folytassa csak, milord!
- Szóval az elnök zárt. kocsiban visszaindult Londonba. Ő és Daniels kapitány ültek az autóban. A második kocsi a szokásos módon követte. Sajnos a miniszterelnök kocsija valami ismeretlen okból letért a főútról...
- Egy olyan szakaszon, ahol az út elkanyarodik? - szakította félbe Poirot.
- Igen, de honnan tudja ezt?
- Oh, c'est évident! Folytassa csak!
- Tehát, mint már mondtam - folytatta lord Estair - az elnök kocsija valami ismeretlen okból letért a főútról. Nem sokkal később az elhagyott mellékúton, hirtelen álarcos emberek csoportja állta útját a miniszterelnök kocsijának. A gépkocsivezető...
- A bátor Murphy! - dünnyögte Poirot elgondolkodva.
- Szóval a sofőr egy pillanatra elvesztette a fejét és rálépett a fékre. A miniszterelnök pedig kinézett az ablakon. Hirtelen lövés dördült... aztán egy másik. Az első az arcát súrolta, a második szerencsére célt tévesztett. A gépkocsivezető felfogta a helyzet veszélyességét, tovább száguldott, szétugrasztva a bandát.
- Eszerint épp hogy megúszták - szaladt ki a számon a megjegyzés.
- Mr. MacAdam a legcsekélyebb mértékben sem volt hajlandó törődni a felszíni sérüléseivel. Kijelentette, hogy csupán egy karcolás az egész. Végül azért csak megálltak az egyik vidéki kórháznál, ahol ellátták és bekötötték a sérülést... ám az elnök természetesen nem fedte fel a kilétét. Aztán terv szerint tovább hajtott a Charing Crossra, ahol egy különvonat várakozott rá, hogy Doverbe vigye. Itt Daniels kapitány röviden beszámolt a történetekről az izgatott rendőröknek, majd felszálltak a készenlétben álló romboló fedélzetére. Boulogne-ban, mint már tudják, hamis kocsi várta, zászlóval és minden egyéb részlettel tökéletesen előkészítve.
- Ez minden, amit elmondhatnak az eseménnyel kapcsolatban?
- Igen.
- Nincs semmi olyasmi, amit netán kihagyott, milord?
- Nos, tulajdonképpen volna még egy meglehetősen különös részlet:
- És pedig?
- A miniszterelnök kocsija nem tért vissza, miután a Charing Cross Pályaudvaron hagyta az elnököt. A rendőrség szerette volna kihallgatni O'Murphyt, és azonnal keresni kezdték. Végül egy ócska lebuji előtt bukkantak rá a kocsira, ami a német ügynökök találkozóhelyeként ismeretes.
- Hát a sofőr?
- Az autó vezetőjét nem találták sehol sem. Neki is nyomaveszett.
- Akkor tehát - vette át a szót Poirot töprengve - igazából két eltűnt személyről beszélhetünk: A miniszterelnök Franciaországban, O'Murphy pedig Londonban. Barátom éles tekintettel vizsgálta Lord Estairt, aki elkeseredve legyintett.
- Csupán annyit mondhatok önnek, Mr. Poirot, ha valaki tegnap azzal gyanúsítja előttem O'Murphyt, hogy áruló, a képébe nevettem volna.
- És ma?
- Ma már nem is tudom, hogy mit gondoljak.
- Poirot komoran bólintott, majd újabb pillantást vetett jókora zsebórájára.
- Messieurs, ugye remélhetem, hogy... korlátlan carte blanche-t biztosítanak számomra? Amiben benne foglaltatik, hogy szabadon mozoghatok bárhol, és minden eszközt felhasználhatok célom elérése érdekében.
- Természetesen. Sőt elárulhatom, hogy egy órán belül különvonat indul Doverbe, a Scotland Yard újabb bizottságával. Egy katonatiszt és egy nyomozó lesz a kísérete, akik mindenben a rendelkezésére állnak, így megfelel?
- Teljes mértékben. Csupán még egy kérdés, messieurs, mielőtt távoznának. Miért pont hozzám fordultak? Hiszen végül is csak egy ismeretlen senki vagyok a maguk nagy Londonjában.
- Sietve begyűjtött ajánlások alapján esett önre a választásunk. Ezenkívül a hazája egyik

jelentős személyiségének akaratából.

- Comment? Szóval öreg barátom, a Prefe...?

Lord Estair a fejét rázta.

- Akiről szó van, az jóval magasabban áll a prefektusnál. Olyasvalaki, akinek a szava nemrégiben még törvény volt Belgiumban... és újra lesz! Anglia megesküszik erre!

Poirot keze hirtelen drámai tisztelgésre emelkedett. - Úgy legyen! Ah, az én uram sem feled...

Messieurs, én Hercule Poirot, állok a leghűségesebb szolgálatukra. Adja az ég, hogy időben érkezünk. De ez egy sötét ügy... igen sötét ügy... s még nem is értem igazán.

Miután az ajtó becsukódott a miniszterek mögött, valósággal kirobbant belőlem az izgatott felkiáltás:

- Nos, Poirot, mi a véleménye erről a súlyos államügyről?

Barátom azonban gondterhelten rázta a fejét és gyors, határozott mozdulatokkal nekilátott, hogy minden szükségeset becsomagoljon az aprócska bőröndjébe.

- Nem tudom, mit gondoljak. Ezúttal cserbenhagy az eszem.

- Az imént olyasmit mondott, hogy miért rabolták el, amikor megtette volna egy jókora ütés a fejére - töprengtem hangosan.

- Már megbocsásson mon ami, de nem egészen ezt mondtam. Kétségkívül meg volt rá az okuk, hogy elrabolják.

- De miért tették?

- Mert a bizonytalanság pánikot kelt. Ez az egyik ok. Ha a miniszterelnök meghalna, rettenetes zűrzavar keletkezne, de a súlyos helyzettel is szembe lehetne nézni, így viszont most szinte megbénítottak bennünket. Előkerül-e a miniszterelnök, vagy sem? El még egyáltalán, vagy már halott? Senki sem tudhatja. És amíg semmit sem tudunk, addig nem is tehetünk semmit sem. Tehát amint az imént említettem, a les Boches, a bizonytalanság által keltett pánikra játszanak. Valahol titokban fogva tartják az elnököt az elrablóí, így abban az előnyös helyzetben vannak, hogy akár mindkét féllel megegyezhetnek. Elvégre a Német Kormány nem a bőkezűségről híres, viszont kétségtelen, hogy ebben az esetben még ők is óriási összeget lennének hajlandók kifizetni. Harmadszor pedig nem kockáztatják a hóhérokötélet. Bizony, bizony, az emberrablás a legcélravezetőbb módszer jelen estben.

- De ha egyszer így van, akkor miért próbálkoztak előbb a fegyveres merénylettel?

Poirot ingerülten legyintett. - Ej, hát épp ez az, amit magam sem értek! Egyszerűen megmagyarázhatatlan... örültség! Hiszen minden előkészületet megtettek ez elnök elrablására (nagyon is jól megszervezték az egészet!) és akkor az egész kockára teszik egy ilyen teljességgel valószínűtlen, filmvásznonra illő, melodramatikus támadással. Szinte hihetetlen, álarcos banditák támadása alig húsz mérföldnyire Londontól!

- Az is előfordulhat, hogy két teljes különböző banda akciójáról van szó, amelyeknek semmi közük sincs egymáshoz - vélekedtem.

- Ah, nem, túl sok lenne a véletlen egybeesés. És vajon ki lehet az áruló? Mert az első merényletnél is lennie kellett egy árulónak. De ki lehetett az? Daniels vagy O'Murphy?

Valószínűleg kettőjük közül volt az egyik, különben miért tért volna le a kocsi a főútról? Az pedig egyenesen nevetséges feltételezés lenne, hogy esetleg a miniszterelnök tervelte volna ki saját meggyilkolását? A kérdés tehát az, hogy O'Murphy a saját elhatározásából tért-e le a főútról, vagy Daniels utasította-e rá?

- Szerintem O'Murphy önállóan cselekedett.

- Valószínűleg, mert ha Daniels utasította volna rá, akkor a miniszterelnök is hallotta volna, és bizonyára megkérdezi az okát. Ebben az ügyben túl sok a „miért” és az ellentmondás. Ha O'Murphy becsületes ember, akkor miért tért le az útról? Ha viszont áruló, akkor miért indította el a kocsit a két lövés eldördülése után?

...Hiszen ezzel minden valószínűség szerint megmentette a miniszterelnök életét. Ha azonban mégis becsületes, akkor miért hajtott azonnal a Charing Crossról a német kémek jól ismert találkahelyére?

- Sötét ügy - szögeztem le.

- Nézzük újra a tényeket módszeresen! Mi szól a két ember mellett és mi szól ellenük?

Vegyük elsőként O'Murphy-t. Ellene szól: a gyanús viselkedése, mellyel elhagyta a főutat, ír származású Clare megyéből, valamint az, hogy különös módon eltűnt. Mellette szól: gyorsasága, mellyel elindította a kocsit, megmentve az elnök életét, a Scotland Yard alkalmazottja, és nyilván azért kapta meg ezt az állást, mert megbízható detektívnek tartják. Most pedig lássuk Danielst! Nem sok minden szól ellene, mindössze annyi, hogy nem ismerjük a szüleit, valamint az, hogy túl sok nyelven beszél egy rendes angolhoz képest! (Már megbocsásson nekem mon ami, de maguk britek csapnivaló nyelvészek!) Mellette szól viszont, hogy betömött szájjal, megkötözve, kloroformmal elkábítva találtak rá... amiből nem úgy tűnik, mintha köze lenne az üggyhez.

- Saját maga is betömhette a száját és megkötözthette magát, hogy a gyanút elterelje.

Poirot a fejét rázta. - A francia rendőrség kiszúrta volna. Nem követnek el ekkora baklövést. Arról nem is beszélve, ha egyszer elérték a céljukat a miniszterelnök sikeres elrablásával, akkor mi értelme volt a hátramaradásnak? Természetesen a társai is betömhatték a száját és elkábíthatták, de akkor sem értem, hogy mi céljuk lehetett volna ezzel. Sok hasznát semmiképpen sem vehetnék, hiszen amíg a miniszterelnökkel kapcsolatos kérdések nem tisztázódnak, megfigyelés alatt fogják tartani.

- Netán abban reménykedik, hogy tévútra terelheti a nyomozást.

- Ha így van, akkor miért nem tette? Mindössze annyit mondott, hogy az arcára szorítottak valamit és semmi másra nem emlékezik. Ebben nincs semmi félrevezető, sőt figyelemreméltóan valóságosnak tűnik.

- Nos - mondtam az órára pillantva -, úgy látom, jobb lenne indulni a pályaudvarra. Talán Franciaországban több nyomra akadunk.

- Lehetséges, mon ami, de részemről kételkedem ebben. Továbbra is hihetetlennek találom, hogy nem találták meg a miniszterelnököt azon a behatárolt területen, ahol rendkívül nehéz lenne elrejteni. Ha két ország katonasága és rendőrsége képtelen volt megtalálni, akkor miben reménykedhetek én?

A Charing Cross Pályaudvaron Mr. Dodge már várt bennünket.

- Bemutatom a Scotland Yardtól Barnes detektívét és Norman őrnagyot. Minden tekintetben a rendelkezésére állnak. Sok szerencsét kívánok ehhez a kilátástalan üggyhez, de ne adjuk fel a reményt! A vonatjuk máris indul. - A miniszter elkészönt tőlünk és távozott.

Néhány szót váltottunk Norman őrnaggal, jelentéktelen dolgokról. Közben a peronon várakozók tömegében felismertem egy kis menyétkéjú fickót, aki egy magas, jóképű férfivel beszélgetett. Poirot régi ismerőse, Japp detektívfelügyelő volt az, akit a Yard egyik legtehetségesebb tisztjének tartottak. Hamarosan ő is észrevett bennünket, odasietett hozzánk és örömmel üdvözölte a barátomat.

- Hallom, maga is ezen az ügyön dolgozik. Bizony elég kemény dió. A tetteseknek eddig még sikerült meglapulniuk az áruval, de nem hinném, hogy sokáig bujkálhatnak. Embereink a francia hatóságokkal karöltve átfésülik egész Franciaországot. Szóval szerintem már csak órák lehetnek hátra.

- Ha még életben van, egyáltalán - jegyezte meg a magas detektív borúlátóan.

Japp arca is elkomorult. - Bizony, bizony... nekem azonban valahogy mégis van egy olyan érzésem, hogy él és egészséges.

Poirot bólogatott. - Igen, igen. Ez itt a kérdés: él-e még, és sikerül-e időben rátalálnunk?

Szeretném azt hinni, amit önök, hogy nem rejtegethetik már előlünk sokáig.

A forgalmista harsány sípjelére mindannyian beszálltunk a Pullman kocsiba és a vonat, alig észrevehető rándulással elindult, majd méltóságteljes lassúsággal kigördült az állomásról.

Furcsa egy utazás volt ez. A Scotland Yard nyomozói kiterítették Észak-Franciaország részletes térképét és köréje gyűltek. Izgatott ujjak követték az utak vonalát, járták körül a fálvakat. Minden embernek meg volt a maga dédelgetett elmélete. Poirot viszont szokatlanul hallgatagnak tűnt. Csak bámult maga elé olyan arckifejezéssel, ami egy gyermekére emlékeztetett, ha nem ért valamit. Jómagam Normannel társalogtam, akit meglehetősen szórakoztató fickónak találtam. Doverbe érkezve Poirot viselkedése döbbsé csodálkozásra készítetett. Alig szálltunk fel a hajóra, a kis emberke máris elkeseredetten kapaszkodott a

karomba. Enyhe szél lengedezett.

- Mon Dieu! - suttogta. - Ez rettenetes!

- Csak bátorság, Poirot - biztattam kitartóan. - Magának sikerülni fog. Biztosra veszem, hogy megtalálja.

- Ah, mon ami, félreérti az érzéseimet. Ettől az átkozott tengertől szenvedek ennyire! A tengeribetegség szörnyűséges kínszenvedés!

- Oh! - szaladt ki a számon kissé leforrázva. A motorok feldübörögtek, mire Poirot felnyögött és lehunyta a szemét.

- Norman őrnagynak van térképe Észak-Franciaországról, ha esetleg meg akarná nézni...? Poirot idegesen rázta a fejét.

- Nem, nem! Most inkább hagyjon magamra, barátom! Ahhoz, hogy az ember összeszedhesse a gondolatait, a gyomornak és az agynak összhangban kell lennie. Laverguier-nek van egy jól bevált módszere tengeribetegség csillapítására. Az embernek lassan kell lélegeznie... be... aztán ki, közben fokozatosan balról-jobbra fordítja a fejét és hatig számol minden, levegővétel között.

Így aztán magára hagytam légzésgyakorlata közepette, és felmentem a fedélzetre.

Már lassan behajóztunk Boulogne kikötőjébe, amikor Poirot megjelent elegánsan és mosolyogva, s halkán közölte velem, miszerint Laverguier-féle módszer alkalmazása teljes sikerrel járt, „csodálatos megkönnyebbülés!” mondogatta.

E közben Japp újra még mindig a képzeletbeli útvonalakat keresgélte a térképen. -

Lehetetlenség! A kocsí Bolougne-ból indult... innen. Már most az elképzelésem szerint a miniszterelnököt átültették egy másik kocsiba, eddig világos?

- Én úgy vélem - vette át a szót a magasabbik detektív, hogy a kikötőket kellene szemügyre venni. Mert tíz az egyhez, hogy valami hajóra csempészték.

Japp a fejét rázta. - Az túl feltűnő lett volna. Hiszen azonnal kiadták a parancsot a kikötők lezárására.

A nap éppen feljött, amikor partra szálltunk. Norman őrnagy megérintette Poirot karját. - Egy katonai gépkocsi várja, uram.

- Köszönöm, monsieur, de pillanatnyilag nem áll szándékomban elhagyni Bolougne-t.

- Micsoda?

- Nem, egyelőre bemegyünk ebbe a szállodába a móló mellett.

A szót tett követte, a hotelben egy szobát kért és kapott, mi pedig hárman semmit sem értve követtük.

Végül gyors pillantást vetett felénk. - Értem én mit gondolnak rólam. Egy jó detektív nem így viselkedik, ugye? Elvileg most tele kellene lennem energiával és összevissza rohangálni.

Nekifeküdni a poros országútnak és nagyítóval kutatni a keréknyomokat. Meg összegyűjteni a cigarettavégeket és eldobott gyufaszálakat, nemde? Így képzelik, ugyebár?

Kihívóan végigmért bennünket. - Én azonban... Hercule Poirot... azt mondom maguknak, hogy ez nem így van. Az igazi megoldás itt keresendő! - Megkopogtatta a homlokát. - Tudják, igazából még Londont sem kellett volna elhagynom. Elegendő lett volna ott ülni szép csendben a szobámban. Én csak az agyam szürkeállományát dolgoztattam volna. Csendes elmélyültségben törtem volna a fejem, aztán egyszer csak kértem volna egy térképet, ráböktem volna egy pontra... és kijelentettem volna: a miniszterelnök itt van! És ezt is fogom tenni! Mert az ember minden problémát megoldhat, ha logikusan és módszeresen használja az agytekevényeit. Szóval hibát követtünk el ezzel a Franciaországba való örült rohanással... ami a gyerekek bújócskázásához hasonlatos. Lehetséges, hogy mostanára már túl késő, ennek ellenére hozzálatok az agymunkához, mert csakis ez hozhatja meg a kívánt eredményt. Tehát arra kérem magukat, barátaim, hogy maradjanak csendben.

Ezután a kis emberke öt hosszú órán át ült mozdulatlanul. Csillogó zöld szemei úgy pislogtak, mint a macskáé, és egyre sötétebbek lettek. A Scotland Yard nyomozója láthatóan kényelmetlenül érezte magát, Norman őrnagyon is kiütköztek a fáradtság és türelmetlenség jelei, jómagam szintén úgy találtam, hogy csigalassúsággal múlik az idő.

Végül ne bírtam tovább. Felálltam, s amennyire tudtam, nesztelenül odasétáltam az ablakhoz.

Ez a tortúra már a nevetségesség határát súrolta, és titokban már erősen aggódtam a barátomért. Ha már minden áron kudarcot kell vallania, jobban szerettem volna, ha nem ilyen csúfos körülmények között éri a kudarc. Céltalanul figyeltem az ablakból a menetrendszerű komphajót, amint kéményeiből füstöt okádva pihent a móló mellett.

Egyszerre csak közvetlenül mellettem, Poirot hangja riasztott fel mélázásomból.

- Mes amis, induljunk hát!

Megperdültem. Barátom rendkívüli változáson ment át. Mellkasit kifeszítette, szemei izgatottságtól csillogtak.

- Szörnyen ostoba voltam, barátaim! De most már végre látom a fényt.

- Szükségtelen. Nem fogom felhasználni. Hála az égnek, legalább a szél alábbhagyott.

- Úgy érte, hogy sétára indul, uram?

- Ugyan, dehogy, ifjú barátom. Nem vagyok és Szent Péter. Szívesebben járok hajóval a tengeren.

- A tengeren?

- Úgy bizony. A módszeres munkát mindig előlről kell kezdenie az embernek. Már pedig ez az úgy Angliában kezdődött. Ezért tehát visszatérünk Angliába.

Három órakor újra ott álltunk a Charing Cross Pályaudvar peronján. Poirot-nál minden tiltakozásunk süket fülekre talált. Egyre azt mondogatta, hogy az előlről kezdés semmi idővesztéséget sem jelent, sőt ez az egyedüli lehetőség. Útközben halk tárgyalásba bocsátkozott Normannel, aki ezt követően Doverben feladott egy táviratot.

Norman különleges engedélyének köszönhetően, mindenhová rekordidő alatt jutottunk el.

Londonban egy jókora rendőrautó várt bennünket, néhány civil ruhás rendőrrel. Egyikük géppel írott lapot nyújtott át a barátomnak, aki készséggel válaszolt érdeklődő tekintetemre.

- Ez a Londonból Nyugatra fekvő vidéki kórházak listája, persze csak egy bizonyos körzeten belül. Ezért táviratoztam Doverből.

Gyorsan száguldottunk végig a londoni utcákon. A Bath Roadot elhagyva Hammersmith, Chiswick, majd Brentford következett. Magunk mögött hagyva a külvárosokat, kezdett kirajzolódni bennem, hogy mi lehet az úti célunk. Windsoron át, Ascot felé tartottunk. A szívem hatalmasat dobant. Hiszen Ascotban lakik Daniels egyik nagynénje. Eszerint az ő nyomában vagyunk, és nem O'Murphy-ében.

Kimerülten, de reménykedve fékeztünk le egy csinos villa kapujában. Poirot kiugrott a kocsiból és becsengetett. Úgy láttam, mintha töprengő tétovázás váltaná fel arcán az eddigi sugárzást. Nyilvánvalóan nem volt megelégedve valamivel. A csengetésre válaszul csakhamar nyílt az ajtó és bebocsátották. Néhány pillanattal később azonban ismét megjelent és fejét csóválva visszaült az autóba. Ezzel újra szertefoszlani éreztem a reményeinket. Hiszen már elmúlt négy óra. Még ha találna is valami bizonyítékot Daniels bűnösségére, mire menne vele? Ha csak ki nem tudná szedni valakiből a miniszterelnök franciaországi fogvatartásának pontos helyét.

Visszafelé indultunk London irányába, de többször is megálltunk út közben. Le-letértünk a főútról, és minden alkalommal egy-egy kisebb épületnél fékeztünk le, melyekről nem volt nehéz felismerni, hogy vidéki kórházak. Poirot alig néhány percet időzött mindegyikben, ám minden megállás után egyre inkább kezdett visszatérni a sugárzó magabiztossága.

Norman fülébe súgott valamit, mire az így válaszolt:

- Igen, ha itt balra kanyarodunk, a híd mellett találjuk őket.

Lefordultunk egy mellékútra és a szürkületben valóban felfedeztem egy másik kocsit, egy kis híd mellett várakozva. Két civilruhás férfi ült benne. Poirot kiszállt, váltott velük néhány szót, aztán északi irányba indultunk el, a másik kocsit pedig közvetlenül a nyomunkban haladt.

Jó ideig tartott az út, melyek célja, mint kiderült, London egyik északi külvárosban volt.

Végül egy tágas telken álló, magas ház előtt fékeztünk le, mely kissé beljebb állt az úttól.

Jómagam Normannel együtt a kocsiban maradtam. Poirot pedig az egyik detektívvel az

ajtóhoz sietett és becsengettek. Egy csinos szobalány nyitotta ki. A detektív pedig közölte:

- Rendőrtiszt vagyok és parancsom van a ház átkutatására.

A lány élesen felsikoltott, mire egy magas, jó külsejű, középkorú nő jelent meg mögötte a hallban.

- Csukja be az ajtót, Edith! Biztosan tolvajok, folyton itt tekeregnek.

Poirot azonban számított a dologra, mert az ajtórésbe dugta a lábát és egyúttal belefűjt egy éles hangú sípba. Erre a többi detektív azonnal odarohant, behatoltak a házba és most már ők csukták be az ajtót.

Vagy öt percet tölthettünk el az autóban Normannel, kényszerű tehetetlenségre kárhozatva. Végül újra kinyílt az ajtó és kiléptek rajta a detektívek, három foglyot - egy nőt és két férfit - kísérve. A nőt és az egyik férfit a másik kocsiba tuszkolták. A másik férfit viszont maga Poirot tessékelte be az autónkba.

- Nekem most a többiekkel kell tartanom, barátom - mondta. - Magukra bízom ezt az úriembert. Jól tartsák rajta a szemüket. Ugye maga még nem ismeri, Hastings? Eh bien, akkor hadd mutassam be monsieur O'Murphy-t. - Még akkor is tátott szájjal meredtem magam elé, amikor már tovább indultunk. O'Murphy-t nem bilincseltek meg, de nem is feltételeztem, hogy szökni próbálna. Úgy ült magába roskadva, mintha kábult volna. Normannel együttesen különben is elbántunk volna vele.

Csodálkozva állapítottam meg, hogy továbbra is északi irányba haladunk. E szerint még mindig nem térünk vissza Londonba! Egy darabig nem tudtam mire vélni a dolgot. Aztán amikor a kocsit hirtelen lelassított, rádöbbsentem, hogy Hendon Repülőtér közelében vagyunk. Nyomban megértettem Poirot tervét. Az a szándéka, hogy repülőgéppel folytassuk az utat Franciaországba.

Elismerem, okos gondolat volt, bár szerintem még sem eléggé gyakorlatias. Végtére is egy távirat sokkal gyorsabban célhoz ért volna. Hiszen most csakis az idő diadalát így is, úgy is másokra kell hagyni.

Amint a kocsit megállt, Norman őrnagy kiugrott és egy civilruhás detektív vette át a helyét.

Poirot néhány pillanatig tárgyalt az őrnaggyal, majd az utóbbi katonás léptekkel távozott.

Most már magam is kiszálltam és megragadtam Poirot karját.

- Gratulálok, öreg barátom! Ugye elárulták a rejtekhelyet? De jobban teszi, ha most nyomban küld egy táviratot Franciaországba, mert ha személyesen megy oda, akkor már túl késő lesz.

Poirot érdeklődve nézett végig rajtam.

- Sajnos, barátom, vannak bizonyos dolgok, melyeket lehetetlen táviratilag elküldeni.

Norman őrnagy hamarosan visszatért egy fiatal tiszt kíséretében, aki a Légierő egyenruháját viselte.

- Lyall kapitány fog átrepülni önökkel Franciaországba. Máris indulhatnak.

- Gombolkozzon be minél melegebben, uram - tanácsolta a fiatal pilóta. - Sőt, ha úgy gondolja, még én is kölcsönözhetek egy kabátot.

Poirot magában mormogva tanulmányozta tekintélyes méretű zsebóráját. - Igen, maradt még némi időnk... éppen elegendő lesz. - Aztán a fiatal repülőtisztre emelte tekintetét és udvarias meghajlás kíséretében így szólt: - Köszönöm, monsieur. De nem én leszek az utasa, hanem ez a gentleman, itt.

Miközben beszélt, kissé félrehúzódott és a sötétből egy alak lépett elő. A második férfifogoly volt az, aki a másik kocsival érkezett. A lélegzetem is elállt, amikor némi fény esett az arcára. A miniszterelnök volt az.

- Mondjon már valamit, az Isten szerelmére! - követeltem türelmem végső határára érve, miközben az autóban London felé robogtunk Poirot-val és Normannel. Hogy az ördögbe

sikerült visszacsempészniük Angliába?

- Nem kellett visszacsempészni - válaszolta Poirot szárazon. - A miniszterelnök ugyanis egyáltalán nem hagyta el Angliát. A Windsorból Londonba tartó út közben rabolták el.

- Micsoda?

- Mindjárt megmagyarázom. Mint tudja, a miniszterelnök a kocsijában ült, és mellette foglalt helyet a titkára. Hirtelen kloroformmal átítatott kendőt szorítottak az arcára...

- De ki követte el?

- Nem más, mint a kiváló nyelvész, Daniels kapitány. Amint a miniszterelnök eszméletét veszti, Daniels utasítást ad O'Murphy-nek, hogy kanyarodjon le jobbra. A gépkocsivezető teljesen gyanútlanul eleget tesz az utasításnak. Az elhagyatott mellékúton pár mérföldnyire egy nagy autó áll, mely nyilván meghibásodhatott. A sofőrje jelez O'Murphy-nek, hogy álljon meg. O'Murphy lelassít. Az idegen a kocsi felé indul. Daniels kihajol az ablakon, és valami azonnal ható érzéstelenítőszerrel, mint például etil-kloriddal, megismétlődik a kloroform trükk. A két eszméletlen embert pillanatok alatt kirángatják az autóból, átcipelik a másikba és helyüket a hasonmásai foglalják el.

- Lehetetlenség!

- Pás du tout! Sosem látott még színpadi jelenetet, melyben csodálatos hűséggel elevenítenek meg közismert személyiségeket? Pedig nincs annál könnyebb, mint egy jól ismert karakter megszemélyesítése. Anglia miniszterelnökét biztosan sokkal könnyebb utánozni, mint teszem azt a Claphami John Smith-et. Ami pedig O'Murphy dublőrjét illeti, rá senki sem figyel fel túlságosan, egészen a miniszterelnök távozásáig. Aztán pedig már nyoma veszett. A Charing Crossról egyenesen a cinkosai találkozóhelyére hajt, ahová O'Murphy-ként megy be, de már mint más valaki jön ki. O'Murphy tehát eltűnt, nyilvánvaló gyanús nyomot hagyva maga után.

- De hát azt a férfit, aki a miniszterelnököt személyesítette meg mindenki látta!

- Tévedés, egyetlen olyan ember sem látta, aki személyesen, vagy közvetlenül ismerte volna. Erről is Daniels gondoskodott, még pedig oly módon, hogy elszigetelte a külső kapcsolatoktól, amennyire csak lehetett. Továbbá, ne feledje, hogy az arca be volt kötve, így ha bármi szokatlant fedeztek volna fel a viselkedésében, azt az ellene megkísérelt merénylet következményének tulajdonították volna. Mivel Mr. MacAdamnek gyenge-a torka, ezért a nagyobb beszédek előtt, amennyire csak tehetette, mindig igyekezett takarékoskodni a hangjával. A családságot tehát sikeresen hajtották végre egészen Franciaországig. Ott viszont már nem lett volna gyakorlati értelme a folytatásának, sőt teljességgel lehetetlen lett volna... ezért aztán a miniszterelnök eltűnik. Az ország rendőrsége pedig nagy sebbel-lobbal átkel a Csatornán, és senki se veszi a fáradságot, hogy az első támadás részleteit tüzetesebben tanulmányozza. A Franciaországban történt emberrablás látszatának fenntartása érdekében, meggyőző módon bekötik Daniels száját is, és szintén elkábítják kloroformmal.

- Na és az a férfi, aki a miniszterelnök szerepét játszotta?

- Nem kell mást tennie, mint megszabadulnia az álruhájától. Ha netán mint gyanús személyeket letartóztatnák őt meg a hamis gépkocsivezetőt, még akkor sem merne álmodni se arról senki, hogy valójában milyen szerepet játszottak a drámában, és a későbbiekben bizonyíték híján szabadlábra helyeznék őket.

- De mi történt az igazi miniszterelnökkel?

- Őt és O'Murphy-t egyenesen „Mrs. Everard”, az állítólagos nagynéni wampsteadi házába vitték. A nőt igazából Frau Bertha Ebenthalnak hívják, és jó ideje rendőri körözés alatt állt. Értékes kis ajándék nekik a részemről... Danielsről nem is beszélve. Megállapítható tehát, hogy ügyesen kiagyalt tervecske volt, csak éppen nem számoltak Hercule Poirot eszével! E pillanatban úgy éreztem, hogy barátom hiúsága mégis csak a bocsánatos bűnök közé sorolható.

- Mikor kezdte sejteni az igazságot?

- Amikor agyilag helyes módon láttam munkához. Egészen addig sehogy sem tudtam a képbe illeszteni a lövöldözést... de mihelyt rájöttem, hogy ez csupán azt eredményezte, hogy a miniszterelnöknek bekötött arccal kellett Franciaországba mennie, rögtön kezdtem érteni a dolgot. Mikor aztán Windsor és London között minden vidéki kórházat felkerestünk, és sehol

sem találtunk olyan orvost, aki a leírásnak megfelelő személy arcát kezelte, illetve bekötözte volna, már biztos voltam a dolgomban. Ezután már gyerekjáték volt minden egy ilyen ésszel, mint az enyém!

Másnap reggel Poirot élém tett egy táviratot, amit épp akkor kézbesítettek neki. A sürgönyön nem szerepelt sem a feladási hely, sem aláírás. Mindössze ennyit tartalmazott:

„IDEJÉBEN”.

Aznap a kora délutáni órákban, az esti lapok tették közzé az első beszámolókat a Szövetséges Konferenciáról. Megkülönböztetett hangsúlyt fektettek arra a hatalmas ünneplésre, mellyel Mr. David MacAdamot fogadták. A brit miniszterelnök lelkesítő szónoklata mindenkire mély és megindító hatást gyakorolt.

Mr. Davenheim eltűnése

Poirot-val régi barátunkat, Japp felügyelőt vártuk teára a Scotland Yardról. Ott ültünk a teázóasztal mellett és türelmesen várakoztunk a megérkezésére. Poirot éppen az imént végzett a csészek és tányérek gondos elrendezésével, mivel a háziasszonyunknak az volt a szokása, hogy inkább dobálta, sem mint rakta az edényeket az asztalra. Barátom rálehelte a fém teáskannára, aztán egy selyem zsebkendővel gondosan kifényesítette. A tea már a forralón volt, mellette pedig kis zománcozott serpenyőben sűrű, édes csokoládé, amit Poirot a következőképpen jellemezett: „a maguk angol mérge”.

Végre odalentről határozott kopogtatás hallatszott, majd néhány pillanattal később be is lépett Japp a maga katonás tartásával.

- Remélem, nem késtem el - kérdezte miután üdvözölt bennünket. - Az igazat megvallva egy kicsit elbeszélgettem az időt Millerrel, aki a Davenheim ügyel van megbízva.

A név hallatán hegyezni kezdtem a fületem, ugyanis az utóbbi három nap során a sajtó szinte másról sem cikkezett, csak a Mr. Davenheim különös eltűnéséről. Ő volt az idősebb társtulajdonosa a Davenheim and Salmon Bankháznak. Szombaton állítólag elhagyta a lakását és azóta senki sem látta őt. Abban reménykedtem, hogy Japptól esetleg megtudhatunk valami érdekes részletet.

- Eddig azt hittem, hogy manapság már senki sem tűnik el csak úgy - jegyeztem meg.

Poirot pár milliméternyit igazított a vajaskenyeres tálcán, majd éles hangon rákérdezett:

- Mit ért „eltűnés” alatt? Pontosítson, barátom! Az eltűnések melyik csoportjára gondol?

Felkacagtam. - Eszerint az eltűnéseket is osztályozzák és csoportosítják?

Japp is elmosolyodott. Poirot viszont összevont szemöldökkel, rosszallóan nézett ránk.

- Természetesen. Még hozzá három kategória létezik. Az első és egyben a leggyakoribb, az önkéntes eltűnések csoportja. A második a gyakorta félreértelmezett „emlékezetvesztések” eseteinek kategóriája, persze idetartoznak a ritkábban előforduló, valódi amnéziás esetek is. A harmadik kategóriában tartoznak a gyilkosságok áldozatainak többé-kevésbé sikeres eltűnései. Ön szerint ez az eset mindhárom kategóriába beleillik?

- Úgy vélem, többé-kevésbé igen. Persze ha Davenheim elvesztette az emlékezetét, akkor is felismerné valaki előbb-utóbb... pláne egy olyan közismert személyt, mint ő. Ami pedig a holttesteket illeti, azokat sem lehet csak úgy eltüntetni. Rövidebb vagy hosszabb idő elteltével előkerülnek, bármilyen elhagyatott helyre vagy bőröndbe rejtik is el őket. A gyilkosságra mindig fény derül. Ugyanez áll a szökésben lévő sikkasztó vagy adóssághalmozó tisztviselőre is. A rádiózás korában eleve bukásra van ítélve. Még külföldről is előkeríthetik a kikötők és vasútállomások megfigyelésével. Ami pedig az angliai rejtőzködést illeti, máris mindenkinek a kisujjában van a személyleírása, aki csak a napi sajtót olvassa. Szóval szembe kerül az egész

civilizációval.

- Ej, ej, mon ami - korholt Poirot -, elkövetett egy hibát az okoskodásában. Ugyanis nem vette figyelembe ezt a tényt, hogy az a személy, aki elhatározza, hogy akár egymaga... vagy egy másik emberrel együtt eltűnik, a szó tágabb értelmében vett... ritka madár is lehet, afféle módszeresen gondolkodó ember. Intelligens, tehetséges, gondosan kiszámíthat és megtervezhet minden apró részletet. Röviden összefoglalva, nem látom be, hogy miért ne vezethetné sikeresen az orránál fogva a rendőrséget.

- No persze magát kivéve, ugyebár? - jegyezte meg Japp tréfásan felém kacsintva. - Mert magát még egy ilyen agyafúrt, minden hájjal megkent fickó sem tudná félrevezetni, nemde monsieur Poirot?

Poirot látható eredménytelenséggel igyekezett szerénynek tűnni.

- Dehogynem! Miért is ne? Bár ami igaz, én az efféle problémák megközelítésénél matematikai precizitással alkalmazom az egzakt tudományokat. Ugyanez sajnos nemigen mondható el a detektívek új generációjáról.

Japp szája széles vigyorra húzódott.

- Ördög tudja - mondta -, én a magam részéről értelmes fickónak tartom Millert, aki ezen az ügyön dolgozik. Biztosra veszem, hogy semmi sem kerüli el a figyelmét. Egyetlen lányom, cigarettahamu, de még egy morzsa sem. Olyan éles a szeme, hogy mindent észrevesz.

- Erre a londoni fecskék is képesek, mon ami - jelentette ki Poirot. - De ettől még nem kérném fel a kis madárkákat Mr. Davenheim eltűnésének megoldására.

- Azért őszintén remélem, monsieur, hogy nem kívánja kétségbe vonni a részletek bizonyító értékeit?

- Semmiképpen sem. Sőt, ezek az adatok nagyon is hasznosak a maguk módján. Mindössze akkor van baj, ha feleslegesen, a kelletnél nagyobb jelentőséget tulajdonítunk nekik. Elvégre megtörténhet, hogy az ilyen részletek többsége jelentéktelen, és csupán egykét lényegesebb akad közöttük. Kizárólagosan az agyunk apró, szürke sejtecskéi azok, amelyekkel teljes biztonsággal számíthatunk. - Jelentőségteljesen megkopogtatta a homlokát. Az érzékei félrevezethetik az embert. Ezért az igazságot itt belül kell keresni... enélkül kudarcra vagyunk ítélve.

- Csak nem akarja azt állítani, monsieur Poirot, hogy elvállalná egy ügy megoldását úgy, hogy a nyomozáshoz fel sem állna a karosszékből?

- De bizony, pontosan így értettem... természetesen azzal az egyetlen feltétellel, hogy részletesen ismertetik velem a tényeket. Én ugyanis afféle speciális tanácsadónak tartom magam.

Japp a térdére csapva felkiáltott. - Akasszanak fel, ha most nem fogom a szaván! Lefogadom magával egy ötösbe, hogy nem tudja előkeríteni... illetve nem képes megmondani nekem, hogy hol keríthetem elő élve vagy holtan Mr. Davenheimet, a hétfő előtt.

Poirot átgondolta a hallottakat. - Eh bien, mon ami, állom a fogadást. Elvégre ez a „sport” az angolok foglalkozása. Most pedig... halljuk a tényeket!

- A múlt szombaton, 12.40-kor Mr. Davenheim szokásához híven felszállt a Victoria Pályaudvaron a Chingside-ba tartó vonatra, hogy leutazzon a „Cédrus” néven ismeretes vidéki kastélyba. Ebéd után kiment a parkba, ahol különféle utasításokkal látta el a kertészeket. Abban mindenki egyetért, hogy a modora teljesen normális volt, és semmibe sem tért el a szokásostól. Tea után benézett a felesége szobájába és azt mondta neki, hogy lesétál a faluba, mert postára akar adni néhány levelet. Megemlítette még, hogy üzleti ügyben várja egy bizonyos Mr. Lowen érkezését, és ha esetleg előbb érne oda, mint ahogy ő visszajön, vezessék be a dolgozószobába, és ott várja meg. Mr. Davenheim ezt követően a bejárati ajtón át távozott a kastélyból. Kényelmesen leballagott a behajtón, kisétált a kapun, és azóta senki sem látta többé. Attól a pillanattól egyszerűen nyoma veszett.

- Csinos... felettébb csinos... sőt mi több, bájos kis probléma - állapította meg Poirot dűnnyögve. - Folytassa csak, kedves barátom!

- Körülbelül negyedórával később, egy magas, sötét arcú, tömött, fekete bajuszú férfi csengetett a bejárati ajtónál, és közölte, hogy Mr. Davenheimmel van megbeszélése. Lowen

néven mutatkozott be, mire a bankár utasításának megfelelően bevezették a dolgozószobába. Csaknem egy teljes óra telt el anélkül, hogy Mr. Davenheim visszatért volna. Végül Mr. Lowen csengetett, és elmondta, hogy nem tud tovább várni, mivel el kell érnie a vonatot, hogy visszajusson a városba. Mrs. Davenheim nem győzött elnézést kérni a férje megmagyarázhatatlan távolléte miatt, hiszen tudta, hogy látogatója érkezik. Mr. Lowen a sajnálkozást fejezte ki, majd távozott.

- Nos, amint mindenki tudja, Mr. Davenheim nem tért haza. Így aztán vasárnap reggel értesítették a rendőrséget, de mindhiába, mert tehetetlenül állnak az ügyel szemben. Úgy tűnt, hogy Mr. Davenheim a szó szoros értelemben köddé vált. Nem járt a postán, sőt még csak nem is látták a faluba. Az állomáson biztosra vették, hogy nem szállt fel semmiféle vonatra.

Az autója a garázsban állt. Ha azzal bérelt volna kocsit, hogy valami elhagyatott helyen várjon rá, szinte biztosra vehető, hogy mostanáig már jelentkezett volna a vezetője a nyomravezetőnek felajánlott tekintélyes összeg hatására, és elmondja, amit tud. De senki sem jelentkezett. Az igaz, hogy öt mérföldnyire, Entfieldben rendeztek aznap egy kisebb lóversenyt, és ha lesétált odáig, az ottani vasútállomáson észrevétlenül elvegyülhetett a tömegben. De azóta minden újság lehozta a fényképét meg a személyleírását, és mégsem tudott hírt adni róla senki. Mint mindig, természetesen ezúttal is rengeteg levelet kaptunk az ország legkülönbözőbb részeiből, de mostanáig minden nyom kiábrándító eredménnyel járt.

- Hétfőn reggel újabb szenzációs felfedezésre derült fény. Mr. Davenheim dolgozószobájában, egy elfüggönyözött beugróban van egy páncélszekrény. Ezt a mackót valaki feltörte és kifosztotta. Az ablakok sértetlenül zárva voltak belülről, ami kizárja a közönséges betörés lehetőségét. Kivéve persze, ha nem egy, a házban lévő bűntárs zárta be őket utólag.

Valószínűnek tartjuk, hogy a betörést szombaton követték el, de a kastélyban uralkodó káosz miatt nem fedezték fel vasárnap, hanem csak hétfőn.

- Précisément - mondta Poirot szárazán. - Eszerint már le is tartóztatták ce pauvre Mr. Lowent.

Japp ismét elvigyorodott. - Még nem. De szoros megfigyelés alatt tarjuk.

Poirot bólintott. - Van valami elképzelésük arról, hogy mit vittek el a széfől?

- Igen, már ennek is utána néztünk a fiatalabb cégtárssal és Mrs. Davenheimmel együttműködve. A páncélszekrényből minden valószínűség szerint a következőket rabolták el: megbízásos kötvényeket igen jelentős értékben, ugyancsak nagy összeget bankjegyekben, ami egy mostanába lebonyolított jövedelmező tranzakció eredményeként került oda. Ezen kívül eltűntek Mrs. Davenheim kisebb vagyont érő ékszerei is. Az utóbbi időben valóságos szenvedélyükké vált az ékszervásárlás. Alig múlt el hónap anélkül, hogy a férje ne ajándékozta volna meg valami ritka és drága ékszerrel a feleségét. Az egész értékes kollekció eltűnt a páncélszekrényből.

- Meglehetősen komoly zsákmány - állapította meg Poirot eltöprengve. - Lowenről mit sikerült kideríteni? Ismert már, hogy miféle üzleti ügye lett volna aznap este Davenheimmel?

- Nos, ami azt illeti, a két ember állítólag nem volt valami túl jó kapcsolatban egymással. Lowen amolyan kisstílusú spekuláns. Ám ennek ellenére egyszer-kétszer mégis sikerült neki borsot törnie Davenheim orra alá üzleti téren. Bár az értesüléseink szerint csak ritkán vagy egyáltalán nem szoktak találkozni. Ezúttal valami dél-amerikai osztlék ügyében kívánt tárgyalni vele a bankár.

- Eszerint akkor Davenheimnek Dél-Amerikában is vannak érdekeltségei?

- A jelek szerint igen. Mrs. Davenheim említette is, hogy tavaly ősszel hosszú ideig tartózkodott Buenos Airesben.

- Térjünk rá a bankár magánéletére! Jó viszonyban volt a feleségével?

- Úgy mondanám, hogy békés és eseménytelen volt a magánélete. Mrs. Davenheim kellemes, bár nem különösebben művelt asszony. Szóval elég jelentéktelen személyiség.

- Akkor itt kell keresnünk a rejtély megoldását! Voltak Davenheimnek ellenségei?

- Üzleti riválisai akadtak. Sőt kétségtelenül sokan vannak olyanok, akiknek borsot tört az orra alá, s ezek nyilván nem viseltetnek iránta különösebb jóakarattal. Ennek ellenére, nem tartom valószínűnek, hogy emiatt számolt volna le vele valaki... ha ellenben mégis ez történt, akkor

hová lett a holttest?

- Helyes észrevétel. Amint Hastings is említette az imént, a hulláknak meg van az a tulajdonságuk, hogy végzetes makacssággal igyekeznek napvilágra kerülni.

- Ami azt illeti, az egyik kertész állítólag látott egy alakot, amint a ház oldala mellett, a rózsakert felé tartott. A dolgozószoba hosszú, franciaablakos ajtaja a rózsakertre nyílik és Mr. Davenheim elég gyakran érkezett és távozott a házból azon az ajtón át. A kertész elég távolról látta, mert valami uborkafuttató állvány készítésével volt elfoglalva, így még azt sem tudja biztosan megmondani, hogy Mr. Davenheim volt-e, vagy sem. A pontos időpontra sem emlékszik. Csak annyi bizonyos, hogy hat óra előtt kellett lennie, mert a kertészek hatkor abbahagyják a munkát.

- Mr. Davenheim mikor hagyta el a házat?

- Úgy fél hat körül.

- És a rózsakert mögött mi van?

- Egy tó.

- Csónakházzal?

- Igen, néhány ladikot tartanak benne. Feltételezem, az öngyilkosság lehetőségét mérlegeli, nemde, monsieur Poirot? Nos, elárulom, hogy Miller, holnap reggel kifejezetten azért megy oda, mert gondoskodni kíván a tó átkutatásáról. Hát ilyen detektív az én kollegám!

Poirot sejtelmesen elmosolyodott, majd hozzám fordulva megszólalt: - Hastings, legyen szíves adja ide nekem a Daily Megaphons tegnapi számát. Ha az emlékezetem nem csal, egy szokatlanul éles fotó van benne az eltűnt Davenheimről.

Felkeltem és megkerestem a kért újságot. Poirot gondosan megvizsgálta a fényképet.

- Hm! - mormogta. - A haja meglehetősen hosszú és hullámos. A bajusza tömött, a szemöldöke dús és hegyes szakállt viselt. A szeme sötét színű.

- Igen.

- Ha jól látom, már kezd őszülni a haja meg a szakálla.

Japp bólintott. - Nos, monsieur Poirot, mi a véleménye az esetről? Világos, mint a nap, ugye?

- Épp ellenkezőleg. Nagyon is ködös.

A Scotland Yard nyomozója elégedettnek tűnt.

- Ami azonban egy percig sem ingat meg abban a hitemben, hogy megoldhatom - fejezte be Poirot rendíthetetlen nyugalommal.

- Tessék?

- Részemről kedvező jelnek tartom, ha egy ügy homályos. Mert ha a dolog világos, mint a nap... eh bien, az már eleve gyanús! Könnyen lehet, hogy valaki megrendezte.

Japp már-már sajnálkozva csóválta a fejét. - Nos, ki-ki a maga módján. Szerintem mindenesetre nem árt, ha az ember világosan látja az utat maga előtt.

- Én nem látom - dünnyögte Poirot. - Már csak azért sem, mivel behunyt szemmel szoktam gondolkodni.

Japp nagyot sóhajtott. - Ami azt illeti, egy egész hete van a gondolkodásra.

- Maga viszont minden újabb fejleményről beszámol nekem, ami idő közben adódik... például a keményen dolgozó, sasszemű Müller felügyelő tevékenységéről.

- Természetesen, elvégre ebben állapotunk meg.

- Szégyenletes dolog fogadást kötni ilyen egyenlőtlen feltételek mellett, ugye? - szólt oda hozzám Japp, miközben az ajtóhoz kísértém. - Csaknem olyan, mint egy gyermekrablás.

Nem tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy ne fejezzem ki egyetértésemet egy cinkos mosollyal. A mosoly még akkor sem hervadt le az arcomról, amikor visszatértem a barátomhoz.

- Eh, bien! - vette észre rögtön Poirot. - Szóval gúnyt üzünk Poirot papából, hm? - Tréfásan megfenyegetett az ujjával. - Még mindig nem bízunk meg a jól bevált szürke agysejtjeimben?

Ugyan már, azért ne jöjjön ennyire zavarba! Tudja mit, inkább beszéljük meg szépen ezt a csinos kis problémát... készséggel elismerem, hogy még távolról sem tiszta a kép, de máris előrevetít néhány érdekes támpontot.

- A tó! - vettem fel jelentőségteljesen.

- A csónakház még inkább, mint a tó!

Sanda oldalpillantást vetettem Poirot-ra, ő pedig a maga rejtélyes módján somolygott.

Nyomban megértettem, hogy teljesen felesleges lenne tovább firtatnom a kérdést.

Jappnek másnap estig színét sem láttuk, akkor azonban kilenc óra tájban megjelent. Az arckifejezése nyomban elárulta, hogy új hírek vannak a tarsolyában, és alig várja, hogy kipakolhasson.

- Eh bien, barátom - fogadta Poirot. - Kedvezően alakulnak a dolgok? Nehogy azt állítsa nekem, hogy kihalászták Mr. Davenheim hulláját a tóból, mert azt úgy sem hinném el.

- A holttestet egyelőre még valóban nem találtuk meg, a ruházatát viszont már megleltük... Még pedig azt a bizonyos ruhát, amit aznap viselt. Nos ehhez mit szól?

- Más ruhadarab is hiányzott még a házából?

- Nem, az inasa egészen biztos ebben. Davenheim ruhatára érintetlen. De van még egyéb fejlemény is. Letartóztattuk Lowent. A szobalányok egyike, akinek a feladatai közé tartozik a hálószooba ablak bezárása, azt állítja, miszerint negyed hétkor látta Lowent a dolgozószoba felé haladni a rózsakerten át. Ez tíz perccel azelőtt történt, hogy elhagyta volna a házat.

- No és mit mond ő maga?

- Eleinte kifejezetten tagadta, hogy elhagyta volna a dolgozószobát. A lány viszont magabiztosan kitarzott az állítása mellett, így később Lowennek eszébe jutott, hogy egy pillanatra kilépett a franciaablakos ajtón, mert egy különleges rózsafajtát akart szemügyre venni, aztán meg is feledkezett erről. Elég gyengécske történet. De más, ellene szóló bizonyítékok is kerültek a birtokunkba. Mr. Davenheim a jobb keze kisujján egy vastag aranygyűrűt viselt, melybe egy gyémánt volt belefoglalva. Nos, ezt a gyűrűt szombaton este zálogba adta egy Billy Kellett nevű férfi. A rendőrség előtt nem ismeretlen ez a fickó, mivel tavaly ősszel, pontosabban három hónapja elemelte egy idős úr zsebóráját. Értesüléseink szerint legalább öt helyen próbálkozott a gyűrű elzálogosításával, míg végül sikerrel járt. A kapott pénzből aztán leitta magát a sárga földig. Részegen megtámadott egy rendőrt, amiért lecsukták. Millerrel elmentünk a Bow Streetre, hogy elbeszélgezzünk vele. Addigra már eléggé kijózanodott, és őszintén szólva sikerült halálra rémítenünk azzal, hogy gyilkossággal vádolhatják, így a következő meglehetősen különös vallomást sikerült belőle kicsikarnunk: Szombaton ellátogatott az entfieldi lóversenyre, annak dacára, hogy inkább a nyakkendőtü a specialitása, mint a fogadás, így nem csoda, ha rossz napot fogott ki, és nem volt szerencséje. A lóverseny végeztével elindult a Chingside felé vezető országúton, és közvetlenül mielőtt beért volna a faluba, leült az árokpartra pihenni. Pár perccel később egy férfit látott az úton a falu felé igyekezni, akit valahogy így írt le nekünk:

„Amolyan sötét külsejű úriember volt, nagy bajusszal, akiről lerítt, hogy városi pasas.”

Az üldögélő Kellettet az út felől félig-meddig eltakarta egy jókora kőrakás, így a jövevény

nem vette észre. Éppen odaért a közelébe, amikor hirtelen körbepillantott, és mivel elhagyatottnak vélte a környéket, kivett a zsebéből egy kis tárgyat, a bokrok közé hajította, és már ment is tovább a vasútállomás felé. Mivel a bokrok közé dobott tárgy halk csengéssel esett a földre, így természetesen felkeltette az árokszélen gubbasztó csavargó érdeklődését. Utánanézett, és rövid keresgélés után rátalált a gyűrűre.

Így szól Kellett története. Mondanom sem kell, miszerint Lowen tagadja az egészet, és azzal érvel, hogy egy ilyen ember szavára, mint ez a Kellett, egyáltalán nem lehet adni. Ennek ellenére fennállhat a lehetőség, hogy esetleg út közben összetalálkozott Davenheimmel, kirabolta és meggyilkolta.

Poirot a fejét rázva válaszolt.

- Teljességgel valószínűtlen, mon ami. Nem volt lehetősége rá, hogy megszabaduljon a holttesttől. Már régen megtalálták volna. Különbösen is, a gyűrű elzálogosításának ténye és módja is valószínűtlené teszi, hogy gyilkosság révén jutott volna hozzá. Harmadszor, a besurranó tolvajok a legritkább esetben gyilkolnak. Negyedszer, mivel szombat óta rács mögött van, túl sok véletlen kellene hozzá, hogy ilyen pontos leírást adjon Lowenről.

Japp bólintott. - Nem vonom kétségbe az igazát. De a lényegen mit sem változtat. Nincs az az esküdtszék, amelyik sokra tartaná egy börtöntöltelék vallomását.

Bár magam is furcsállom, hogy Lowen nem talált ügyesebb módot arra, hogy megszabaduljon a gyűrűtől.

Poirot megvonta a vállát. - Nos, amennyiben a közelben találták volna meg, felmerülne a lehetőség, hogy esetleg maga Davenheim vesztette el.

Felkiáltottam. - De egyáltalán miért vették le a holttestről?

- Erre lehet ésszerű magyarázat - felelte Japp. - Tudják, közvetlenül a tó mögött van egy kiskapu, melyen át egy. ösvény vezet a közeli dombok felé. És mit gondolnak, hová juthatunk rajta... alig három perces sétával?... Egy mészégető kemencéhez.

- Te jó ég! - kiáltottam. - Arra gondol, hogy a mész, ami megsemmisítette a holttestet, gyengének bizonyul a gyűrű fémjével szemben?

- Pontosan.

- Számomra úgy tűnik, hogy ez mindent megmagyaráz - jelentettem ki. - Micsoda szörnyűséges büntett!

Egyező véleményről vezérelve egyszerre fordultunk Poirot felé, aki azonban a homlokát ráncolva, annyira elmélyedt a gondolataiba, mintha valami rendkívüli - szellemi erőfeszítést fejtene ki. Tudtam, hogy érzékeny intellektusának nyugalomra van szüksége, de vajon mit fog mondani, ha végre megtöri a csendet? Elvégre nem hagyhat bennünket örök kétségek között.

Nagy sokára alábbhagyott a feszültsége, egy mély sóhajjal Japphez fordult és megkérdezte: - Van-e valami elképzelése arról, barátom, hogy Mr. Davenheimnek közös hálósobája volt-e a feleségével?

A furcsa kérdés annyira nem illett a helyzethez, hogy egy pillanatig mindketten csendbe bámultunk rá. Aztán Japp harsány nevetésben tört ki. - Te jó Isten, monsieur Poirot, sejtettem, hogy valami meglepő húzással rukkolt ki. Ám megvallom őszintén, erre a kérdésre nem voltam felkészülve, és válaszolni sem tudok rá.

- De kiderítheti, ugye? - tudakolta Poirot csökönyös kíváncsisággal.

- Természetesen... ha már mindenáron tudni akarja.

- Merci, mon ami. Lekötelezne vele, ha megtenné.

Japp még néhány másodpercig nem tudta levenni a tekintetét a barátomról, de úgy tűnt, hogy őt ez a legkevésbé sem zavarja, sőt már újra megfeledkezett mindkettőnkéről, és betemetkezett a gondolataiba. A Yard detektívje kiábrándultan csóválta a fejét, és a fülembe súgta: - Szegény öreg barátom! Úgy látszik ez a rengeteg fejtörés már kezd az agyára menni. - Azzal lábujjhegyen elhagyta a szobát.

Mivel Poirot továbbra is elmélyülten töprengett, elővettem egy papírlapot és azzal próbáltam lekötni magam, hogy feljegyzéseket készítettem az ügyről. Munkámból a barátom hangja riasztott fel. Úgy látszik, végre magához tért a merengésből, mert élénknek és határozottnak tűnt.

- Que faites-vous lá, mon ami?

- Csak összeírtam, ami lényegesnek tűnt számomra ebben az ügyben.

- Tehát végre kezd már módszeresen dolgozni? - mondta Poirot elismerően.

Igyekeztem palástolni az örömet.

- Akarja, hogy felolvassam?

- Természetesen. Megköszörültem a torkom.

- „Első pont: Minden jel arra mutat, hogy a páncélszekrényt Lowen törte fel.

Második pont: Haragosa Davenheimnek.

Harmadik pont: Hazudott, amikor azt állította, hogy nem hagyta el a dolgozószobát.

Negyedik pont: Amennyiben Billy Kellert történetét igazságként fogadjuk el, úgy Lowen kétségkívül bűnrészes.”

- Nos? - Kérdeztem szünetet tartva, mivel úgy éreztem, hogy sikerült rátapintanom az eset lényeges pontjára.

Poirot azonban sajnálkozva nézett rám, és alig észrevehetően csóválta a fejét. - Mon pauvers ami! Úgy látszik a legcsekélyebb tehetséggel sincs megáldva e tekintetben. A lényeges mozzanatok rendre elkerülik a figyelmét. Ráadásul a következtetése is hamis.

- Megtudhatnám, hogy miért?

- Hadd lássam a négy pontját! Első pont: Mr. Lowen nem tudhatta, hogy módja nyílik a széf feltörésére, hiszen üzleti ügyben érkezett. Arról sem tudhatott, hogy Mr. Davenheim a levelei postára adása miatt nem lesz jelen, s ennek következtében őt magára hagyják a dolgozószobában.

- De ettől még megragadhatta a kínálkozó alkalmat - ellenkeztem.

- Na és a szerszámok? Városi úriemberek nem hordanak magukkal betörőszerszámokat minden eshetőségre számítva. Már pedig egy tollkással senki sem tud széfet felnyitni, bien entendu!

- A „kettes ponthoz” mi a hozzáfűznivalója?

- Azt fejtegeti, hogy Lowen a haragosa volt Mr. Davenheimnek. Ezt valószínűleg úgy értelmezi, hogy egyszer-kétszer hasznot húzott belőle. Feltehetően ezekbe a tranzakciókban a várható haszon reményében ment bele. Bárhogy is volt, az ember nem szokott törvényszerűen haragosa lenni annak... akiből hasznot húzhat. Szerintem inkább az ellenkezője lehet igaz. Mert ha egyáltalán létezett harag vagy gyűlölet, azt Mr. Davenheim táplálhatta Lowen iránt.

- Azt viszont semmiképpen sem tagadhatja, hogy hazudott, mikor azt állította, hogy nem hagyta el a dolgozószobát.

- Valóban nem, de lehetséges, hogy megijedt. Ne feledje, hogy az eltűnt ember ruháját éppen akkor találták meg a tóban. Mint általában, természetesen jobban tette volna, ha az igazat mondja meg.

- És a negyedik pont?

- Azzal egyetértek. Ha Kellett története igaz, Lowen kétségtelenül bűnrészes. Éppen ez teszi az ügyet ilyen érdekessé.

- Eszerint egy lényeges momentumot csak megtaláltam.

- Meglehet... ellenben teljességgel meglepetkezett arról a két legfontosabb pontról, amelyek minden kétséget kizáróan magukban hordozzák az egész ügy megoldását.

- Elárulná, hogy melyek ezek?

- Első pont: Az a szenvedély, ami Mr. Davenheim megrögzött tulajdonságává vált az utóbbi évek során: az ékszervásárlás. Második pont: A tavaly ősszel történt Buenos Aires-i utazása.

- Poirot, maga tréfál velem?

- Ellenkezőleg, a legkomolyabban beszélek. Ah, szent mennydörgés, őszintén remélem, hogy Japp nem feledkezik meg a jelentéktelennek tűnő kérdésemről.

A Scotland Yard nyomozója azonban már csak a tréfa kedvéért is jól emlékezetébe véste a barátom kérdését, és a kapott választ másnap délelőtt tizenegy óra felé megtáviratozta Poirot-nak. Kérésére felbontottam a sürgönyt és felolvastam:

„Tavaly tél óta a férj és feleség külön hálószobát foglalt el.”

- Aha! - kiáltott fel Poirot elégedetten. - Most pedig már június közepén járunk! Minden világos. Csak bámultam rá értetlenül.

- Remélem, nincs pénze a Davenheim and Salmon Bankházban, mon ami?

- Nincsen - válaszoltam csodálkozva. - De miért?

- Mert ha lenne, akkor azt tanácsolnám, hogy sürgősen vegye ki, még mielőtt túl késő.

- Miért, mire számít?

- Teljes pénzügyi összeomlásra még pedig néhány napon belül... de az is lehet, hogy még hamarabb. Erről jut eszembe, hogy viszonzni illene Japp dicséretét. Kérhetnék egy ceruzát?

Voilà! „Azt tanácsolom, hogy minél előbb vegye ki a pénzét, ami a kérdéses banknál van letétben.” Nos, ez majd felkelti a jó öreg Japp figyelmét. Képzem, milyen tágra merednek a szemei. De hiába, mert holnapig vagy holnaputánig... semmit sem fog érteni az egészből.

Ami engem illet, továbbra is szkeptikus maradtam, de egy nappal később már arra kényszerültem, hogy fejet hajtsak a barátom figyelemre méltó adottsága előtt. Valamennyi újság óriási főcímeiben kürtölte világgá a Davenheim Bank szenzációs bukását. A bank pénzügyi helyzetének feltárása természetesen egészen más megvilágításba helyezte a híres bankár eltűnését.

Még félig sem fogyasztottuk el a reggelinket, amikor felpattant az ajtó, és Japp valósággal berobbant rajta. Bal kezében egy újságot szorongatott, a jobbában pedig Poirot táviratát. Ez

utóbbi nem éppen a legfinomabban helyezte le az asztalra Poirot elé.

- Honnan tudta, monsieur Poirot? Honnan a pokolból találhatta ki?

A barátom kedves mosollyal reagált az indulatos kérdésre. - Ah, mon ami, de hiszen épp a maga távirata volt az utolsó láncszem. Utána már biztos voltam benne! Tudja, már kezdettől fogva feltűnt, milyen tökéletesen illeszkedik ebbe az ügybe a páncélszekrény feltörése. Ékszerek, készpénz, kötvények... minden szépen előkészítve... és kinek az érdekét szolgálta mindez? Nos, amint maguk felé mondani szokás, a jó monsieur Davenheim került szóba Első Számú Gyanúsítottként. Szinte biztosra vettem, hogy... előre összegyűjtötte magának. Nem beszélve az utóbbi évek szenvedélyéről, az ékszervásárlásról! Milyen egyszerű! Elsikkasztotta a betéteket, ékszereket vásárolt belőlük, melyeket aztán olcsó másolatokkal helyettesített, az eredetieket biztos helyre vitte, hogy aztán amikor már mindenkit lerázott, más néven, élvezhesse az óriási vagyont, ha eljön az ideje. Tervét azzal akarta megkoronázni, hogy találkozót beszélt meg Mr. Lowennel, (aki volt olyan meggondolatlan, hogy a múltban egyszer-kétszer keresztelte a nagy ember célját) aztán megfürta a saját páncélszekrényét, kiadta az utasítást, hogy a vendéget vezessék be a dolgozószobába, majd mint aki jól végezte dolgát, kísértelt a kastélyból... de vajon hová? - Poirot némi szünetet tartott, Hastings egy újabb főtt tojást vett ki a tálból. Aztán összeráncolta a homlokát. - Ez már igazán türethetlen - dűnnyögte -, minden egyes tyúk különböző méretű tojást tojik. Hogy lehet így rendet rakni a reggeliző asztalon? Legalább tucatjával rendszereznék az üzletben!

- Most ne a tojásokkal törődjön! - fakadt ki Japp türelmetlenül. - Felőlem tojhatnak a tyúkok akár négyszögleteseket is, ha nekik úgy tetszik. Azt mondja meg, hogy hová ment a bankár, miután a Cédus Kastélyt elhagyta... ha tudja egyáltalán.

- Eh bien, hát a rejtkehelyére ment. Óh, lehet, hogy van némi torzulás monsieur Davenheim agyának szürkeállományában, de azért még első osztályúan működik.

- Azt is tudja, hogy hol rejtőzködik?

- Természetesen. Pedig igazán rafináltan fundálta ki.

- Akkor bökje már ki, az Isten szerelmére! Poirot gondosan összegyűjtött minden tojáshéj darabkát a tányérjáról, a tojástartóba helyezte, majd az üres tojáshéjat megfordítva, takarosán a kupacra illesztette. Tevékenysége befejeztével rámosolygott az eredményre, aztán kedvesen ránc emelte a tekintetét.

- Hát legyen, barátaim, hiszen önök értelmes emberek. Akkor tegyék fel maguknak azt a kérdést, amit és is feltettem magamnak. „Hová rejtőzhetnek el, ha ennek az embernek a helyébe lennének?” Maga mit gondol, Hastings?

- Nos - mondtam -, ami engem illet, úgy vélem, egyáltalán nem igyekeznék elmenekülni. Inkább Londonban maradnék... az események sűrűjében. Metróval és autóbusszal közlekednék, és tíz az egyhez, hogy sohasem ismernének fel. A tömegben nagyobb a biztonság.

Poirot Japp felé fordította kérdő tekintetét.

- Részemről nem értek egyet az álláspontjával. Késedelem nélkül kereket oldani... ez az egyedüli lehetőség. Bőségesen lehetett ideje a szükséges dolgok előkészítésére. Ha én lettem volna a helyében, biztosan elintéztem volna, hogy egy jacht várjon indulásra készen és mire kirobban a zűrzavar meg a botrány, már a világ egyik legtávolabbi sarkában lapítanak.

Mindketten Poirot-ra néztünk. - Na, mit szól hozzá, monsieur?

Barátom hallgatott egy pillanatig, aztán a megszokott furcsa mosolygás ereszkedett az arcára.

- És tudják-e barátaim, hogy amennyiben én bújnék el a rendőrség elől, akkor hová rejtőznék el? A börtönbe!

- Micsoda?

- Elvégre azért keresik monsieur Davenheimet, hogy börtönbe dugják, így aztán álmukban sem gondolnak rá, hogy megnézzék, nincs-e máris ott!

- Nem fejtené ki valamivel részletesebben?

- Japp, maga azt mondta nekem, hogy madame Davenheim nem valami intelligens asszony. Ennek ellenére, biztosra veszem, hogy amennyiben elviszik a Bow Streetre és szembesítik Billy Kellett-tel, az asszony fel fogja ismerni. Ráismer, annak ellenére, hogy leborotválta a

szakállát meg a bajuszát, és rövidre nyírta a haját meg a bozontos szemöldökét. A világon mindenkit el lehet ámítani, de egy asszony szinte mindig felismeri a férjét.

- Billy Kellett?! De hiszen őt ismeri a rendőrség!

- Nem megmondtam maguknak, hogy Davenheim agyafűrt fickó? Már réges régen előkészítette az alibijét. Tavaly ősszel eszébe sem volt Buenos Airesbe utazni... az alatt a három hónap alatt teremtette meg Billy Kellett személyét, hogy ne gyanakodjon rá a rendőrség, ha majd eljön az ideje. Ne tévesszék szem elől, hogy számára egy óriási vagyon és a szabadsága volt a tét ebben a játszmában! Megérte hát neki, hogy alapos munkát végezzen. Egyetlen aprócska bökkenő volt csupán...

- És pedig?

- Eh bien, ettől kezdve álszakállt és parókát kellett viselnie, hogy újra önmaga lehessen. Már pedig álszakállal nem olyan egyszerű aludni, hiszen könnyen lelepleződik a viselője. Ezért nem kockáztathatta meg, hogy továbbra is egy hálósobában aludjon a feleségével. Amint az érdeklődésemre Japp kiderítette, hogy az utóbbi hat hónapban, azaz, a Buenos Airesből való feltételezett visszatérése óta Mr. Davenheim külön hálósobában alszik a feleségétől, már biztos voltam a dolgomban! Minden adat a helyére került. A kertésznek igaza volt, amikor úgy vélte, hogy az urát látta elhaladni a ház mellett. Akkor ment a csónakházba, hogy felöltse a „csavargó jelmezét”, melyet eddig természetesen jól elrejtett az inasa szeme elől. Feleslegessé vált ruházatát a tóba dobta, majd folytatva terve kivitelezését, feltűnő módon elzalogosította a gyűrűt, aztán megtámadott egy rendőrt, amivel bejuttatta magát a Bow Street menedékére, ahol még álmában sem jutott eszébe senkinek sem, hogy keresgélje.

- Lehetetlenség - dünnyögte Japp.

- Kérjék csak meg a Madame-ot, - válaszolta Poirot mosolyogva.

Barátom másnap egy ajánlott levelet talált a tányérja mellett. Amint kinyitotta, egy öt fontos bankjegy hullott ki belőle. Poirot összeráncolta a homlokát.

- As sacré! De mihez kezdjek vele? Valóságos lelkiismeretfurdalásom van tőle! Ce pauvre Japp? Ah, de van egy ötletem. Elmegyünk ebédelni hármasban! Az legalább megnyugtat. Hiszen olyan pillekönnyű eset volt, hogy szabályosan szégyenlem magam miatta. Én, aki sosem tudnék arra vetemedni, hogy elraboljak egy gyermeket... mille tonnerres! Mon ami, nem osztaná meg velem, hogy mi az, ami ilyen szívből megnevetteti?

Az olasz nemesúr esete

Poirot-val együtt rengeteg baráttra és alkalmi ismerősre tettem szert. Ezek egyike dr. Hawker, aki az orvosi kamara tagja és közeli szomszédunk. A kedves dokinak megvolt az a jó szokása, hogy időnként estefelé beugrott egy kis csevegésre Poirot-hoz, akinek odaadó csodálói közé tartozott. Rendkívül egyenes jellemű és kissé naiv ember lévén nem csoda, ha oly nagyra tartotta barátom tehetségét, ami oly távol esett az ő foglalkozásától.

Ezen a bizonyos kora júniusi estén fél kilenc tájban érkezett és hamarosan kellemes eszmecserebe merült Poirot-val a kriminalisztika területén gyakori esetnek számító arzénmérgezések szívderítő témájáról. Körülbelül egy órával később történt, hogy valósággal kivágódott a társalgónk ajtaja és egy feldúlt nőszemély rohant be a szobába.

- Oh, doktor úr, jöjjön gyorsan! Azonnal szükség van magára! Micsoda rettenetes hang! Jaj, nekem, igazán teljesen felkavart!

Csak most ismertem fel a hívatlan jövevényben miss Ridert, dr. Hawker házvezetőnőjét. A doktróról tudni kell, hogy agglegény életet élt, és alig néhány utcányira lakott egy sötét, öreg házban. A rendszerint nyugodt, kiegyensúlyozott miss Rider most egyszerűen képtelen volt

összefüggően beszélni.

- Miféle rettenetes hangról beszél? Ki volt az, és mi a problémája?

- Csengett a telefon, doktor úr, és én fel vettem. És a kagylóban megszólalt az a... az a hang! Azt kiáltotta: „Segítség”... „Doktor úr... segítsen! Meggyilkoltak!” Aztán elhalkult. „Ki beszél?” kérdeztem „Ki beszél?” Nagy sokára meghallottam a suttogó választ: „Foscatine”, vagy valami ehhez hasonlót és „Regent's Court.”

Az orvos meglepetten kiáltott fel.

- Foscatini gróf! A Regent's Court-ön van a lakása. Azonnal oda kell mennem. Vajon mi történhetett?

- Egyik páciense?

- Valami enyhébb lefolyású betegséggel kezeltem néhány héttel ezelőtt. Olasz férfi, de tökéletesen beszél angolul. Hát, jó éjszakát kell kívánnom, monsieur Poirot, ha csak nem... - kissé tétovázott.

- Azt hiszem, értem a gondolatát - mosolyodott el Poirot. - Öröömre szolgál, ha elkísérhetem. Hastings, megtenné, hogy leszalad és kerít egy taxit?

Máskor is megfigyeltem már, hogy ha az embernek sietős a dolga, mindig várnia kell a taxira. Végül azonban csak sikerült leintennem egyet, és hamarosan már a Regent's Park felé robogtunk. A Regent's Court új lakóház tömb volt, közvetlenül a St. John's Wood Road mellett. Nemrégiben épült, és a legmodernebb szolgáltató berendezésekkel látták el.

Az előcsarnokban senki sem tartózkodott, így aztán a doktor türelmetlenül nyomkodta a lift hívócsengőjét. Mikor végre leérkezett, éles hangon kezdte faggatni az egyenruhás kezelőt.

- A 11-es lakásban lakó Foscatini grófhhoz jöttünk. Úgy tudom, valami baleset történt ott. A liftkezelő csak bámult ránk.

- Erről most hallok először. Mr. Graves, aki Foscatini gróf embere, vagy fél órája ment el és egy szóval sem említett semmi olyasmit.

- A gróf egyedül tartózkodik a lakásban?

- Nem, uram. Két úrral vacsorázik együtt.

- Hogy néznek ki? - érdeklődtem kíváncsian. Ekkor már a liftben voltunk és gyorsan emelkedtünk a második emelet felé, ahol a 11-es lakás volt.

- Jómagam nem láttam őket, de úgy tudom, hogy külföldi urakról van szó.

Kitárta a felvonó vasajtáját, mi pedig kiléptünk a folyosóra. A 11-es lakás ajtaja éppen szemben volt velünk. Az orvos megnyomta a csengőt, de senki sem jelentkezett. Odabent csend uralkodott. Az orvos újra meg újra csengetett. Bentről hallottuk is a csengő csilingelését, de senki sem adott életjelt.

- Kezd komolyabbá válni a dolog - dörögte az orvos, majd a liftkezelőhöz fordult. - Van kulcsmásolata a lakások ajtajához?

- Odalenn tartjuk őket a kapusfülkében.

- Idefigyeljen, menjen le érte, és azt hiszem, az lesz a legjobb, ha egyúttal értesíti a rendőrséget is!

Poirot egy fejbólintással fejezte ki egyetértését.

A liftkezelő hamarosan visszatért, és vele együtt megérkezett az igazgató is.

- Elárulnák uraim, hogy mit jelent ez az egész?

- Természetesen. Telefonüzenetet kaptam Foscatini gróftól, miszerint megtámadták és haldoklik. Gondolom megéri, hogy nem vesztegethetjük az időt... ha csak nem késtünk el máris.

Az igazgató minden további kérdezősködés helyett előhúzott egy kulcsot, és egy pillanattal később beléphetünk a lakásba.

A kis négyszögletes előszobából jobbra nyílt egy ajtó. Az igazgató egy fejmozdulattal mutatta:

- Ez az ebédlő.

Dr. Hawker haladt elől, mi pedig szorosan a nyomában lépkedve követtük. Amint beléptünk a helyiségbe, földbe gyökerezett a lábunk és valósággal elállt a lélegzetem a megdöbbenéstől. A középen álló kerek asztalon étkezés maradványai látszottak. Három hátra tolt szék úgy festett,

mintha az elfoglalóik éppen az imént álltak volna fel. A sarokban lévő kályhától jobbra egy széles íróasztal volt, mellette egy férfi ült... illetve, csak a teste, mert lélek már aligha lehetett benne. Jobb keze még egyre a telefont markolta, a feje azonban előrehanyatlott a fejére mért rettenetes ütés-től. A gyilkosság eszközét nem kellett sokáig keresnünk. A padlón egy márványszobor állt, talpát vér borította. Nyilván siettében tette oda a gyilkos.

Az orvos vizsgálata még egy percig sem tartott. - Halottabb már nem is lehetne. Bizonyára azonnal bekövetkezett. Kész csoda, hogy egyáltalán tudott még telefonálni. Az lesz a legjobb, ha nem mozdítjuk meg a rendőrség megérkezéséig.

Az igazgató javaslatára átkutattuk a lakást, de a keresés a várható eredménnyel végződött. Hiszen cseppet sem volt valószínű, hogy a gyilkosok még itt rejtőzködnék, amikor egyszerűen leléphettek.

Újra visszatértünk hát az ebédlőbe. Poirot azonban nem vett részt a keresgélésben. Ehelyett, amikor odaléptem hozzá, éppen a helyiség közepén álló asztalt tanulmányozta elmélyülten. Szépen fényezett, kerek, mahagóni asztalka volt. Közepén egy tál rózsza díszelgett, a fényezett felületet fehér, horgolt terítő, borította. Bár volt rajta egy gyümölcsöstál is, de a desszertes-tányérokhoz láthatóan nem nyúltak. Három kávéscsésze volt az asztalon, bennük kávémaradvány. Kettőben feketekávé, a harmadikban tejeskávé. Tehát mindhárman kávéztak, a félig teli kanna még most is ott állt középen, a tál előtt. Egyikük szivarozott, a másik kettő cigarettázott. Egy ezüstveretes, teknőspáncél dobozka feküdt nyitva az asztalon, szivart és cigarettát tartalmazott.

Magamban gondosan számbavettem ezeket a tényeket, de be kellett látnom, hogy nem világították meg különösebben a helyzetet. Eltöprengtem, hogy vajon Poirot mit vehetett észre, ami ennyire felélénkítette. Meg is kérdeztem tőle.

- Mon ami - válaszolta -, ezúttal sem vette észre a lényegét. Olyasvalamit keresek, amit sajnos nem találok.

- De mi lenne az?

- Egy hiba... akár egy aprócska hibácska... amit a gyilkos vétett.

Átsietett a szomszédos kiskonyhához, oda is bekukkantott, de csak a fejét csóválta.

Végül odaszólt az igazgatónak. - Monsieur, ha megkérem, elmagyarázná nekem, hogy miként szolgálják fel itt maguknál az ételt?

Az igazgató egy a falon lévő kis nyíláshoz lépett.

- Itt található az ételfelvonó - magyarázta -, mely az épület tetején lévő konyhával van összeköttetésben. Elegendő telefonon keresztül megrendelni a kívánt ételt. Egyszerre egy adagot. A szennyes tányérok és tálak ugyanilyen módon kerülnek fel. Tudják, így nincsenek háztartási gondok, és a lakók egyúttal elkerülhetik az étteremben való étkezéssel együttjáró fárasztó nyilvánosságot.

Poirot bólintott.

- Eszerint a ma este használt tányérok és tálak odafent vannak a konyhában. Megengedi, hogy felmenjek oda?

- Óh, természetesen, ha ez a szándéka. Roberts, a liftesünk majd felkíséri és bemutatja, de tartok tőle, hogy semmi olyan sem fog találni, ami a hasznára lehetne. Több száz edény megy át a személyzet kezén és az egész ott van halomba rakva.

Mivel azonban Poirot tántoríthatatlan maradt, így együttesen felmentünk a konyhába és kihallgattuk azt az alkalmazottat, aki a 11-es lakásból felvette a rendelést.

- Három személyes á la Carte menüt rendeltek... - közölte. - Soup julienne-ből, filet de sole normandból, tournedos of beefből és rizssouffléből állt. Hogy mikor? Ha az emlékezetem nem csal, úgy nyolc óra tájban lehetett. Nem, attól tartok, hogy a tányérok és tálak már mind el lettek mosva. Sajnos ez a helyzet. Bizonyára az ujjlenyomatokra gondolt, ugye?

- Nem éppen - válaszolta Poirot rejtélyes mosollyal.

- Sokkal inkább érdekelt volna Foscatini gróf étvágya. Minden ételfogásból fogyasztott?

- Igen; azt természetesen nem tudom pontosan megmondani, hogy mennyit evett, a rizssoufflét kivéve. Mert annak nagy része megmaradt.

- Ah! - bólintott Poirot, aki láthatóan elégedetnek tűnt a hallottakkal.

Miközben lefelé ballagtunk a gróf lakásához, csendesen megjegyezte:

- Minden jel arra vall, hogy módszeresen dolgozó emberrel állunk szemben.

- Foscatini gróf gyilkosára gondol?

- Ez utóbbi kétségtelenül rendszerető ember volt. Mert miután segítséget kért és bejelentette közlegő halálát, gondosan visszatette a helyére a telefonkagylót.

Poirot-ra meredtem. Iménti szavai és az előbbi kérdései nyomán egy gondolat kezdett formálódni az agyamban.

- Méregre gyanakszik? - suttogtam. - A fejére mért ütés csupán félrevezetés.

Barátom azonban csak mosolygott.

Mire visszaértünk a lakásba, már megérkezett a helyi rendőrfelügyelő is, két rendőr kíséretében. Az előbbi nem vette szívesen a jelenlétünket, Poirot azonban igyekezett megnyugtanni azzal, hogy Japp felügyelőre, a Scotland Yardon lévő barátunkra hivatkozott, így a felügyelő, ha kellenél is, de hozzájárult a maradásunkhoz. Ez szerencsés körülménynek bizonyult, mivel még öt perc sem telt el, amikor egy izgatott, középkorú férfi rohant be a lakásba, a kétségbeesés összes külső jeleivel.

Graves volt, a néhai Foscatini gróf belső inasa. Az általa előadott történet szenzációs fordulatot jelentett az ügyben.

Mint megtudtuk, az előző nap délelőttjén, két úr kereste fel a gazdáját. Olaszok voltak, és az idősebbik, egy negyven év körüli férfi, Signor Ascanio néven mutatkozott be. A fiatalabbik, huszonnégy év körüli, jól öltözött fiatalember volt.

Foscatini gróf nyilván várhatta a látogatásunkat, mert rögtön elküldte Gravest valami jelentéktelen ürüggyel. Az inas itt elbizonytalanodva elhallgatott, de végül elismerte, hogy nagyon kíváncsi lévén a látogatás célját illetően, nem igyekezett azonnal eleget tenni a gróf utasításának, hanem még ott téblábolt egy ideig, hátha sikerül meghallania valamit a három férfi társalgásából.

A beszélgetés azonban olyan halkán folyt, hogy csak imitt-amott tudott elcsípni egy-egy szófoszlányt. Mindössze annyit sikerült kihámozni, hogy valami pénzügyi ajánlatról tárgyalnak, amire fenyegetéssel próbálják rábírní a gróft. Szóval cseppet sem baráti hangnemben folyt a beszélgetés. Végül Foscatini gróf - megaléghette a dolgot, mert emeltebb hangon szólalt meg, így az inas tisztán hallhatta a szavait:

„Nincs időm a további vitára, uraim! De amennyiben holnap este hajlandók velem vacsorázni, akkor folytathatjuk a tárgyalást.”

Ezt követően Graves, attól tartva, hogy felfedezhetik a hallgatóságát, elsietett, hogy teljesítse a gróf megbízását.

Ma este a két férfi pontban nyolc órakor érkezett ide. A vacsora közben jelentéktelen témákról társalogtak... politikáról, időjárásról meg a színházi világról. Amikor Graves behozta a kávéskannát a csészékkel és letette az asztra, a gróf közölte vele, hogy most már elmehet, a mai estéje szabad.

- Máskor is ez volt a szokásos eljárása, ha vendéget fogadott? - tudakolta a felügyelő.

- Nem uram, éppen ellenkezőleg. Ezért is jutottam arra a gondolatra, hogy valami merőben szokatlan ügyről akarhatott tárgyalni ezekkel az urakkal.

Itt véget is ért Graves története. Fél kilenc körül távozott, és egy barátjával találkozott, akivel az Edgware Roadra mentek, a Metropolitan Music Hallba.

A két olasz férfi távozását senki sem vette észre, a gyilkosság időpontját azonban ennek ellenére viszonylagos pontossággal meg lehetett állapítani. 8 óra 47 perckor történt. Foscatini gróf a karjával lesodort egy kis órát az íróasztalról, s az a fenti időpontban állt meg, ami tulajdonképpen megegyezett miss Rider telefonbeszélgetésének időpontjával.

A rendőrorvos is megvizsgálta a holttestet, amely most már a heverőn feküdt. Most nyílt először alkalmam látni az arcát... olajbarna bőr, hosszúkás orr, dús fekete bajusz, a hófehér fogakról felhúzódott telt, vörös ajkak... Mindent összevetve, nem az a kellemes arc.

- Nos, elég világosnak tűnik az eset - jegyezte meg a felügyelő, becsukva a jegyzetfüzetét. - Az egyedüli nehézséget csupán Signor Ascaniónak és társának a kézre kerítése jelentheti.

Gondolom, a címe még véletlenül sincs feljegyezve a halott zsebkönyvében.

De mint azt Poirot már megállapította, Foscatini gróf rendszerető ember volt. Zsebnoteszében igenis ott állt apró betűs, gondos kézírással: *Signor Paolo Ascanio, Grosvenor Hotel*.

A felügyelő szorgalmasan telefonált, aztán vigyorogva fordult felénk.

- Éppen idejében. A mi úriemberünk éppen fel akart szállni a kontinensre induló kompvonatra. Nos, uraim, azt hiszem, minden emberileg lehetségest megtettünk.

Meglehetősen kellemetlen ügyecske, de szinte minden világos. A jelek szerint afféle olasz vendetta dolgról lehet szó.

Ilyen könnyedén utunkra bocsátva egy-kettőre a liftben találtuk magunkat. Dr. Hawker maga volt a meglepetésközvetítő izgalom.

- Micsoda érdekes kaland! Mint egy izgalmas regény kezdete, ugye? Az ember el sem hinné, ha olvasna.

Egyedül csak Poirot hallgatott, és gondolkodott elmélyülten. Egész este a hangját is alig lehetett hallani.

- Na, mit szólna mindehhez a mi mesterdetektívünk? - tudakolta dr. Hawker barátságos háttá veregetéssel kísérve. - Ezúttal nem kellett agyondolgoztatnia az agya szürkeállományát.

- Úgy gondolja?

- Miért, mi nem világos még?

- Nos, ott van például az ablak.

- Az ablak? De hát az be volt zárva. Azon át senki sem juthatott be. Magam is meggyőződtem róla.

- És hogyan győződött meg róla? Mivel az orvos értetlenül bámult, Poirot sietett megmagyarázni a kételyeit.

- A függönyökre gondolok. Nem voltak elhúzva. Ez egy kissé különös. Aztán ott van még a kávé. Jó, sűrű fekete kávé volt.

- Hát aztán? Ugyan mire következtet ebből?

- Jó, sűrű fekete - ismételte meg Poirot. - Aztán azt se tévesszék szem elől, hogy csak egészen kevéske rizs soufflét fogyasztottak... nos, mi következik mindebből?

- Sűrű köd és homály - nevetett az orvos. - Maga bolondot csinál belőlem.

- Hastings a megmondhatója, hogy sohasem csinállok bolondot senkiből sem. A legkomolyabban beszélek.

- Pedig most én sem értem, hová akar kilyukadni - ismerten be férfiasan. - Ugye nem az inas gyanúsítja? Esetleg ő is benne lehet a bandában, és akkor beletehetett valami kábítószerrel a kávéba. De nyilván ellenőrizni fogják az alibijét.

- Kétségtelenül, barátom. Engem azonban jobban érdekel Signor Ascanio alibije.

- Úgy gondolja, hogy van alibije?

- Nos, engem éppen ez nyugtalanít. Mindenesetre kétségem sincs afelől, hogy hamarosan többet tudunk meg róla.

Barátomnak ezúttal is igaza lett, mert a Daily Newsmonger másnapi száma megismertetett bennünket a történet folytatásával.

Signor Ascaniót letartóztatták, és vádat emeltek ellene Foscatini gróf meggyilkolásáért.

Letartóztatásakor tagadta, hogy ismerné a grófot, és kijelentette, hogy nem járt a Regent's Court közelében sem a gyilkosság estéjén, sem az azt megelőző délelőttön. Az inas által említett fiatalember pedig nyomtalanul eltűnt. Signor Ascanio a gyilkosság előtt két nappal, egyedül érkezett a Grosvenor Hotelbe a kontinensről. A másik férfi felkutatására tett minden erőfeszítés hiábavalónak bizonyult.

Ascaniót azonban még sem állították bíróság elé. A rendőrségi eljárás során ugyanis nem kisebb személyiség, mint maga az Olasz Nagykövetség tanúsította, hogy a kérdéses estén Ascanio nyolc és kilenc óra között vele volt a követségen, így a foglyot szabadlábra helyezték. Természetesen sokan hajlottak arra a véleményre, hogy a gyilkosságnak politikai háttere lehetett, emiatt aztán a kellesténél is jobban felfűjták az ügyet.

Poirot a legcsekélyebb részletek iránt is szokatlanul élénk érdeklődést tanúsított. Ennek ellenére kissé meglepődtem, amikor egy reggelen váratlanul közölte velem, hogy tizenegy órára látogatót vár, aki nem más, mint maga Ascanio.

- E szerint beszélni akar magával?
- Du tout, Hastings. Én akarok beszélni veled.
- Miről?
- A Regent's Court-ön történt gyilkossági ügy részleteiről.
- Netán be akarja bizonyítani, hogy ő volt a tettes?
- Próbáljon már végre logikusan gondolkodni! Hiszen senkit sem lehet kétszer megvádolni ugyanazzal a gyilkossággal. Ah, úgy hallom, már csenget is a barátunk.
- Néhány pillanattal később bevezették Signor Ascaniót. Vézna kis emberke volt, alattomos, lapos pillantásokkal méregetett bennünket.
- Monsieur Poirot?
- Kis barátom kihúzta magát, és a melleire bökött az ujjával.
- Foglaljon helyet, signor! Látom, megkapta a levelemet. Elhatároztam, hogy a végére járok ennek a rejtélynek. Azt remélem, hogy bizonyos mértékben a segítségemre lehet az ügy megoldásában. Talán lássunk is hozzá! Maga... egy barátja társaságában... felkereste a néhai Foscatini grófot, kilencedikén, kedden délelőtt...
- Az olasz ingerülten legyintett.
- Egy árva szó sem igaz az egészből. Megesküdtem a törvény...
- Précisément, nekem az a véleményem, hogy ön hamisan esküdött.
- Fenyegetni merészel? Bah! Semmi félnivalóm sincs magától! Engem ugyanis felmentettek.
- Pontosan; és mivel éppenséggel nem vagyok gyengeelméjű, így eszemben sincs, hogy az akasztófával fenyegetsem... nem, nem, én a nyilvánossággal fenyegetem meg magát.
- Nyilvánosság! Úgy látom, nem igen kedveli ezt a szót. Számítottam is erre. Már pedig az én apró kis számításaim elég tisztességes értéket képviselnek, tudja-e? Rajta, signor, éljen az egyedüli lehetőségével, ami nem más, mint hogy őszinte lesz hozzám! Nem firtatom, hogy kinek az indiszkrécója vezérelte Angliába. Annyit máris tudok, hogy különleges célja volt Foscatini gróf meglátogatásával.
- Kezdjük azon, hogy Foscatini nem is volt gróf - dünnyögte az olasz.
- Erre magamtól is rájöttem, mivel a neve nem szerepül a Gothai Almanachban. Nem számít. A grófi cím gyakorta hasznosnak bizonyul annak, aki zsarolásra adja a fejét.
- Azt hiszem, tényleg őszinte lehetek magához, mivel úgy tűnik, hogy már így is épp elég sokat tud.
- Ez azért van, mivel igyekszem az előnyömről fordítani a szürke agysejtecskéimet. Tehát ki vele, Signor Ascanio, kedden délelőtt felkereste az elhunytat... így történt, vagy sem?
- Így történt, de másnap este nem jártam nála. Hiszen nem is volt rá szükség. Rendben van, elmondok mindent. Annak a gazembernek birtokába jutottak egy fontos pozícióban lévő olasz személyiségre vonatkozó írásos információk. A zsaroló meglehetősen borsos összeget követelt az okmányok visszaszolgáltatása fejében. Nekem azért kellett idejőnnöm Angliába, hogy ezt a kényes ügyet lerendezzem. Szóval kedden délelőtt egy előzetes megbeszélés alapján találkoztam vele, az egyik fiatal követségi titkár kíséretében. A „gróf” jóval értelmesebbnek bizonyult, mint azt előzetesen vártam, bár így is tekintélyes összeget kellett neki kifizetnem.
- Elnézést a közbeszólásért, de milyen pénznemben fizetett Foscatininek?
- Elég kis címletű olasz bankjegyekben fizettem ki neki a pénzt. Ott helyben rendeztük le a dolgot. Ő átadta a kérdéses iratokat, így aztán semmi okom sem volt rá, hogy újra találkozzam vele.
- De miért nem közölte mindezt a hatóságokkal, amikor letartóztatták?
- Bizalmas megbízatásom és a kényes szituáció késztetett arra, hogy minden kapcsolatot tagadjak azzal az emberrel.
- És mivel magyarázza a másnap este történeteket?
- Csak arra gondolhatok, hogy megszemélyesített valaki és eljátszotta a szerepet. Viszont az értesüléseim szerint, nem találtak pénzt a lakásban.
- Poirot a fejét rázva meredt az olaszra.
- Érdekes - mondta - valamennyien rendelkezünk aprócska, szürke agysejtekkel, de csak

keveseknek adatott meg, hogy rendeltetésüknek megfelelően használni is tudják őket. Részemről hitelt adok a történetének, Signor Ascanio. Már csak azért is, mivel meglehetősen közel áll ahhoz, amit én elképzeltem, de lássa be, hogy meg kellett róla bizonyosodnom. Örvendtem a szerencsének, hogy megismerhettem, Signor!

Miután kikísérte a vendéget, barátom visszaült a karosszékebe, és rám mosolygott.

- Most pedig halljuk M. le Captaine Hastings véleményét az ügyről!

- Nos, Ascanio feltehetően igazat mond... és valaki tényleg eljátszotta a szerepét.

- Egyetlenegyszer sem képes használni a jó Istentől kapott eszét? Emlékezzen csak vissza arra a néhány szóra, amit akkor mondtam, amikor eljöttünk abból a lakásból! Megemlítettem, hogy nem voltak elhúzva az ablakfüggönyök. Június havában vagyunk. Nyolc órakor még világos van, csak fél órával később kezd sötétedni. Ça vous dit quelque chose? Őszintén remélem, hogy egy szép napon majd a maga agyában is felvirrad. De most inkább folytassuk! Azt is megemlítettem, hogy a feketekávé jó sűrű volt, Foscatini „gróf” fogai viszont csodálatosan fehérek maradtak. Már pedig a kávé elszínezi a fogakat. Ebből világosan következik, hogy Foscatini „gróf” nem ivott kávé. Ennek ellenére, mindhárom csészében volt kávémaradék. Vajon miért akarná azt a látszatot kelteni valaki, hogy Foscatini „gróf” ivott kávé, amikor nem tette?

Teljességgel összezavarodva ráztam a fejemet.

- Na figyeljen jól, majd segítek magának! Miféle bizonyítékunk van arra nézve, hogy Ascanio meg a követségi titkár, illetve az őket megszemélyesítő két férfi csakugyan járt a lakásban a gyilkosság estéjén? Elvégre senki sem látta őket bemenni, és kijönni sem látta egy lélek sem. Mindezt csupán egyetlen ember állítja, s az nem más, mint az összes eszközök használója.

- Kire...? Mire gondol?

- A késekre, villákra, tányérokra meg az üres tálakra. Ej, micsoda remek ötlet volt! Graves gyilkos és tolvaj ugyan, de egyúttal felettébb módszeres és agyafűrt ember! Délelőtt kihallgatja egy beszélgetés részleteit. Épp eleget hall ahhoz, hogy kihámozza belőle, Ascanio kínos helyzetbe kerülne, ha meg kellene védenie magát a hatóságok vádjaitól. Másnap este nyolc óra tájban azt mondja a gazdájának, hogy telefonhoz hívják. Foscatini leül, a telefonkagylóért nyúl, és abban a pillanatban Graves lesújt rá a márványszoborral. Aztán gyorsan a személyzeti telefonhoz lép... vacsora rendelés három személyre! Majd, ahogy kell, szépen megtéríti az asztalt, beszennyezi a tányérokat, késeket, villákat stb. Sőt mi több, még magát az ételt is eltünteti. Ebből látszik, hogy nem csak céltudatos észember, hanem tekintélyes befogadóképességű gyomorral is rendelkezik! Mindenből sikerül legyűrnie a három adagot, a rizssoufflé az egyedüli, ami már túl soknak bizonyul számára! Még egy szivart és két cigarettát is elszív, csak hogy ezzel is fokozza az illúziót. Ah, látja már, milyen maradéktalanul tökéletesen vitte végbe az egészet?! Szépen beállítja az órát 8.47-re, majd a padlóra pottyantja, hogy megálljon. Mindössze egyetlen apróságot hagy ki a számításból: elmulasztja elhúzni a függönyöket. Már pedig ha itt csakugyan egy valódi társasvacsora lett volna, a függönyöket feltétlenül elhúzták volna, mihelyt sötétedni kezd. Aztán elsiet, és menet közben - mintegy melleleg - megemlíti a liftesnek a „vendégeket”. Ezt követően, 8.47 körül, egy telefonfülkéből felhívja a doktor lakását, a gazdája halálhörgését imitálva. Terve oly tökéletes volt, hogy senkinek sem jutott eszébe firtatni, vajon csakugyan történt-e telefonhívás a 11-es lakásból a jelzett időben.

- Kivéve nyilvánvalóan az egyetlen Hercule Poirot-t, nemde? - kérdeztem ironikusan.

- Még Hercule Poirot-nak sem jutott eszébe - válaszolta a barátom mosolyogva. - Rövidesen tanúvallomást kell tennem ebben az ügyben. Elsőként azonban magát avattam be a részletekbe, és meg fogja látni, hogy minden tekintetben igazam van. Jappnek máris megemlítettem, hogy letartóztathatja a tisztelőre méltó Gravest. Már csak arra vagyok kíváncsi, hogy mennyi pénzt sikerült elköltenie a zsákmányból.

Poirot-nak ezúttal is igaza lett. Az ördögbe is, mindig igaza van neki!

Az elrejtett végrendelet

A miss Violet Marsh által elének tárt probléma valósággal üdítő változást jelentett a szokásos rutinfeladatokhoz képest. Poirot egy rövid, már-már hivatalos hangú levelet kapott a hölgytől, melyben közölte, hogy beszélni kíván vele. Barátom válaszában a másnapi tizenegy órát jelölte meg a találkozó időpontjaként. A hölgy pontosan érkezett.

Magas, csinos, egyszerűen, de izléseken öltözött fiatal nő volt. A modora - leveléhez hasonlóan - határozott, gyakorlatias. Nyilvánvalóan azok közé a fiatal lányok közé tartozott, akik úgymond haladnak a korrallal. Őszintén megvallva, ami engem illet, nem vagyok valami nagy rajongója az úgynevezett modern gondolkodású nőknek, így a kellemes külseje ellenére sem voltam különösebben elragadtatva tőle.

- Kissé szokatlan természetű ügy miatt háborgatom a nyugalmát, monsieur Poirot - közölte, miután helyet foglalt. - Azt hiszem, az lesz a leghelyesebb, ha az elején kezdem és elmondom az egész történetet.

- Amint jónak látja, mademoiselle.

- Sajnos korán árvaságra jutottam. Atyám, a testvérevel együtt, egy kis Devonshire-i parasztgazda fia volt. Mivel a szegényes gazdaság csak igen keveset hozott a konyhára, ezért atyám bátyja kivándorolt Ausztráliába, ahol egy szerencsés földspekuláció révén hamarosan sikeres és igen gazdag ember lett belőle. A fiatalabb fivérnek, Rogernek (az atyámnak) viszont nem füllött a foga a mezőgazdasághoz. Ezért inkább tanult valamennyit és egy kis cégnél helyezkedett el tisztviselőként. Nálánál valamivel műveltebb nőt vett feleségül, anyám ugyanis egy szegény művész lánya volt. Hat éves voltam, amikor atyám meghalt. Tizennégy éves koromban pedig anyám is követte őt a sírba. Andrew nagybácsikám maradt az egyedüli élő rokonom, aki éppen akkoriban tért vissza Ausztráliából. A szülőföldjén vásárolt egy kisebb birtokot, ami a Crabtree Manor nevet viseli. A bácsikám igazán rendes volt hozzám, a testvére árva gyermekéhez, mert magához vett, és mindenkor úgy bánt velem, mintha a saját lánya lennék.

A Crabtree Manor nem volt egyéb, mint egy elhanyagolt parasztgazdaság. A bácsikámat azonban ez a legkevésbé sem érdekelte. Valósággal a vérében voltak a modern gazdálkodással kapcsolatos módszerek és kísérletek. Sőt az irántam való kedvessége dacára velem szemben is akadtak érdekes elképzelései, a női neveléssel kapcsolatban. Ő maga a csodálatosan éles esze ellenére megmaradt tanulatlan, és semmire sem becsülte azt, amit „könyvmolyok tudományának” titulált. Főként az ellen berzenkedett, hogy egy nő tanuljon. Az volt a véleménye, hogy a lányoknak elegendő elsajátítani a különféle házimunkákat, melyeket a gyakorlatban hasznosíthatnak a gazdaságban, valamint tehenet fejni és vaját köpülni. Szerinte ennyit minden nőnek éppen elegendő, s a továbbiakban amennyire csak lehetséges, tartsa távol magát az úgynevezett „könyvmolyok tudományától”. Elég az hozzá, hogy keserves kiábrándulást és heves ellenkezést váltott ki belőlem, amikor azt tapasztaltam, hogy engem is az említett módon kíván felnevelni. Az lett a vége, hogy nyíltan fellázdattam a maradi módszerei ellen. Ismerem magam annyira, hogy tudjam, miszerint fogékony vagyok a tanulásra, ellenben teljességgel tehetségtelen a házi- és gazdasági munkákra. Sok heves vitánk volt emiatt a bácsikámmal, mert bár nagyon ragaszkodtunk egymáshoz, mindketten igen önféjűek voltunk, és makacsul kitartottunk az elveink mellett.

Abban a szerencsében volt részem, hogy megnyertem egy ösztöndíj pályázatot, s ettől kezdve sikerrel megállhattam a saját lábamon. Ellentétünk akkor érte el a robbanásponzt, amikor közöltem bácsikámmal az elhatározásomat: Girtonba megyek iskolába, és tanulni fogok. Volt némi pénzecském, amit még szegény anyám hagyott rám, és a végsőkig elszántam magam, hogy kihasználjam Isten adta tehetségemet. Volt még egy hosszú, kiadós vitám a nagybátyámmal, aminek az lett a vége, hogy nyíltan válaszút elé állított. Mint már említettem,

dúsgazdag ember volt, és nem lévén más rokona, eddig engem kívánt megtenni a kizárólagos örökösének. Ezúttal azonban azt vágta a fejemhez, hogy amennyiben továbbra is kitartok az „őrült elképzeléseim” mellett, akkor ne várjak tőle egy huncut pennyt sem. Ami engem illet, illedelmesen fogadtam az ultimátumot, de a leghatározottabban kiálltam az elveim mellett. Közöltem vele, hogy továbbra is kedvelem őt, de a saját életemet kell élnem. Hát ebben maradtunk. „Felőlem annyit művelődhetsz lányom, amennyit csak akarsz! Én ugyan sosem tömtem a fejem a 'könyvmolyok tudományával', de azért meg bármikor versenyre kelek veled. És akkor majd kiderül... majd akkor kiderül...” Ezek voltak az utolsó szavai, aztán elköltöztem tőle.

Mindez kilenc évvel ezelőtt történt. Időnként a Crabtree Manorben töltöttem egy-egy hétvégét, és a kapcsolatunk továbbra is meghittten családias maradt, noha a bácsikám nézetei fikarcnyit sem változtak. Egyetlen elismerő szó nem hagyta el a szájai, se a sikeres vizsgáim, sem pedig a diplomám megszerzése idején. Az utóbbi három év során aztán egyre inkább megromlott az egészsége, s egy hónappal ezelőtt visszaadta lelkét a teremtőnek.

Most pedig, ha megengedik, rátérnék a látogatásom tulajdonképpeni céljára. Bácsikám ugyanis egy igen különös és merőben szokatlan testamentumot hagyott hátra. E végrendekezés szerint a Crabtree Manor, a hozzátartozó birtokkal egyetemben, a halálát követő egy esztendeig, teljes mértékben a rendelkezésemre áll... „ez idő alatt az én okos és tanult unokahúgom bebizonyíthatja a rátermettségét”, így szól a szöveg. „Amennyiben a fent említett időszak leteltével én bizonyulnék eszesebbnek” - folytatódik a végrendelet - „úgy a házamat, birtokomat és minden egyéb vagyonomat különféle jótékonyági intézményekre hagyom”.

- Ez bizony elég súlyos kitétel az ön számára, kisasszony, tekintve, hogy maga Mr. Marsh egyedüli vérrokona.

- Nos, én nem egészen így tekintem a helyzetet. Elvégre Andrew nagybácsi idejében figyelmeztetett, s én voltam az, aki úgy döntöttem, hogy a magam útját járom. Mivel pedig ez nem egyezett az ő elképzelésével, teljes mértékben rajta állt, hogy arra hagyja a vagyonát, akire jónak látja.

- Ügyvéd szerkesztette ezt a végrendeletet?

- Nem, formanyomtatvány kitöltésével készült, s az a házaspár írta alá tanúként, akik a birtokon élnek, és a bácsimnak szoktak segíteni ebben-abban.

- Mit gondol, véleménye szerint esetleg volna lehetőség a végrendelet megtámadására?

- Eszemben sincs ilyesmivel próbálkozni.

- Akkor tehát kihívásnak tekinti a nagybátyja részéről?

- Pontosan annak tekintem a dolgot.

- Szerintem is annak lehet venni - értett egyet Poirot elgondolkodva. - A nagybátyja abban az ódon parasztházban eldugott valahol egy nagyobb pénzösszeget, vagy esetleg egy másik végrendeletet. És egy éves határidőt szabott ki rá magának, hogy az értelmét felhasználva megtalálja azt, amit elrejtett.

- Pontosan látja a helyzetet, monsieur Poirot, és végtelen hálára kötelezne, ha a segítségemre lenne. Meggyőződésem ugyanis, hogy eszeség terén a nyomába sem léphetek önnek.

- Hm, hm! Ez igazán hízelgő kedves kisasszony. Legyen hát a kívánsága szerint! Az agyam szürkeállományát ezennel az ön rendelkezésére bocsátom. Egyébként még nem próbálkozott meg a kereséssel?

- Csak úgy tessék-lássék. Őszintén szólva túlságosan is tisztetem a néhai bácsikám kétségtelen észbeli képességeit ahhoz, hogy valami egyszerű, könnyű feladatra számítsak.

- Önnél van a végrendelet vagy a másolata?

Miss Marsh átnyújtotta a barátomnak egy okmányt az asztal felett. Poirot csendesen átfutotta az iratot és bólintott.

- Három éve készítették, március 25-i dátummal. Még a pontos időt is rögzítették... délelőtt 11 óra. Ez sok mindent elárul, és ráadásul leszűkítheti a kutatás területét. Feltehetően egy másik végrendeletet kell keresnünk. Mert ha akár csak egy fél órával később készült egy másik végakarát, az semmissé tenné ezt. Eh bien, madmoiselle, csábítóan ügyes problémát kínált fel,

és a legnagyobb örömmel állok rendelkezésére a megoldásban. Elvégre bármilyen eszes ember is volt a néhai bácsikája, azért erősen kétlem, hogy szürke sejtállomány terén felvehette volna a versenyt Hercule Poirot-éval!

Poirot hiúsága néha már tényleg nem ismer határt!

- Pillanatnyilag szerencsére nincs más különösebb elfoglaltságom, így már ma este leutazhatunk Hastings-szel Crabtree Manor-be. Az a házaspár, akik a nagybátyjának segítettek, még mindig ott lakik?

- Igen, Bakeréknek hívják őket.

Másnap délelőtt már hozzá is láttunk a végrendeletvadászathoz. Az előző napon, késő este érkezünk meg. A Baker házaspár már várt bennünket, miután miss Marsh értesítette őket. Kedves emberek voltak. A férfi töpröngött, mint az aszalt alma, az arca pirospozsgás, felesége viszont épp az ellentéte, jó termetes, tenyeres-talpas asszonyság, aki maga volt a megtestesült Devonshire-i nyugalom.

Kimerülve az utazástól meg az állomástól a majorságig tartó nyolc m ór földes kocsikázástól, azonnal nyugovóra tértünk a sült csirkéből, almás pitéből és Devonshire-i pudingból álló vacsora után.

Most pedig miután elfogyasztottuk a tápláló reggelit, ott ültünk, abban a faburkolatú helyiségben, amely a néhai Mr. Marsh dolgozószobája és nappalija volt egyszerre. Az egyik falnál redőnyös fedelű íróasztal állt, tele, gondosan rendbe rakott iratokkal. Az előtte lévő bőr karosszék félreérthetetlenül bizonyította, hogy ez lehetett a tulajdonos kedvelt pihenőhelye. A szemközti fal mellett filcborítású pad helyezkedett el, és az ablaknál lévő mély, alacsony ülőkéket ugyanolyan régies, kifakult filccel borították.

- Eh bien, mon ami - szólalt meg Poirot rágyújtva vékony cigarettáinak egyikére - először is feltérképezzük a kutatási területünket. Nagyjából már felmértem a házat, és arra a következtetésre jutottam, hogy alighanem ebben a helyiségben kell valamiféle utalásra találnunk. Elsőként az íróasztalon lévő okmányokat tanulmányozzuk át aprólékos gondossággal. Persze nem arról van szó, hogy azt remélném, hogy ezek között találjuk meg a végrendeletet, de valószínűleg valami jelentéktelennek tűnő papírdarabra írhatta fel a rejtkehelyre való utalást. Addig is próbáljuk máshonnan beszerezni némi információt. Kérem, Hastings, csengessen csak!

Megnyomtam a hívócsengőt, és miközben várakoztunk, hogy valaki megjelenjen, Poirot peckesen sétálgatott fel-alá, s közben elismerően nézelődött a szobában.

- Nagyon is módszeres emberke volt ez a Mr. Marsh. Nézze csak, milyen szép gondosan rendbe vannak rakva az iratai! Az íróasztal fiókjainak kulcsait pedig még fel is címkézte... Aztán ott az a fali porcelán vitrin, látja milyen takarosan sorban vannak elhelyezve benne a porcelánfigurák? Szinte megdobogtatja egy magamfajta rendszerető ember szívét. Semmi sincs, ami a szemét sértené...

Hirtelen elakadt a hangja, a tekintete pedig megakadt az íróasztal kulcsán. Erre a kulcsra egy piszkos boríték volt ráerősítve. Poirot elkomorodva húzta ki a zárból. A borítékon kusza betűkkel írva a következő szöveg állt: „A redőnyösfedelű íróasztal kulcsa”. Ez a macskakaparásszerű írás, egyáltalán nem hasonlított a többi kulcsra lévő gondos felirathoz.

- Egy idegen írás - állapította meg Poirot töprengve. - Esküdni mernék rá, hogy ezen a ponton nem Mr. Marsh személyiségével állunk szemben. De ki más járhatott még a házban? Csak miss Marsh, ő pedig, ha nem tévedek, ugyanolyan rendszerető és módszeres, akár a néhai bácsikája.

A csengő hívására Baker lépett be.

- Arra szeretném megkérni, hogy hívja be a madame-ot a feleségét, és válaszoljanak néhány kérdésemre.

Baker kiment, majd néhány pillanattal később visszatért a feleségével. Mrs. Baker a kötényébe törölgette a kezét, és csupa mosoly volt az arca.

Poirot néhány közérthető mondattal tájékoztatta őket a küldetésük céljáról. Bakerek rögtön elnyerték a szimpátiánkat.

- Igazán nem szeretnénk, ha Violet kisasszony elveszítené azt, ami jogosan őt illeti - jelentette ki az asszonyság. - Ez bennünket is megviselne.

Poirot pedig folytatta a kérdezősködést. Igen, Bakerek jól emlékeztek rá, hogy tanuként szerepeltek a végrendekezés során. Mr. Bakert előzőleg Marsh beküldte a közeli városba két végrendelet-nyomtatványért.

- Kettőért? - kérdezte élesen Poirot.

- Igenis, uram. Gondolom, a biztonság kedvéért, arra az esetre, ha netán véletlenül elhibázna valamit az egyikén... biztosan ezért kért kettőt. Mi akkor csak az egyiket írtuk alá...

- Emlékeznek még rá, hogy hány óra lehetett akkor? Baker gondterhelten vakargatta a kobakját, ám az asszonyság gyorsabban kapcsolt.

- Elég pontosan megmondhatom, mivel éppen tizenegykor tettem fel a tejet a kakaónak. Hát nem emlékszel? Pedig az egész kiforrt a tűzhelyre, mire visszamentünk a konyhába.

- És azután?

- Egy jó óra telhetett el. Aztán az újra behívott bennünket. „Sajnos elhibáztam”, mondta! Téphettem szét az egészet. Azért háborgatom magukat, hogy újra aláírják ezt a másikat is. Mi pedig megtettük. Ezt követően Mr. Marsh egy szép kis összeget adott mindkettőnek. „Semmit sem hagytam magukra a végrendeletben, de amíg élek, minden évben kapnak tőlem ugyanennyit, hogy ha eltávozom az árnyékvilágból, legyen némi tartalékuk, és ne kelljen szűkölködniük.” Ám sajnos hamarosan meg is halt.

Poirot azonnal rákérdezett:

- Emlékeznek még rá, hogy mit csinált Mr. Marsh a második aláírást követően?

- Bement a faluba, hogy kifizesse a számláit a kereskedőnek.

Mivel ez az út nem tűnt nyomravezetőnek, ezért Poirot más irányban próbálkozott. Felemelte az íróasztal kulcsát, melyen ott fityegett a maszatos boríték.

- Ez az elhunyt gazdájuk írása? Felismerik?

Meglehet, hogy képzelődtem, de nekem határozottan úgy tűnt, mintha beletelt volna egy-két másodpercbe, mire Baker válaszolt. - Igen uram, az övé.

„Hazudik” - gondoltam. - „De vajon miért?”

- Elhagyta a gazdájuk a házat?... Vagy járt itt valami idegen az utóbbi három év során?

- Nem, uram.

- Még látogató sem volt?

- Csupán miss Violet.

- Tehát semmiféle idegen sem járt ebben a szobában?

- Nem, uram.

- Jim, megfelelkez a munkásokról - emlékeztette a felesége.

- Munkások? - fordult Poirot az asszonyság felé. - Miféle munkások?

Az asszony elmagyarázta, hogy körülbelül két és fél éve munkások jártak a házban, bizonyos javítások elvégzése céljából. Akkoriban Bakerek úgy vélték, hogy az egész szükségtelen felfordulás csak az úr szeszélye miatt van. Jó ideig éppen itt, a dolgozószobában tevékenykedtek a munkások, de a házaspár nem tudta megmondani, hogy mit csinálhattak, mivel amíg a munka folyt, a gazdájuk egyiküket sem engedte be a szobába. Sajnos a munkálatokkal megbízott cég nevére sem emlékeztek, csak arra, hogy valami Plymouth-i vállalat emberei voltak.

- Szépen haladunk, Hastings - jelentette ki Poirot elégedetten dörzsölgetve a kezeit, miután Bakerek elhagyták a helyiséget. - A helyzet egyértelmű: nyilvánvalóan készített egy második végrendeletet, aztán Plymouth-ból iderendelte a munkásokat, hogy elkészíttesse a velük a megfelelő rejtkehelyet. Mármint mi, ahelyett, hogy a padló felszedésére és a falak végigkopogtatására felcserélnék az időnket, szépen elmegyünk Plymouth-ba.

Némi nehézség árán sikerült is megszereznünk a kívánt információt. Egy-két téves próbálkozás után rátaláltunk a Mr. Marsh által megbízott vállalatra.

Mivel az alkalmazottak többsége már régebben dolgozott náluk, így egészen könnyen

előkerítették azt a két embert, akik Mr. Marsh utasításai alapján a dolgozószobában tevékenykedtek. Pontosan emlékeztek a munkájukra. Több más apróbb feladat mellett, ki kellett vésniük egy téglát az ódivatú kandallóból, majd az így keletkezett üreg elé úgy kellett befaragniuk egy másik téglát, hogy az illesztést ne lehessen észrevenni. A téгла egyik végének megnyomására az egész elmozdult, feltárva a rejtett üreget. Meglehetősen komplikált munka volt, és az öregúr személyesen ügyelt a kényes feladat végrehajtására. Informátorunk egy bizonyos Cohan nevű, nagydarab, a sok fizikai munkában megfáradt, grízes bajszú ember volt. Értelmes fickónak tűnt, így nem kellett túl sokáig faggatnunk.

Jókedvűen tértünk vissza Crabtree Manorba, hogy a dolgozószobába benyitva, nyomban kipróbáljuk újonnan szerzett információinkat a gyakorlatban is. Pusztán ránézésre tényleg lehetetlen volt bármi szokatlant felfedezni a jelzett téglán, de amikor az említett módon megnyomtuk, azonnal feltárult a mély üreg.

Poirot máris belemarkolt az üregbe. És az arcáról azon nyomban lehervadt az elégedettség öröme. Helyét a leplezetlen csodálkozás kifejezése váltotta fel. Csupán egy megsárgult, kemény papírdarabkát tartott a markában. Semmi más nem volt az üregben!

- Sacré! - fakadt ki dühösen Poirot. - Már megelőzött bennünket valaki!

Csalódottan vizsgálgattuk a papírszeletkéket. Nyilvánvalónak látszott, hogy annak az okiratnak a töredéke lehet, amit keresünk. A szakadásnál látszott is rajta Baker aláírásának egy része, de semmi több, ami a végrendelet tartalmára utalt volna.

Poirot olyan arckifejezéssel zöttyent le a karosszékbe, amit komikusnak is tarthattam volna, ha nem vagyok magam is olyan kiábrándult. - Képtelenség megérteni - dörögte a barátom elkeseredetten. - Ki semmisíthette meg ezt az iratot? És mi célja lehetett vele?

- Talán Bakerek? - próbálkoztam óvatosan.

- Pourquoui? Hiszen egyik végrendelet sem rendelkezik a javukra. Ráadásul valószínűleg tovább maradhatnánk itt miss Marsh-sal, mintha valami kórház tulajdonába kerülne a birtok. Ugyan ki az ördögnek lehetett haszna ennek a végrendeletnek a megsemmisítéséből? A kórháznak... Na igen, de az ember még sem gyanakodhat egy intézményre.

- Előfordulhat, hogy az öregúr valami miatt meggondolta magát, és ő maga semmisítette meg - vélekedtem.

Poirot felállt, és szokásos gondosságával porolgatta le a térdét.

- Bizony lehetséges - ismerte be. - Ez egyike volt a legpontosabb megfigyeléseinek, Hastings. Nos, itt már semmit sem tehetünk. Mindent elkövettünk, ami egy halandótól kitelik. Sikerral mértük össze értelmünket a néhai Andrew Marsh agyafúrtságával, ám balszerencsés módon az unokahúga nem húzhat hasznot az eredményünkből.

Késedelem nélkül kihajtottunk az állomásra, s így még sikerült elérnünk egy Londonba tartó vonatot, bár azt még a legnagyobb jóakarattal sem lehetett ráfogni, hogy valamiféle expressz lett volna. Poirot lehangoltan és elégedetlenül üldögélt a helyén. Ami engem illet, kissé fáradt lévén, elszunyókáltam az egyik sarokban. A vonatunk már éppen kigördült Tauntonból, amikor hirtelen Poirot átható üvöltésére riadtam fel.

- Vite, Hastings! Ébresztő és ugrás! Ugorjon már, ha mondom!

Mire felfoghattam volna, hogy hol vagyok, már a peronon találtam magam, hajdonfővel, a bőröndjeink nélkül. A vonat pedig sebesen eltűnt az éjszakában. Hangosan átkozódtam, de Poirot rám se hederített.

- Mekkora hatókör voltam! - rikkantotta. - Háromszoros hülye! Soha többé nem kérkedem az agyam szürkeállományával!

- Ez mindenképpen dicséretes dolog - dűnnyögtem. - De mire ez az egész hercehurca?

Mint általában, ha a saját elképzelését követte, Poirot ezúttal sem figyelt rám.

- A kereskedők számláit teljességgel kihagytam a számításból! Igen, de most hová? Merre? Nem számít, helyre kell hoznom a hibámat. Azonnal vissza kell térnünk.

Ezt persze könnyebb volt mondani, mint megtenni. Végül csak sikerült egy vánszorgó vicinálissal eldöcögnünk. Exterbe, onnan pedig Crabtree Manorba. Nagy nehezen sikerült felzörgetnünk Bakteréket, akik érthető zavarodottsággal fogadták a váratlan megjelenésünket. Poirot azonban senkivel és semmivel nem törődve, egyenesen a dolgozószobába csörtetett.

- Nem is háromszoros hülye voltam, barátocskám, hanem harminchatszoros - folytatta a háborgást. - Most pedig, íme!

Egyenesen az íróasztalhoz lépett, kihúzta a kulcsot és leszedte róla a borítékot. Ami engem illet, bambán lestem, hogy mi az ördögöt művel már megint. Miként reménykedhet abban, hogy egy tekintélyes méretű végrendelet nyomtatványt fog találni abban az apróska borítékban? Barátom aprólékos gonddal felvágta a borítékot és szétterítette. Aztán tüzet gyújtott és a boríték sima, belső oldalát a lángok fölé tartotta. A papíron néhány pillanat múlva halvány írásjelek kezdtek megjelenni.

- Látja, mon ami? - kiáltotta Poirot diadalmasan.

Csak ámultam és bámultam. Mindössze néhány sornyi halvány írás jelent meg a szemünk előtt. Az okmány rövid tömörséggel közölte, miszerint Mr. Marsh, minden ingó és ingatlan vagyonát az unokahúgára, Violet Marshra hagyományozza. A végrendelet március 25-én, 12.30-ra volt dátumozva, tanúként pedig Albert Pike édességárus és Jessie Pike háztartásbeli írta alá.

- És ez hivatalosnak tekinthető? - makogtam.

- Tudomásom szerint, azért mert láthatatlan tintával írtak egy végrendeletet, még nem érvényteleníti a törvény. A végrendelező célja világosan kiderül belőle, hiszen az egyetlen közvetlen rokonát jelöli meg kedvezményezettként. De akkor is hihetetlenül agyafűrt húzás volt tőle! Minden lépését előre látta a végrendelet majdani keresőjének... én pedig ostoba idióta, pontosan úgy is tettein, amint várta. Hozat két hivatalos végrendelet nyomtatványt, mindkettőt külön-külön aláírta a tanúkkal, majd szépen leballag a faluba ezzel a mocskos borítékba írott végrendelettel, meg a töltőtollával, amibe egy kevéske vegytintát töltött.

Valami átlátszó kifogással beállít az édességboltba és szépen aláírja velük. Aztán a borítékot ráköti az íróasztal kulcsára és jót nevet magában. Amennyiben az unokahúgának sikerül megoldania a kis feladványát, akkor csakugyan bebizonyítja, hogy helyesen választotta meg az életcélját, volt értelme annak, hogy tanult, s ez esetben örömmel hagyja rá a vagyonát.

- De végtére is csak nem oldotta meg - érveltem vontatottan. - Nem ő oldotta meg, hanem maga, és ezt nem tartom valami egyenes dolognak. Szóval szerintem igazából az öregúr nyert.

- Nem egészen így fest a helyzet, Hastings! Nem vett mindent tekintetbe. Miss Marsh igenis bebizonyította az értelmességét és a felsőfokú női iskolázottság értékét, mégpedig azzal, hogy rám bízta az ügyet. Elvégre a legokosabb mindig a szakértőt felkeresni a problémáinkkal. Tehát éppenséggel bebizonyította, hogy joga van az örökséghez.

- Azért engem mégis érdekelne... nagyon is érdekelne... hogy az öreg Andrew Marsh miként vélekedne erről az érvelésről!

Tartalom:

[A „Nyugat Csillagának” kalandja](#)

[Tragédia a Marsdon birtokon](#)

[Az olcsó bérű lakás kalandja](#)

[A vadászlak rejtélye](#)

[A millió dolláros kötvényrablás](#)

[Az egyiptomi sír babonája](#)

[Ékszerrablás a Grand Metropolitanben](#)

[Az elrabolt miniszterelnök](#)

[Mr. Davenheim eltűnése](#)

[Az olasz nemesúr esete](#)

[Az elrejtett végrendelet](#)